PATRICIA VANDENBERG

N-ai voie să-ţi pierzi curajul

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ALEXANDRA DUMITREL

Capitolul 1

— Vă merge din nou bine, doamnă Arnulf, spuse doctorul Norden bucuros, când îşi întâlni pacienta pe holul clinicii Behnisch.

— Încet, dar sigur, răspunse Elisa Arnulf. Este emoţionant că v-aţi găsit timp să mă aduceţi.

— Nu-i niciun deranj, răspunse el. Şi acum, trebuie să fim prevăzători.

Îi luă braţul şi o susţinu. Ea îi ajungea până la umăr. Părul ei încărunţit era tuns cu grijă. Se cunoştea că este o persoană foarte îngrijită.

Elisa Arnulf avea cincizeci şi patru de ani, era văduvă şi trăia în cele mai bune condiţii. Avea de toate, tot ce-şi putea dori cineva pentru un apus liniştit al vieţii.

— Totul? o întrebase doctorul Norden, când se oprise în faţa minunatei case de familie, care arăta tot atât de îngrijită ca ea însăşi. Doctorul ştia deja de doi ani, că Elisa Arnulf era un om singuratic.

— Luxaţia poate fi chiar mai rea decât fractura, spuse ea. Însă viaţa m-a mai lovit uneori.

Ea ridică ochii spre el. Avea ochii de un cenuşiu cald.

— Acum sunt din nou singură, spuse ea. Dar în spital sunt necesare paturi pentru cazuri mai grele.

El îi luă din nou braţul. O conduse până în casă, căci dorise să-i facă întoarcerea mai uşoară.

Această casă fusese ridicată cu mult gust şi era foarte confortabilă. Era vădit simţul Elisei pentru frumos, totuşi acest cămin nu-i putea oferi totul.

Îşi pierduse soţul şi copii nu putuse avea. Mult timp a avut grijă de un fiu adoptiv, dar fusese amar înşelată de

acesta. El îi sustrăsese multe lucruri de valoare şi apoi le făcuse praf. Şi asta ştia doctorul Norden, de aceea nu îndrăznea să-i mai propună să ia pe cineva în casă, pentru a nu mai fi atât de singură.

Ea nu se arăta amărâtă din această cauză, dar devenise timidă. Atât de des fusese înşelată în viaţa sa, încât începuse să se retragă din ce în ce mai mult în sine. Era sătulă de surprize, căci fiecare voia doar să-i exploateze bunătatea. Doctorul Norden şi asistenta sa în orele de consultaţie, Loni, formau o excepţie şi acum intrase într-o plăcută relaţie de amiciţie cu doctorul Behnisch şi soţia sa, Jenny.

Elisa stătuse cu plăcere în spital şi făcuse cunoştinţă în cursul celor şase săptămâni cu femei foarte amabile, dar toate aveau familie şi sufereau că nu se puteau întoarce la căminele lor atât de repede cât ar fi dorit.

Pe Elisa Arnulf n-o aştepta nimeni.

— Aţi putea să vă luaţi un ajutor în casă, doamnă Arnulf, îşi permise totuşi doctorul Norden să spună.

— Mă descurc destul de bine singură, răspunse ea, trebuie doar să uit puţin de dureri, ca să pot veni la dumneavoastră mai des.

— Ar fi bine dacă aţi putea veni mai des la control pentru picior, răspunse el. N-a fost chiar o nimica toată.

— A fost din vina mea, spuse ea. Trebuia să am grijă pe polei.

Acum nu mai era niciun polei. Venise primăvara. Când doctorul Norden mergea spre automobilul său, la marginea drumului, văzu răsărind lalelele.

Se gândea cum ar putea s-o ajute. Şi se uită încă o dată înapoi. Era păcat că în această casă minunată nu răsuna niciun râs de copil şi că prin această frumoasă grădină trecea doar o femeie singură.

O sfătuise pe doamna Arnulf să-şi ia măcar un câine. Răspunsul ei îl întrista şi mai mult.

— Şi dacă voi trăi mai mult decât el, voi fi rămâne din nou singură. Nu vreau să mai văd pe nimeni, căruia i-am dăruit inima mea, murind.

Singurătatea în toamna vieţii poate fi cel mai rău lucru. Teama de a mai trăi dezamăgiri, o adusese pe doamna Arnulf aici.

— Pot să vă întreb cum îi mai este doamnei Arnulf? îl primi Loni.

— Piciorul merge spre bine, sufletul mai puţin. Să fii foarte atentă cu ea dacă vine, Loni.

— Desigur, răspunse Loni.

Trecu o săptămână până când doamna Arnulf îşi făcu apariţia în cabinetul de consultaţii al doctorului Norden.

Camera de aşteptare era plină, însă Loni ştia că pentru ea asta nu-i face rău, dimpotrivă, era chiar binevenită. Aici auzea cel puţin oamenii vorbind între ei.

Unii ţineau doar ziarele în faţa nasului, însă de această dată erau de faţă şi doi copii. Doi copii complet diferiţi.

Ei făcuseră deja cam incomodă atmosfera adulţilor, dar nu mai era mult până intrau la consultaţie.

— Ce-ai păţit? întrebă băiatul pe fetiţa cea mică.

— Am gripă, şi tu? îl întrebă şi ea.

— Am ceva cu amigdalele. Trebuie să fac injecţii.

Între timp, camera de aşteptare se golise. În ea rămăseseră doar cei doi copii şi doamna Arnulf.

Elisa Arnuli se miră că aceşti copii fuseseră trimişi singuri la doctor. Ea n-ar fi făcut aşa ceva niciodată, dacă ar fi avut copii.

— De ce trebuie să faci injecţii pentru amigdale? întrebă fetiţa.

— Atunci nu mai este nevoie să le operăm, dacă tratamentul are efect. Amigdalele au şi ele rolul lor, aşa spune doctorul Norden. Cum te cheamă?

— Gaby, şi pe tine?

— Thomas. El îi aruncă doamnei Arnulf o privire pe furiş, dar ea se adăpostise chiar atunci în spatele unui ziar.

— Şi tu ai o menajeră tot aşa de proastă, care stă atâta la coafor? o întrebă Thomas.

— Ce este o menajeră? întrebă Gaby.

— Când cineva nu mai are mamă, atunci are nevoie de o menajeră, îi răspunse Thomas. Din păcate, completă el oftând.

— Eu am o mamă scumpă, spuse Gaby.

— Şi de ce te-a lăsat să vii singură la doctor?

— Pentru că trebuie să meargă la lucru.

— De ce trebuie să meargă la lucru? Tatăl tău nu câştigă destul? întrebă Thomas.

— N-am tată. A murit.

— Mama mea n-a murit. Doar că părinţii mei sunt despărţiţi. Dar câteodată chiar şi o mamă nu este mai bună decât o menajeră.

Elisa Arnulf lăsase ziarul să-i cadă şi-i observa pe copii, dar ei nu băgaseră de seamă.

— Tu n-o cunoşti pe mama mea şi n-ai voie să spui aşa ceva, strigă Gaby, agresivă. Câţi ani ai, de fapt?

— Doisprezece, dar tu?

— Opt, dar nu sunt proastă, spuse Gaby. Iar mama mea, să ştii, este foarte scumpă.

— Atunci, ai noroc. Tati al meu este şi el un scump, dar trebuie să muncească. Noi avem un magazin mare. Aparate electronice. Ce fel de televizor ai?

— Niciunul, răspunse Gaby.

— Şi ce faci toată ziua?

— Înainte de prânz mă duc la şcoală şi după-amiază îmi fac lecţiile până vine mami. La prânz, mă ia şi mă aduce acasă. Altfel nu se poate. Dar când suntem împreună, avem multe de povestit. Atunci e frumos.

Apoi apăru Loni în uşă.

— Tu eşti la rând Thomas, spuse ea.

Băiatul se ridică.

— Vii des pe aici, Gaby? întrebă el.

— Acum, nu mai vin. Sunt din nou sănătoasă.

— Păcat, murmură el. La revedere!

Gaby şedea acum liniştită pe scaun. Elisa Arnulf îi aruncă o privire mai atentă. Era un copil drăgălaş, cu un păr blond cu pieptănătură paj, şi ochi albaştri ca viorelele.

— A fost rea gripa? întrebă doamna Arnulf.

— Destul. Ochii copilei o priviră miraţi.

— Era un băiat drăguţ, spuse doamna Arnulf.

— Da, destul de drăguţ, răspunse Gaby. Mulţi băieţi sunt obraznici.

— Trebuie să te duci singură acasă? o întrebă Elisa.

— Mă ia mami. Puteţi să intraţi liniştită înaintea mea, deoarece eu mai trebuie să aştept. Abia la douăsprezece şi zece va fi mami aici.

Elisa Arnuli se uită la ceasul său de mână. Era unsprezece şi jumătate.

Se ridică în picioare cu mare osteneală. Piciorul n-o asculta încă aşa de bine, dar asta depindea şi de starea ei sufletească.

Uneori avea nevoie de o justificare pentru a putea veni la control la doctorul Norden.

Loni fu foarte mirată când doamna Arnulf îi ceru să fie de acord cu micuţa Gaby, ca dânsa să intre la rând înaintea ei, deoarece ea ştia că doamna Arnulf rămânea cu plăcere ultima şi chiar lăsa alţi pacienţi să intre înaintea ei.

— Un copil fermecător, spuse doamna Arnulf. Şi ar fi vrut să spună mai multe, dar se auzi glasul unei femei, care avea aproximativ treizeci de ani. Când o auzi, doamna Elisa Arnulf nu vru să mai intre, mai cu seamă că aceasta era îmbrăcată foarte strident şi avea un ton obraznic.

— Thomas nu este încă gata? întrebă ea, iritată. Pentru ce există cabinete private?

Loni ridică din umeri. Tocmai atunci Thomas ieşi din camera de tratament.

— În sfârşit, spuse Ilona Hübner.

— Dumneavoastră abia acum aţi venit, nu se putu abţine Loni să nu-i spună.

— Ea trebuie întotdeauna să-şi dea importanţă, spuse Thomas şi vocea lui sună complet altfel decât îl auzise mai înainte doamna Arnulf.

— Nu uita să-i spui tatălui tău că vreau să vorbesc neapărat cu el, Thommy, strigă doctorul Norden în spatele băiatului.

— Nu, n-am să uit.

— Grăbeşte-te o dată!

Tatăl tău vine să mănânce astăzi acasă, spuse Ilona.

Doamna Arnulf intră în cabinet.

— Micuţa Gaby mi-a permis să intru, spuse ea repede şi am acceptat. Aceasta era menajera despre care vorbea tânărul, domnule doctor Norden?

— Da, aceasta era, răspunse el oftând.

— Am tras puţin cu urechea, când stăteau de vorbă copiii. Nu mă dojeniţi pentru curiozitate?

— Nici nu aveam de gând.

— Pentru tatăl tânărului se pare că banii nu joacă un rol important, dacă îşi poate permite o menajeră.

— Banii nu joacă niciun rol, răspunse gânditor doctorul Norden

— Pe mine mă interesează micuţa Gaby. După aparenţe, copila este lăsată foarte mult timp singură.

— Prin forţa lucrurilor, doamnă Arnulf. Doamna Dietrich trebuie să muncească.

— Îmi puteţi spune mai multe despre dânsa? Mă cunoaşteţi deja de mult. Mă gândeam dacă n-aş putea să mă ocup de micuţă, dacă tot este atât de singură. Nu este bine pentru un copil să fie lăsat mereu singur. Ea vorbeşte atât de frumos de mami a ei, dar copiii cresc şi ajung poate

într-o societate rea. Şi este o fetiţă atât de drăguţă.

— Da, aşa e Gaby, şi Thomas e la fel, răspunse el.

— Dar el nu trebuie să se reţină de la nimic.

— N-aş putea să spun asta. Are aproape tot ce se poate cumpăra cu bani, dar un tată care are puţin timp pentru el.

Ea îl privea foarte gânditoare.

— La ce vă gândiţi, doamnă Arnulf?

— Înainte de toate n-aş vrea să mă consideraţi o femeie înstărită. Aş lua-o cu plăcere pe micuţa Gaby. Ar fi o ocupaţie. Puteţi să-mi spuneţi mai multe despre despre mama sa?

— Cu plăcere, însă, la un moment dat. Doamna Dietrich are doar o scurtă pauză de masă. Dânsa o ia pe Gaby şi o duce acasă. Vă va înţelege cu siguranţă, doamnă Arnulf. Eu am apreciat mereu că această copilă este atât de ordonată.

— Am să vin din nou cu plăcere, răspunse Elisa Arnulf. Dar nu vă sunt o povară?

— Niciodată nu veţi fi o povară, doamnă Arnulf, răspunse prietenos doctorul Norden. Dar duminică, înainte de prânz, am ceva mai mult timp, deoarece vin doar pacienţii care au nevoie de tratament.

Loni se miră că în această zi doamna Arnulf nu mai rămase la o mică bârfă cu ea, cum făcea de obicei, dacă ea n-avea aşa mult de lucru. Ea plecă după un salut prietenos, nu fără să uite să-i lase în fugă lui Loni un mic pacheţel pe masa de scris. Aşa făcea de câte ori venea, şi nu aştepta niciodată să-i mulţumească.

Dar de această dată, doamna Arnulf nu porni imediat spre casă. Mergea pe stradă încolo şi încoace şi se uita mereu la ceas. Exact la douăsprezece şi opt minute, o tânără femeie slabă, îmbrăcată într-un mantou simplu, sosi şi rămase să aştepte apoi vizavi, în faţa cabinetului.

Atunci ieşi Gaby şi sări de gâtul tinerei femei.

Doamna Arnulf nu putu să audă ce vorbeau una cu cealaltă, dar le urmări gesturile, cum luase mama mâna copilei, cum se lipise Gaby de ea, arătând apropierea care le unea.

Ele veneau pe stradă acum spre ea. Doamna Arnuli se ascunse repede într-un magazin. Se nimerise să fie o tutungerie.

— Scuzaţi-mă, m-am înşelat, spuse ea către vânzătoare.

„Vacă proastă!” auzi în spatele ei şi simţi din nou ca o lovitură în inimă. Prea des se întâmplase ca oamenii cu care venea în contact să fie neprietenoşi, nepoliticoşi şi s-o rănească. Prea des trebuise să suporte deziluzii când se afla în societate, încercând să schimbe cel puţin o vorbă cu cineva.

Se mutase acum trei ani în acest cartier, în casa care corespundea exact dorinţelor sale. Soţul ei, cu paisprezece ani mai în vârstă, înalt funcţionar în administraţia de stat, fusese pensionat şi îşi dorea acum o grădină. Ei predaseră frumoasa locuinţă de serviciu şi cu aceasta părăsiseră şi zona centrală a oraşului. Mult timp însă, bunul său Robert n-a putut gusta pacea grădinii. Dintr-odată, a făcut infarct şi a murit, înainte să se poată obişnui cu împrejurimile.

Astfel de gânduri o frământau pe Elisa Arnulf, când urmă automat acelaşi drum ca Rosemarie Dietrich şi micuţa sa fiică, Gaby. Ele mergeau cam cu zece metri înaintea ei. Căciuliţa colorată croşetată a lui Gaby atrăgea atenţia oamenilor care treceau pe lângă ele.

Apoi intrară brusc într-o casă veche, cenuşie, şi dispărură din calea privirii Elisei Arnulf. Ea însă observă cu atenţie casa. Cinci astfel de case şedeau una lângă alta şi ea îşi aminti că de câteva ori fusese scris în ziar că aceste case trebuia să fie dărâmate şi refăcute.

Oare nu scrisese că chiriaşii fuseseră deja înştiinţaţi? se gândea Elisa.

Privirile Elisei se plimbară pe faţadele neprimitoare încolo şi încoace, în timp ce se gândea că o fetiţă atât de drăgălaşă trebuie să locuiască aici şi că ar putea să-i fie nepoată.

Acum, în casa sa cu cinci camere şi încă alte spaţii auxiliare, se simţea de două ori mai singură. Poate că greşise totuşi închizându-se în sine după decepţiile pe care le trăise. Dar se lovise de ele atât de des, încât nu văzuse altă ieşire, decât aceea de a rămâne singură, deşi ar fi dat orice avea pentru a schimba ceva. Ar fi oferit cu ambele mâini, dacă ar fi primit în schimb puţină dragoste.

Cât de bucuroasă fusese în urmă cu doi ani, când îl luase pe Peter la ea spre a-i oferi şansa educării prin studiu, cu toată părerea de rău pentru cei paisprezece ani ai lui petrecuţi singur şi trebuind să crească într-un cămin de orfani.

El îi adusese însă doar necazuri; o furase şi-şi bătuse joc de ea. Apoi, în câteva rânduri, îi spărsese casa cu o bandă de prieteni şi de atunci era evitată şi de vecini, după ce toate acestea fuseseră făcute publice.

După un timp, se auzise despre ea că-l luase pe tânăr din milă şi în sfârşit începuse să fie din nou salutată cu simpatie; acum însă era speriată şi intimidată şi se închisese în sine.

Gândurile ei se învârteau acum în jurul acestei copiliţe, micuţa Gaby.

Capitolul 2

Gaby era un copil foarte sensibil. Era obişnuită să-i povestească totul mamei sale. Rosemarie Dietrich dorise să poată păstra cel puţin încrederea neîntinată a copilei sale, dacă tot avea atât de puţin timp pentru micuţă. Cum ar putea s-o apere oare pe Gaby de pericolele de fiecare zi?

Gaby îi povestea, în timp ce mânca fasolea din farfurie, pe care Rosemarie o pregătise de dimineaţă, ca

întotdeauna.

— E gustoasă, scumpa mea? întrebă ea duios.

— Întotdeauna e bună, mami, răspunse Gaby. Tânărul a fost într-adevăr drăguţ. Ei au o menajeră, dar nu mi-a explicat ce înseamnă o menajeră. A spus doar că are menajeră fiindcă nu are mamă.

— Se prea poate, spuse Rosemarie în treacăt.

— Eu sunt foarte bucuroasă că te am, mami, spuse Gaby. E mai bine şi din cauza banilor.

Dacă aş putea să am ceva mai mult timp pentru ea, se gândea Rosemarie.

— Şi doamna în vârstă era drăguţă, continuă Gaby. Chiar aşa de bătrână nu era, îi era însă greu. Cred că avea ceva la un picior. Dar doctorul Nor den o va face sigur din nou sănătoasă, nu crezi şi tu mami?

— Sigur, răspunse Rosemarie îngândurată, căci trebui să se uite din nou la ceas.

— Dacă am avea o bunică, ar fi mai bine, îşi dădu Gaby cu părerea, atunci n-ar trebui să te oboseşti permanent cu atâtea. Mulţi copii din clasa mea au o bunică, care are grijă de ei.

Da, dacă am fi avut cel puţin o bunică, se gândi şi Rosemarie. Dar ele nu aveau niciuna, nu aveau pe nimeni. Părinţii soţului trăiau în Austria şi aveau alţi copii şi nepoţi. Mai veneau uneori prin împrejurimi, dar Rosemarie nu voia să-i împovăreze cu grijile ei.

— Trebuie să plec, Gaby, spuse ea. Întinde-te puţin, draga mea. Apoi poţi să te joci până vin eu şi să nu deschizi nimănui.

— Ştiu deja mami, răspunse Gaby. Doar nu sunt proastă.

Ea primi încă un sărut drăgăstos de la mami, apoi

Rosemarie plecă în grabă ca de obicei. Trebuia să ajungă la timp. Şeful ei era morocănos dacă întârzia şi un minut. Nu avea niciun fel de înţelegere pentru faptul că

trebuia să îngrijească un copil.

În graba sa, traversă strada alergând, fără să se uite şi nimeri în pieptul lat al unui bărbat, când alunecă pe coaja unei banane aruncată pe jos.

— Hei, sus! spuse el şi Rosemarie văzu şocată doi ochi deosebiţi, de o culoare deosebită: albaştri ca viorelele.

— Scuzaţi-mă, murmură ea. Mă grăbesc foarte tare.

Ea se grăbi mai departe, în timp ce bărbatul privea în urma ei. „Păcat” gândi el pentru sine, înainte de a-şi continua drumul încet, în direcţie opusă.

Rosemarie intră în birou cu două minute întârziere. Şeful departamentului, domnul Prammer, un bărbat mare şi gras, o căută cu privirea şi se uită apoi la ceas. Apoi râse, satisfăcut.

— Aţi întârziat din nou doamnă Dietrich, spuse el caustic.

— Două minute, am să le recuperez, răspunse Rosemarie rece, dacă nu vreţi să mă reţineţi mai mult.

Asta nu îndrăznise niciodată, dar îi era pur şi simplu scârbă, după cum o mustrase, cu priviri care literalmente păreau s-o dezbrace. Nimic nu-i plăcea aici, dar acest serviciu însemna atât de mult pentru ea şi nu era atât de uşor să găsească altul, oricât se străduise.

Faţa lui Prammer deveni de un roşu aprins.

— Am venit în întâmpinarea dumneavoastră, continuă ea.

— Dacă mai protestaţi, puteţi să vă căutaţi alt loc de muncă.

— Acest tip de bunăvoinţă nu o apreciez, răspunse Rosemarie şi nu constituie un motiv de a mă concedia imediat. Pot să-l rog pe director să clarifice lucrurile. Şi se hotărî chiar s-o facă.

Domnul Prammer mai întâi se retrase. Rosemarie bănui ceva, că desigur se gândeşte la alte şicane, însă era acum într-o stare sufletească deosebită, încât nu se mai

gândi la consecinţe. O pereche de ochi albaştri o priviseră o clipă şi parcă i se oprise răsuflarea pe loc.

O oră mai târziu fu chemată la directorul Kaiser. Era un om mai în vârstă, foarte iubit în întreprindere. Tuturor le fusese mai întâi groază, când dorise să se pensioneze, şi Prammer desigur ar fi fost avansat, deoarece era înrudit cu proprietarul firmei de import-export.

Directorul Kaiser o privi pe Rosemarie mai degrabă cu bunăvoinţă decât pregătit s-o pedepsească.

— Ştiţi de ce am dispus să vă cheme? întrebă el.

— Probabil domnul Prammer m-a reclamat, răspunse Rosemarie ferm. Într-un cuvânt, am venit cu câteva minute întârziere, dar întotdeauna le-am recuperat. Trebuie să-i pregătesc masa de prânz fetiţei mele.

— Nu aveţi pe nimeni la copil? întrebă el.

— Nu, nu-mi pot permite niciun ajutor, nicio grădiniţă privată măcar, domnule director. Oricum, Gaby merge deja la şcoală şi n-o mai pot duce nici la grădiniţa de stat. Există prea puţine locuri.

— Cunosc problema, doamnă Dietrich, spuse el. Nu vă dau niciun avertisment. Aş vrea doar să vă spun că în curând se va schimba câte ceva pe aici.

— Ieşiţi la pensie, spuse ea încet.

— Da, ies la pensie şi în afară de asta, firma a fost vândută. Astăzi s-a semnat contractul.

— Şi atunci, domnul Prammer va prelua funcţia dumneavoastră?

— Nu, domnul Prammer va pleca, surâse el fugar. Poate este pentru dumneavoastră o mică consolare. Nu cred totuşi că se vor face schimbări de personal. Aş vrea să încercaţi să nu se afle despre această discuţie confidenţială. Aş vrea doar să împiedic să vă daţi demisia în mod precipitat. Dificultăţile dumneavoastră cu domnul Prammer îmi sunt cunoscute de ceva timp.

Presupun că noul proprietar al firmei va avea vederi

ceva mai largi şi de asemenea înţelegere pentru situaţia dumneavoastră, deoarece el însuşi este tată. Acum se cheamă că pentru dumneavoastră totul se va încheia, trebuie să rezistaţi doar şase săptămâni. Pot să-mi închipui că domnul Prammer va avea o atitudine foarte rea.

— Vă mulţumesc pentru consiliere, domnule director, spuse Rosemarie încet. Este foarte amabil din partea dumneavoastră. Nu pot decât să mă apăr, am să rămân să-mi câştig existenţa.

Nu era o situaţie prea veselă, ştia prea bine directorul Kaiser. Nici el nu se bucura prea mult de starea de linişte care avea să urmeze, deşi el nu trebuia să-şi facă griji din punct de vedere financiar. Însă el era văduv, ambii săi fii se căsătoriseră.

Unul trăia în America, altul era manager de hotel în Tenerife. Acolo ar fi fost oricând binevenit, însă el voia să trăiască aici, nu acolo.

Domnul Prammer era un om insuportabil, acum însă Rosemarie avea un motiv să lase totul în urmă, chiar şi ostilitatea lui. Ea rămase încă două minute peste program, apoi plecă spre casă.

Gaby fusese cuminte, ca totdeauna. Acest copil era tot norocul ei, doar că Rosemarie îşi făcea mereu griji îngrozitoare dacă îi lipsea ceva, căci tatăl lui Gaby, cu care avusese o căsătorie reuşită, murise la treizeci şi doi de ani de leucemie. Doctorul Norden o asigurase însă că analiza sângelui lui Gaby părea a fi în ordine perfectă, însă Rosemarie se interesase mult de această boală şi ştia că exista pericolul unei predispoziţii la astfel de boli, şi încă nu se ştia cu certitudine dacă nu este ereditară.

— Cum ţi-ai petrecut după-amiaza, scumpetea mea? o întrebă Rosemarie duioasă.

Gaby pictase şi modelase, la aşa ceva dovedea deja foarte mult talent.

— Şi apoi am privit pe fereastră, mami, povesti ea.

Am văzut-o pe doamna din cabinetul domnului doctor Norden. O locui oare pe aici prin apropiere?

— Asta, din păcate, chiar nu ştiu, Gaby. Ţi-a plăcut atât de mult?

Gaby aprobă, dând din cap.

— Foarte mult, mami. Aşa îmi imaginez eu o bunică adevărată.

Rosemarie se simţi tare mâhnită în inima sa. Din nou citise un anunţ în ziar”. Se caută înlocuitoare de bunică”, aşa se chema, „Oferim casă şi masă”.

Însă ea nu avea nimic de oferit. Ceea ce câştiga, abia îi ajungea pentru Gaby şi pentru ea. Chiar nu mai voia să se gândească la asta. Ce ar trebui să facă? Căci dacă ar căuta o nouă locuinţă, aceasta precis ar însemna o chirie mai mare.

O jumătate de an mai are timp, apoi casele vor trebui evacuate.

Locuinţele erau foarte simple, fără niciun fel de confort, iar chiriile fuseseră foarte convenabile. Tot ce-l preocupa pe proprietarul casei era să-şi încaseze chiriile. În timpurile de astăzi nu merita să renovezi aceste case, mai bine le dărâmai şi construiai altele noi, pe care puteai să le exploatezi cu o chirie mai mare. Era de fapt un cartier foarte căutat, aşezat undeva la marginea oraşului, la distanţă destul de mică de centrul acestuia şi totuşi la periferie. Aceste case erau rămase din vremuri de mult trecute. Peste ele trecuse războiul cu bombele sale. Ele nu se mai potriveau acum imaginii oraşului.

— Eşti aşa gânditoare, mami, spuse Gaby serioasă. Ne jucăm un pic?

Dacă am avea puţin noroc, se gândea Rosemarie. Doar atât ca Gaby să nu trăiască în sărăcie.

Lutz Bendix, tatăl lui Thomas, nu avea griji financiare. El nu trebuia să se gândească temător la viitor. La cei treizeci şi şase de ani, realizase deja tot sau doar

mai mult decât îşi propusese.

Cu toate acestea, era la fel de modest ca la început. Pe atunci, când se născuse Thomas, în lumea sa ca şi în căsătoria sa, totul fusese în ordine.

Însă soţiei sale, doamna Rita, care pornise ca şi el de la condiţii modeste, banii i se urcaseră repede la cap. Ea şi-a dorit mereu să aibă mai mult, tot mai mult. Şi nu avusese niciun fel de înţelegere pentru el, căci Lutz nu avea timp pentru distracţii şi călătorii.

Ea făcea cele mai frumoase şi mai scumpe călătorii singură. Thomas fusese lăsat în grija unei guvernante. Într-una din aceste călătorii, doamna cunoscuse un bărbat, care îi împărtăşea înclinaţiile şi-i putea oferi mai mult ca Lutz. Aşa s-a ajuns la divorţ.

Lutz primise custodia fiului său, care însă crescu repede. El nu mai avea acum nevoie de guvernantă, totuşi cineva trebuia să-l îngrijească. De cele mai multe ori, Lutz rezolvase problema cu o menajeră. Existau însă mereu necazuri.

Ilona Hübner rămăsese până acum cel mai mult, însă motivul îl ştia doar Lutz. Şi voise să-l ignore.

— Trebuie să te duci la doctorul Norden, îi spusese Thomas la masa de seară. Din cauza amigdalelor mele. Ele vor trebui să fie extrase.

— Ar fi putut s-o facă deja, se amestecă Ilona. Totul este doar ca să-i mai dai bani.

— Nu trebuie să vă bateţi capul cu această problemă, doamnă Hübner, spuse Lutz iritat. Chitanţa pentru tratarea bolii vine după aceea. Doctorul Norden ştie ce face.

Thomas zâmbi. El se bucura mereu când tatăl său îşi impunea părerea în faţa doamnei Hübner. O găsea de-a dreptul hidoasă, iar cu noua coafură îi părea chiar proastă.

Ilona tăcu, jignită.

— Va trebui să vă căutaţi o nouă femeie de serviciu, domnule Bendix, începu ea, apoi făcu o pauză. Doamna

Rixner mi-a lăsat cheile. Ea nu mai poate curăţa ferestrele.

Lutz îi aruncă o privire piezişă. Şi el găsi că noua coafură cu bucle o arăta ca pe cineva capabil să facă numai prostii.

— Ce face de fapt întreaga zi? întrebă el.

— Într-o casă atât de mare, există totuşi destul de multe lucruri de făcut, răspunse ea fără chef. În definitiv, şi eu trebuie să gătesc de două ori.

— Dumneavoastră chiar nu aveţi atâta de muncit cu aceste conserve gata preparate, care-mi stau de fiecare dată în gât, spuse Lutz.

Astăzi, răbdarea sa ajunsese la limită, căci îşi dorea măcar o dată să aibă o cină liniştită cu Thomas. Ilona se ţinuse de el ca un scai. La început pur şi simplu o lăsase, apoi devenise tot mai insistentă. Acum, seara, se învârtea mereu în jurul lui.

— De ce nu ieşiţi totuşi afară? o întrebă Lutz.

— Credeam că nu vi se pare corect, dacă nu stau să vă servesc, răspunse ea.

— Desigur, după orele mesei de seară sunteţi liberă. Noi vrem să ne uităm acum la un joc de fotbal. Cred că este mai mult decât clar.

— Atunci, mă duc şi eu la film, spuse ea.

— Petrecere frumoasă, îi spuse Lutz ironic.

Era vesel că într-adevăr pleca şi Thomas răsuflă uşurat.

— De fapt, nu ne trebuie nicio menajeră, tati, spuse el. Doamna Rixner ar veni să facă totul cu plăcere, dacă doamna Hübner n-ar mai fi aici, dar ea nu vrea să vezi acest lucru.

— Dar doamna Rixner poate veni doar dimineaţa, Tommy.

— Nu-i nimic. Am cunoscut-o azi la doctorul Norden pe Gaby. Ea are doar opt ani, iar mama sa trebuie să lucreze, deoarece nu mai are tată. Şi n-are niciun fel de

menajeră. N-are nici măcar televizor. Există şi astfel de oameni.

— Există mai mulţi decât crezi, băiatul meu, spuse Lutz. Însă trebuie totuşi să mă asigur pentru tine.

— Să te asiguri, bombăni Thomas dispreţuitor. Eu merg deja la liceu şi după-amiezile aş putea veni la tine la firmă. Am putea să mâncăm la restaurant, n-ar fi aşa de scump faţă de cât îi plăteşti doamnei Hübner şi ar avea şi un gust mai bun la Oberbauer. Apoi, doamna Rixner este cinstită, chiar n-ai nevoie să-ţi faci gânduri cu ea. Ea nu dă târcoale peste tot în jurul tău.

Brusc, Lutz trebui să admită că Thomas ajunsese deja un tânăr raţional, cu care se putea discuta serios. Îl privi cu drag.

Constată cât de mult crescuse în ultimul timp, cum se modela deja faţa sa de copil.

— Micuţa Gaby ţi s-a părut sănătoasă? îl întrebă Lutz.

— Da, desigur. Este atât de mică şi subţirică şi totuşi atât de independentă. Nu este deloc păcat dacă cineva este independent atât de timpuriu. Hübner asta nu te vede decât pe tine. N-ai observat?

Involuntar, Lutz simţi cum i se urcă sângele la cap. Cu aşa ceva nu se confruntase tânărul încă.

— Nu vreau să observ, spuse el râzând.

— Este încăpăţânată, poţi să mă crezi, tati. Nu se lasă atât de uşor convinsă, dacă nu-i impui cât mai degrabă o regulă. Mă pune în genunchi deja de mult timp, încât pentru mine ar fi mai bine dacă aş sta la internat. Vrea să mă vadă plecat, ca s-o ajute îngerii să fie cu tine.

— O, Dumnezeule, cum poţi să gândeşti aşa? spuse Lutz. Nici nu se pune problema să ajungi la internat. Şi în afară de asta, eşti bun la şcoală.

— Dar am putea spune aşa, ca s-o facem să plece, tati, explică Thomas. Atunci, ai putea s-o dai afară.

— Cum ţi-a venit aşa ceva în gând, Thommy? întrebă

Lutz interesat, care era într-adevăr uimit că fiul său avea o idee mai bună ca a sa.

— De fapt, este foarte simplu, îşi dădu cu părerea Thommy. Îi spui că plec la internat, pentru că tu vrei să te căsătoreşti.

— Dar nu vreau să mă căsătoresc, spuse Lutz şocat. Chiar nu vreau, Thommy.

— Dar nu este nimic real, este doar minciună. Trebuie doar s-o foloseşti ca motiv şi apoi, dacă va băga de seamă că nu se mai poate agăţa de tine, îşi va face bagajele.

— Într-adevăr, nu este o idee rea, spuse Lutz după o lungă pauză, în timp ce-şi umplea ceremonios pipa. Dar scumpul meu fiu, dacă totuşi m-aş gândi vreo dată să mă însor? Ce vei spune atunci?

— Depinde de femeie, răspunse Thomas. Un cuvinţel o să-mi dai voie să-ţi spun.

Lutz râse cu poftă.

— Bine, băiatul meu, deci nu-mi voi asuma răspunderea singur. Dar până acum nu mi s-a întâmplat să-mi placă cineva atât de mult, ca să… Ceva îl făcu să se întrerupă şi să se gândească la o fiinţă absolut fermecătoare, care-i plăcuse foarte mult. Dar cum ar putea să o regăsească în acest oraş mare?

— Eu pot să-mi fac timp să mă uit împrejur, tati, spuse Thomas, pus pe fapte mari. Dar mai întâi trebuie să plece această Hübner.

Lutz Bendix găsi această discuţie cu fiul său foarte interesantă şi bogată în informaţii.

— Eşti un ştrengar deştept, Thommy, spuse el recunoscând. Şi în unele privinţe mai perspicace ca mine, îl admiră el.

Ar fi dorit în orice caz ca reflecţiile lui Thomas să fie ale sale.

* * *

Doctorul Norden se gândise în schimb mult timp la doamna Arnulf şi vorbise despre dânsa chiar cu Fac.

— Ar putea să le ajute de fapt amândurora, Daniel, spusese ea gânditoare. Atât doamnei Arnulf, cât şi doamnei Dietrich.

— Dificultatea ar fi numai ca doamna Arnulf să se poată hotărî şi să vrea nemijlocit să se întâlnească. Dar poate va mai ceda de la dânsa.

— Dânsa trebuie că a avut experienţe foarte rele cu oamenii cu care a convieţuit, spusese Fac cu părere de rău.

— Cum din păcate cam aşa se întâmplă cu femeile în vârstă, care locuiesc singure. Posibilităţi are. Unele cad pradă câte unui tânăr şi apoi rabdă toate mizeriile, altele sunt exploatate în alte moduri.

— Aşa este, aprobă Fac, citeşti acum atât de des anunţuri ciudate. Nu vreau să spun nimic mai mult despre ce se ascunde în spatele tuturor căutărilor de câştiguri, dar tot mi se par ciudate.

— Ce fel de anunţuri? întrebă Daniel, atent.

— Că se caută bunici pentru supravegherea copiilor mici, apoi altul despre casă contra rentă pe viaţă, în care se promite proprietarului drept de locuit pe timpul vieţii şi îngrijire în caz de boală. Îmi fac gânduri ce se poate întâmpla în astfel de cazuri. Unii oameni sunt foarte creduli, Daniel. Este rău când oamenii în vârstă sunt înşelaţi, dacă întind mâna după ajutor.

— Doamna Arnulf nu este atât de vârstnică şi este de asemenea o femeie inteligentă. Eu o înţeleg că este prevăzătoare când se gândeşte la toate cele prin care a trecut. Acea poveste cu Peter a fost destul de rea. Dar doamna Dietrich nu aparţine categoriei de oameni care vor să-şi găsească un cuib călduţ. Ea este o femeie foarte curajoasă.

Fac se gândi apoi un timp şi avu o idee strălucită.

— Dacă doamna Arnulf este de acord, ar putea să

spună că ne aparţine nouă casa ei, iar dânsa doar locuieşte acolo în schimbul întreţinerii casei, până vom găsi noi să închiriem cuiva.

— Ai o idee minunată, Fac dragă, spuse Daniel. Cu asta desigur va fi de acord. Duminică vine la mine. Atunci, voi putea vorbi cu ea.

Fac primi repede o sărutare. Apoi Daniel vorbi despre Thommy.

— Trebuie să-şi scoată amigdalele, spuse el. Injecţiile nu l-au ajutat cu nimic. Pentru mine, riscul este prea mare. Dar cel puţin ştiu că amigdalele au fost câmpul infecţiei şi nu dinţii, cum explicase dentistul.

— Domnul Bendix era însă împotriva operării amigdalelor.

— Voi vorbi cu el, Fac, spuse Daniel. Nu pot sili pe nimeni, dar Thommy are rinichii sensibili şi nu trebuie să neglijăm acest lucru. Aşa că domnul Bendix va trebui să aibă şi acest lucru în vedere.

— Băiatul este în custodia lui, deci va trebui să accepte.

— Da, ştiu.

— Doamna cred că a fost destul de proastă dacă s-a despărţit de el.

— Vom vedea cât de proastă a fost. El nu este bărbatul pentru care totul se reduce la pat. Deocamdată, nu pare să aibă deloc timp pentru nicio femeie.

Capitolul 3

Duminică, înainte de prânz, Elisa Arnulf îşi făcuse apariţia în camera de tratament. A fost foarte punctuală. Doctorul Norden se grăbi puţin cu pacienţii programaţi care trebuia să-şi primească tratamentul, pentru ca ea să nu aştepte prea mult.

— Cum vă merge cu piciorul, doamnă Arnulf? se informă el mai mult din politeţe, deoarece ştia că piciorul e aproape vindecat.

— Dumneavoastră ştiţi de ce am venit, răspunse ea cu un surâs delicat. Piciorul este bine. Am obţinut între timp câteva informaţii.

— Aţi jucat rolul unui detectiv? glumi el.

— Aşa s-ar putea numi, răspunse ea cu sinceritate.

Le-am urmărit recent pe Gaby şi pe mama ei. Ştiu unde locuiesc. Mai ştiu că acele case trebuie să fie dărâmate. Dânsa va trebui să-şi caute o nouă locuinţă.

— Şi la asta v-aţi gândit, spuse doctorul Norden.

— Da, asta am făcut, dar tot aş vrea să ştiu mai multe despre doamna Dietrich, iar pe de altă parte n-aş vrea să par drept filantroapă.

Ea îl privi şi aşteptă.

— În ce priveşte ultima remarcă, trebuie să vă spun că soţia mea a avut o idee care s-ar putea să vă placă.

— Dumneavoastră aţi vorbit cu soţia despre mine? întrebă ea mirată.

— Asta îmi face bine întotdeauna, când nu mă pot decide singur. Aşa, pot să primesc propuneri care să mă ajute, dacă şi ea este de acord.

— Dacă dumneavoastră aveţi o propunere, o voi accepta, răspunse Elisa Arnulf.

— Mai întâi s-o auziţi şi apoi să decideţi, spuse el cu un surâs ascuns. Dacă dumneavoastră vreţi să rămâneţi neapărat doar o simplă pensionară, soţia mea ar putea să-i spună doamnei Dietrich că ne aparţine nouă casa dumneavoastră şi că locuiţi în ea doar pentru a o întreţine.

Ochii ei priviră în depărtare.

— Este o idee strălucită, n-aş fi ajuns niciodată la ea.

— Şi totuşi, soţia mea a avut-o, spuse Daniel.

Trebuie să vă spun că aproape întotdeauna are idei minunate.

— Aceasta este excelentă, spuse doamna Arnulf, entuziasmată. Aş avea doar o remarcă de făcut. Nu cumva doamna să aibă ideea să caute informaţii despre mine.

— Nu cred că va face aşa ceva, dacă am să-i spun că am cunoscut-o pe Gaby şi că ar putea fi astfel supravegheată. Doamna Dietrich trăieşte foarte retrasă. Domnul Dietrich a murit acum câţiva ani, bolnav de leucemie. Trebuie de asemenea să ştiţi că doamna Dietrich n-a avut parte de căsătorie mult timp. Ea s-a păstrat aşa pentru sine şi pentru copilă. Gaby l-a cunoscut pe tatăl ei doar bolnav. De fapt, doamna Dietrich a avut totdeauna grija familiei. De asemenea, ar trebui să apreciem că el ar fi putut să facă o carieră deosebită ca fizician.

— Nu primeşte nicio pensie? întrebă Elisa.

— Doar una foarte modestă. El n-a lucrat decât patru ani înainte de a se îmbolnăvi. Doi ani s-a descurcat doar cu plata concediului medical şi alte ajutoare. Doamna Dietrich lucra câte o jumătăte de zi, apoi a trebuit să renunţe şi la asta.

— Şi acum este activă la Euler – KG, dacă ar putea să scape de concurs, am aflat, spuse doamna Arnulf. Firma la care lucrează a fost vândută. S-ar putea acum să-şi piardă şi locul de muncă.

— Aţi aflat foarte multe, observă doctorul Norden uimit.

— M-a preocupat, răspunse ea. Ajung din ce în ce mai mult la convingerea că oamenii sunt aşa cum merită, aşa că trebuie s-o ajute cineva. Aş insista foarte mult să vă rog să-i puneţi întrebarea doamnei Dietrich, dacă i-ar conveni să mă ocup de supravegherea lui Gaby. Îşi ţinu de emoţie respiraţia. Sunt sigură că aţi putea s-o faceţi, dacă rămâne cum aţi spus, că mă ocup de întreţinerea casei.

— Vom încerca, spuse el. Ştiu că dumneavoastră veţi face un lucru bun şi veţi primi mulţumiri pentru asta, doamnă Arnulf.

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, vă cred, domnule doctor. Ar fi bine.

— Am să vă dau de ştire, doamnă Arnulf.

— Atunci aş vrea să vă mai spun că, dacă aş putea, le-aş oferi doamnei Dietrich şi micuţei camerele de sus, însă dumneavoastră va trebui să stabiliţi asta ca proprietar.

— Una după cealaltă. Nu vă stresaţi. Acum, să aşteptăm mai întâi să vedem cum decurg lucrurile.

„Sentimentul ei de întrajutorare o face să devină puţin impulsivă”, se gândi el. Aşa se ajunge aproape întotdeauna, ca exact acei oameni care dau din inima lor şi fără a sta mult pe gânduri, la sfârşit să fie decepţionaţi. El trăise multe asemenea cazuri. Însă cu câtă plăcere ar dori s-o ajute, astfel ca şi pentru Rosemarie Dietrich şi pentru Gaby să fie bine, iar el s-ar simţi demn că a putut să le ajute.

O conduse pe doamna Arnulf acasă, pe strada Rozelor numărul zece. O însoţi până la uşa casei.

— Ar fi mai bine dacă aţi îndepărta lucrurile de valoare din încăperi, doamnă Arnulf, spuse el cu un zâmbet discret. Dacă trebuie să fiu proprietar aici, doamna Dietrich ar putea rămâne surprinsă că nu ţin în propria mea locuinţă lucruri atât de minunate.

— Vă gândiţi la toate, dragă domnule doctor Norden. Vă sunt atât de îndatorată. Dar de mobile nu mă pot despărţi.

— Trebuie să găsim o explicaţie, să spunem că au aparţinut tatălui meu. De acolo din cer, o să ne ierte!

— Trebuie că a fost un om minunat, spuse ea încet. Însă a lăsat în urma lui un fiu care-l urmează cu demnitate.

— Mă faceţi să mă simt jenat, doamnă Arnulf. Eu doar mă străduiesc să-i urmez exemplul.

Ea îl privi cu admiraţie. Da, dacă ar fi avut şi ea un fiu, care să-i semene lui Robert al ei, cu totul altfel ar fi fost viaţa sa. Atunci, nu ar fi trebuit mereu să caute şi apoi să aştepte să găsească totuşi ceva care să dea un sens vieţii sale.

Doctorul Norden se gândea în drum spre casă.

Apoi se întoarse şi se decise pe loc să meargă la doamna Dietrich.

Căci nu ştia dacă va fi de acord cu ce se plănuise. Ar putea totuşi să spună nu, deoarece şi ea lăsase în urmă multe dezamăgiri şi lovituri ale destinului.

Oricum avea sfârşitul de săptămână în faţa sa, ca în cazul unui refuz să se sfătuiască cu soţia cum ar putea să evite o nouă dezamăgire pentru doamna Arnulf.

Rosemarie şi Gaby tocmai se întorceau de la cumpărături, deşi îi lua mai mult timp duminica dimineaţă, însă era necesar, căci trebuia să se aprovizioneze pentru toată săptămâna. Altfel, Rosemarie n-avea timp deloc. Singurul lux pe care şi-l permisese până acum, dacă putea fi numit lux, fusese un frigider cu un compartiment mare pentru congelare.

În vechiul cărucior de păpuşi al lui Gaby, împingea spre casă plasa cu cumpărături. Era o imagine care-l impresionă puternic pe doctorul Norden. Un tablou al sărăciei din timpul nostru, în care pe de altă parte nu se găseşte un loc de parcare. Chiar pe această stradă, automobilele erau înşirate unul lângă altul, foarte apropiate, dovedind bunăstarea unora.

— Mami, uite-l pe domnul doctor Norden, strigă Gaby atât de tare şi de bucuroasă, încât şi el putu s-o audă. Rosemarie Dietrich privea mai mult în sinea sa.

— Ar fi trebuit să n-o iau pe Gaby cu mine la cumpărături? întrebă ea cu teamă, când îl întâlni.

— De ce nu? Mica noastră domnişoară este din nou sănătoasă. A înghiţit curajoasă toate medicamentele. Aş vrea însă să vorbesc pe scurt ceva cu dumneavoastră, doamnă Dietrich.

— Atunci, totul este în ordine, spuse ea grijulie.

— De fapt, aş avea o informaţie îmbucurătoare pe care aş dori să v-o aduc la cunoştinţă, spuse doctorul

Norden. Dacă dumneavoastră veţi dori s-o consideraţi aşa.

— Pot să vă invit sus? însă n-am apucat încă să fac ordine. Va trebui să mă scuzaţi. Sfârşitul de săptămână este întotdeauna prea scurt şi cumpărăturile au prioritate.

Totuşi, mica locuinţă modest aranjată arăta foarte ordonată, după cum putu să constate doctorul Norden. Totul fusese făcut de Rosemarie însăşi, cu mijloace modeste.

— Este o problemă foarte personală, doamnă Dietrich, începu Daniel fără înconjur, deoarece nu voia s-o reţină prea mult din timpul ei foarte strict măsurat. Poate Gaby îşi aminteşte de doamna Arnulf, pe care a întâlnit-o în camera de aşteptare la ultima vizită la cabinet.

— O, da, a fost foarte drăguţă. I-am povestit mamei, spuse Gaby. Eu îi povestesc mamei totul. Am văzut-o, jos, cum mergea pe stradă. Locuieşte aici? întrebă copila.

— Nu, dânsa locuieşte la noi, în apropiere.

Mai exact într-o casă care ne aparţine. Această minciună îi veni puţin cam greu pe buze. Dar trebuia să fie spusă. Doamna Arnulf locuieşte în casă şi o administrează, continuă el repede. Este foarte singură şi mi-a vorbit despre Gaby. Ar dori s-o supravegheze pe Gaby, când sunteţi la serviciu, doamnă Dietrich.

— Asta ar fi foarte bine, strigă Gaby, în timp ce ochii lui Rosemarie îl priveau uimiţi pe doctorul Norden.

— S-ar putea oare? întrebă ea încet.

— Trebuie să remarc că doamna Arnulf este foarte săritoare şi de încredere. Este văduvă şi pensionară. Ea a primit-o imediat pe Gaby în inima sa. O cunosc de multă vreme pentru a putea să vă spun că puteţi s-o încredinţaţi pe Gaby fără a sta pe gânduri. Nu va mai trebui atunci să vă agitaţi atât. Dânsa poate s-o ia de la şcoală şi să-i pregătească prânzul. În plus, Gaby ar putea să se joace în grădină.

— Nu e frumos, mami? strigă Gaby. Ţi-am spus că

este o doamnă foarte drăguţă, exact cum îţi poţi imagina o bunică.

Daniel privea copila.

— Da, şi-ar dori foarte mult să ţină locul unei bunici, spuse el.

— Dar eu nu-mi pot permite, spuse Rosemarie încet. Am citit mereu în ziar ce se oferă pentru astfel de servicii. Nu am aşa ceva.

— Dar nu trebuie să-i oferiţi nimic în schimb.

Dânsa are pensia ei şi are o locuinţă foarte drăguţă. Este mulţumită, doar că se simte foarte singură, pentru că a fost de câteva ori dezamăgită.

— Noi n-o s-o dezamăgim, nu-i aşa, mami? spuse Gaby. Şi n-am s-o enervez, sigur nu.

— Se poate oare bucura cineva de atâta ajutor, fără să ofere nimic în schimb? întrebă Rosemarie.

— Oh, dumneavoastră veţi şti precis să oferiţi ceva, spuse Daniel Norden. Mulţumită acestei înţelegeri, nimeni nu va trebui să stea cu căciula în mână să ceară. Doamnei Arnulf nu-i plac astfel de lucruri. Gândiţi-vă la asta şi mergeţi apoi mâine înainte de prânz până la dânsa: strada Rozelor, numărul zece. Numele său este scris pe uşă. Se va bucura precis.

— Sunteţi sigur? Nu este doar o dispoziţie de moment? înţelegeţi-mă, domnule doctor Norden, pentru Gaby ar fi frumos, dar pentru doamna Arnulf s-ar putea ca după câteva zile să-i fie prea greu.

— Precis nu, doamnă Dietrich. Nu trebuie să vă faceţi această grijă, pentru asta garantez eu.

— Mami, dânsa nu este o doamnă atât de în vârstă, interveni Gaby. Are doar un picior bolnav.

— Care însă s-a însănătoşit deja, spuse doctorul Norden. A alunecat pe polei şi a făcut o luxaţie. Acum însă, piciorul şi-a revenit. Dânsa se poate plimba liniştită cu Gaby.

Îi va face la fel de bine ca şi copilei.

— Ar fi un dar din ceruri, spuse Rosemarie. Chiar nu pot să cred că mi se poate întâmpla aşa ceva. Voi avea în curând un nou şef şi încă nu ştiu cât va fi de sever.

Deci doamna Arnulf a avut informaţii corecte, gândi doctorul Norden. În orice caz, se pare că nu sunt dificultăţi. El găsi că este mai reconfortant să vii în ajutorul oamenilor aflaţi la strâmtoare, decât să le dai mereu doar medicamente.

Acasă se simţi din nou vlăstarul plin de viaţă, pe care tatăl său îl iubise foarte tare, exact cum era iubit Thommy de tatăl lui.

Lutz luase în timpul nopţii o decizie. Tot ce gândise Thommy, aprecie că este o idee bună. Acum nu mai voia să amâne ce era de făcut.

El intră dis-de-dimineaţă în camera lui Thommy.

— Să mă laşi să vorbesc singur cu doamna Hübner, spuse el. După aceea, plecăm împreună.

— Dar numai noi doi, spuse Thommy, care era încă puţin adormit.

— Doar noi doi, preciză Lutz.

— Atunci, mă mai învârt niţel în pat.

Însă şi Ilona îşi făcuse impresia sa după noaptea care trecuse, când îi servi cafeaua la masa de dimineaţă. Cu noua sa coafură nu reuşise încă să se acomodeze să se pieptene. Aşa că arăta caraghios.

— Thommy doarme încă, începu Lutz, dar îmi convine. Aş vrea să vorbesc singur cu dumneavoastră, doamnă Hübner.

Imediat, ochii ei se înviorară, obrajii se înroşiră, iar el observă imediat că această introducere îi era pe plac.

— Lucrurile stau astfel, continuă el repede, voi pleca împreună cu Thommy să caut un internat.

— Oh, dumneavoastră vreţi să-mi urmaţi sfatul? întrebă ea cu ardoare.

— Thommy este de acord. Eu aş vrea de fapt să mă însor, spuse el.

Ea deveni brusc nesigură, răsturnă ceaşca cu cafea şi îşi aranjă cochet părul.

— Da, aş vrea să mă însor curând şi dacă Thommy va fi la internat, dumneavoastră, doamnă Hübner, din păcate, sunteţi de prisos.

Acum, totul fusese spus. Culoarea îi dispăru repede din obraji, buzele ei înguste deveniră o linie.

— Ah, aşa va să zică, spuse ea ţipând.

— Da, asta e, răspunse el, acum uşurat.

— Aţi fi putut să-mi spuneţi mai de mult, răspunse ea furioasă.

— Desigur, vom respecta termenul de preaviz, dacă aşa doriţi.

— Să mă lăsaţi pe drumuri, pe mine ca menajeră, ce înjositor! Nu, îmi ajunge. Astfel de locuri de muncă găsesc oricând. Striga din ce în ce mai tare.

Sus, Thommy trăgea cu urechea şi râdea în pumnişorii lui mici.

— Puteţi să plecaţi şi imediat, dacă vreţi. Vă plătesc pentru luna asta şi pentru luna următoare, spuse Lutz.

Ea sări în sus.

— Da, atunci plec imediat. Mă duc să împachetez.

Îi aruncă o privire plină de venin şi se grăbi să iasă din cameră.

Lutz răsuflă profund uşurat. Deştept băiat Thommy, se gândi el, fără el aş fi dus-o aşa şi mai departe.

Nu trecură nici două ore şi Ilona Hübner îşi împachetase deja lucrurile şi intrase în posesia banilor promişi. Thommy nu fu de găsit ca să-şi ia rămas-bun. El coborâse triumfător treptele să-i cheme un taxi şi s-o ajute la bagaje.

— Acum, gata, a plecat. Ai procedat bine, tati, spuse el.

— M-am ţinut întocmai de indicaţiile tale, băiatul meu. Am să-ţi mai cer sfaturi, dacă nu voi găsi singur soluţii.

— Înainte de toate, dacă va fi vorba de vreo soţie, tati, spuse Thommy aducându-i aminte.

Apoi îşi luară micul dejun în linişte, căci desigur nu exista nicio intenţie de a-l duce pe Thommy la internat, iar lui îi era suficient, dacă putea să facă o excursie cu tati după-amiază.

— Ai să vezi că ne vom descurca excelent singuri, iar doamna Rixner nu va mai avea niciun fel de dureri.

Totuşi, Thommy se înşelase din păcate asupra acestui lucru. Doamna Rixner suferea de dureri puternice. După-amiază îl chemase pe doctorul Norden. El trebui să-i prescrie injecţii şi să-i recomande să nu mai lucreze câteva săptămâni.

Gaby nu mai putea să aştepte până duminică dimineaţă şi o zorise pe mami a sa să se ducă la doamna Arnulf, care fusese anunţată deja telefonic de doctorul Norden.

Doamna Arnulf pregătise cu mare plăcere o masă festivă, apoi se decise doar la o ciulama de găină şi orez. Aşezase masa în bucătărie, ca o adevărată pensionară, care doar conducea o casă minunată.

Căutase chiar o rochie mai veche, pentru ca Rosemarie să nu rămână surprinsă.

Însă ei îi plăcuse întotdeauna să fie bine îmbrăcată, încât arăta şi aşa foarte distins.

Şi acum aştepta, nerăbdătoare. Când în sfârşit se sună la uşă, o trecură valuri de frig şi de căldură. Se grăbi la uşă. Pe obrajii săi încă netezi apărură pete roşii de emoţie.

Auzise deja vocea lui Gaby.

— Vai, ce casă frumoasă, mami. Şi ce grădină grozavă. Priveşte, mami, ce flori frumoase!

— Nu mă mai zăpăci, Gaby, spuse Rosemarie.

— Mă uit doar, mami.

Apoi, Elisa Arnulf deschise uşa larg, atât de larg cât îi era inima de primitoare când le privea pe amândouă; Gaby cu fericirea în ochi, Rosemarie cu ochi miraţi şi întrebători.

— Mă bucur că aţi venit, spuse Elisa, cu voce tremurătoare. Mă bucur mult. Noi ne cunoaştem deja, Gaby.

— Da, i-am povestit mamei despre dumneavoastră şi a fost domnul doctor Norden pe la noi şi ne-a spus…

Apoi se întrerupse brusc şi se uită la mami.

— Domnul doctor ne-a vorbit despre o ofertă foarte amabilă din partea dumneavoastră, doamnă Arnulf. Dacă-mi daţi voie vă rog să mă prezint?

— Dar nu este necesar doamnă Dietrich, numele dumneavoastră îl cunosc deja, iar cu Gaby am discutat chiar foarte frumos. Vă rog să intraţi.

Dânsa a văzut şi zile mai bune, se gândi Rosemarie.

Este educată şi se exprimă frumos. îi oferea tot ce era important pentru educaţia lui Gaby. Doar că ea nu putea încă să găsească nimic ce ar putea propune în contraofertă.

— Am o ciulama de găină pe foc, vreţi să mâncaţi cu mine? Ar fi tare frumos. Eu n-am niciun fel de societate, spuse Elisa.

— Dar nu vrem să vă deranjăm, spuse Rosemarie, încurcată. Şi este încă devreme.

— Nici mâncarea nu este chiar gata, spuse Elisa. Putem până atunci să discutăm amănunţit. Voiam doar să mă bucur dacă acceptaţi invitaţia mea.

— Ciulama de găină mănânc cu plăcere, spuse Gaby.

Un surâs duios descreţi fruntea Elisei.

— Mă bucur mult Gaby, şi după masă avem ca desert ciocolată.

— Doamnă Arnulf, mă puneţi în încurcătură,

murmură Rosemarie.

— Dar cum aşa? Mie nu-mi place să mănânc singură. Nu-i nicio bucurie să găteşti doar pentru tine. Îmi faceţi într-adevăr o mare bucurie.

— Vedeţi dumneavoastră, eu trebuie să-mi calculez totul, spuse Rosemarie jenată. Şi… se întrerupse şi se uită la Gaby, nu vrei să ieşi să te uiţi puţin pe afară, Gaby? Aş vrea să vorbesc ceva cu doamna Arnulf.

— Uită-te în grădină, Gaby. Poţi să te şi joci.

— Dar fii atentă, să nu intri în straturile de flori, îi aminti Rosemarie lui Gaby.

— O, cerule mare, aşa rău nu poate să facă, spuse Elisa.

— Casa aparţine totuşi doctorului Norden, spuse Rosemarie; din fericire, altfel Gaby ar fi vorbit într-una despre toate.

— Deşi el însuşi are copii şi-i plac copiii, grădina este în perfectă ordine, spuse ea repede. Eu sunt foarte bucuroasă că mă ajută. Doar eu locuiesc aici, iar pensia îmi ajunge pentru traiul zilnic. Dumneavoastră nu trebuie să vă faceţi niciun gând. Masa pentru Gaby nu intră în calcul. Mie îmi place copila şi pentru mine ar fi o mare bucurie să nu rămân tot timpul singură.

— Dumneavoastră nu aveţi copii? întrebă Rosemarie.

— Nu, nu mai am pe nimeni de când a murit soţul meu.

Rosemarie îşi căuta cuvintele.

— Nu este aşa că… se întrerupse din nou, mă gândesc că dumneavoastră n-ar trebui să vă alegeţi cu o pagubă, dacă sunteţi atât de drăguţă să vă ocupaţi de Gaby, continuă ea, înroşindu-se toată. Lucrurile sunt de aşa natură că eu nu pot să vă ofer nimic în schimb, aşa cum se promite tot timpul în anunţuri. Am citit destul de des astfel de informaţii.

— De promis se promite întotdeauna mult, dar de

respectat ce s-a promis mai puţin, draga mea, spuse Elisa prietenoasă. Oamenii în vârstă şi singuri sunt cele mai bune fiinţe de exploatat. Nici nu vreau să ştiu câte din promisiunile care sună atât de minunat au fost respectate; în final contează încrederea şi omenia. M-am ocupat mult de aceste lucruri. Cunosc, doar ca exemplu, un caz, cum cineva de aproape optzeci de ani şi-a dat casa şi gospodăria pe vorbe, pe promisiuni, că se va simţi ca într-o adevărată familie, că va fi îngrijită şi nu va avea probleme chiar dacă va fi bolnavă şi apoi a fost lăsată să moară de foame, în mizerie. Dar să vorbim despre lucruri frumoase şi s-o aducem pe micuţa Gaby la masă.

Pentru Rosemarie, a fost pentru mult timp cea mai norocoasă zi. Ea îşi jură că o va despăgubi pentru acest bine pe Elisa, dar ce noroc însemnase pentru aceasta, când braţele lui Gaby se agăţaseră de gâtul ei şi micuţa o întrebase:

— Cum am voie să-ţi spun?

— Poţi să cauţi singură, scumpa mea Gaby. Tanti Lisa, sau chiar bunico, dacă aşa vrei, răspunse ea.

— Bunica Lisa, găsesc că este foarte frumos, spuse Gaby. Îi dai voie şi mamei să-ţi spună aşa?

— Desigur, micuţa mea. Mi-ar face mare plăcere.

— Pe mama o cheamă Rosemarie, spuse Gaby.

— Un nume foarte frumos.

— Şi strada asta este strada Rozelor, se potrivesc bine împreună, se bucură copila.

— Este de bun augur, spuse Elisa încet şi apoi le cuprinse pe mamă şi pe fiică într-o privire caldă, maternă, în timp ce ochii lui Rosemarie se umplură de lacrimi.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc din suflet, şopti Rosemarie mişcată.

Capitolul 4

Lutz şi Thommy avuseseră chiar un sfârşit de săptămână frumos, când, în seara zilei de duminică, sosi

vestea că doamna Rixner este într-adevăr bolnavă, ceea ce-l făcu pe Lutz knock-out.

— Hübner i-a făcut farmece, spuse Thommy, înverşunat. Dar după un timp de gândire, avu din nou o idee.

— Dacă mă duc la spital pentru amigdale, sunt deja îngrijit acolo, tati, spuse el înviorat. Şi apoi vom face aşa cum am vorbit. Mâine mă duc la şcoală, la prânz mergem să mâncăm şi după-amiază îmi trece mie ceva prin minte.

— Să sperăm că nu prostii, murmură Lutz.

— Poţi să te bazezi pe mine. Ce poate micuţa Gaby, pot şi eu. Mâine dimineaţă mergem direct la doctorul Norden.

Atunci o să-şi facă el griji cum să scoată amigdalele astea scârboase. Înghit deja din nou cu greutate.

Şi aici rămân toate să stea şi să aştepte, se gândi Lutz. Nu putea aduce acum niciun om străin în casă. Pe de altă parte se mângâia cu gândul, că ori cu Ilona ori fără ea, lucrurile stăteau cam la fel, pe ea oricum nu se putea pune nicio bază. În aceste condiţii, ieşirea ei fusese într-adevăr fără glorie.

— Imaginează-ţi numai cum te-ar fi pisat că nu vine doamna Rixner, spuse Thommy şi cu asta îşi făcu tatăl îngrijorat să surâdă.

A doua zi dimineaţă, plecară la doctorul Norden. Ajunseră acolo, cu câteva minute înainte de opt. Doctorul Norden îi acordă imediat atenţie domnului Lutz Bendix şi-i spuse că operarea amigdalelor lui Thommy nu poate fi evitată.

— Ele sunt un focar gata să se împrăştie. Rinichii ar putea să fie puternic afectaţi, explică el.

— Dacă trebuie să fie, va fi, spuse Lutz. Trebuie să ne decidem cât mai repede posibil.

Doctorul Norden fu surprins că Lutz Bendix acceptă fără prea multe insistenţe operaţia.

Lutz îi explică motivul. Thommy avu comentariul său pentru asta.

— Da, atunci vom mai vedea ce este de făcut, spuse doctorul Norden. Se petrecea puţin cam brusc, dar doctorul

Waller, doctorul de specialitate, îl putea opera pe Thommy doar în mica sa clinică privată, aşa că Thommy fu luat imediat la sală. Chiar în afara pericolului nu se simţea Thommy, dar era curajos, mai curajos decât tatăl său!

Pentru Gaby, această zi începuse deja, trebuise să plece din nou la şcoală. Se ducea cu plăcere acolo, dar cu şi mai mare plăcere mergea acum la bunica Lisa.

Fix la şapte şi jumătate, Elisa venise s-o ducă la şcoală. Rosemarie spusese chiar că ar putea s-o ducă şi în continuare pe Gaby la şcoală, dar Elisa fu de părere că aşa se va agita din nou să ajungă la timp la birou, în timp ce dânsa are timp destul.

Pentru Gaby fusese un succes, când prietenele sale de şcoală se interesaseră cine era doamna.

— Bunica mea, răspunsese ea mândră şi fu şi mai mândră când auzi părerea lor, că are o bunică foarte drăguţă.

Elisa Arnulf era atât de fericită, încât se dusese imediat la doctorul Norden să-i spună că totul s-a rezolvat după dorinţa ei. Arăta parcă mai tânără şi păşea atât de uşor, încât nimeni n-ar fi putut bănui cât de bolnav îi fusese piciorul.

Elisa se interesă de asemenea de Thommy, şi află că trebuie să se opereze de amigdale.

Loni avu şi ea o vorbă şi-i spuse că domnul Bendix, ar fi cu siguranţă foarte fericit dacă ar găsi şi el o bunică pentru Thommy.

— Dar el are totuşi o menajeră, îşi aminti Elisa.

— A dat-o afară. În orice caz, nu s-a gândit că şi femeia de serviciu se va îmbolnăvi.

— La ce clinică trebuie să meargă? întrebă Elisa.

— La doctorul Waller.

— Oare i-ar face plăcere dacă m-aş duce să-l văd? întrebă Elisa.

— Desigur! râse Loni, vicleană. Şi el s-a interesat de Gaby.

— Iar Gaby se va bucura precis dacă se va putea întâlni cu el. Vom vedea ce se poate face. Mă simt din nou tânără, Loni. Viaţa poate fi totuşi frumoasă.

Elisa porni pe strada cu magazine. Văzu în vitrine rochiţe atât de drăguţe pentru fetiţe, încât ar fi dorit să cumpere din dragoste o nouă costumaţie pentru Gaby. Însă aceasta ar fi putut duce la discuţii cu Rosemarie, care s-ar fi simţit din nou îndatorată. Aşa că până la urmă cumpără doar lână să-i împletească o jachetă. De când nu mai împletise! îşi privi degetele. Erau oare în stare să se mai mişte la fel?

Când ajunse acasă, se privi cu atenţie în oglindă în timp ce pregătea masa de prânz.

— Gata cu gândurile astea, spuse ea cu voce tare. Nu sunt chiar babă. Doar am ruginit puţin.

Se surprinse fredonând un cântec de primăvară, care-i venise în minte: „Vino, dragă lună mai şi fă pomii să înverzească din nou”.

Şi cântă mai departe, în timp ce pregătea masa. Aranjă masa plină de dragoste înainte de a porni iar la drum pentru a o lua pe Gaby de la şcoală. Cât de repede trece dimineaţa, dacă ai grija cuiva!

Rosemarie ajunsese în această dimineaţă cu cinci minute mai devreme la serviciu. Domnul Prammer făcu ochii mari şi-i veni să se ciupească pentru a se convinge că este adevărat.

— Probabil că aţi auzit că în curând va bate un vânt nou pe aici, pufni el de această dată. Aşa se explică faptul că aţi putut deodată să fiţi punctuală. Dar nu vă va folosi la

nimic. Cel care-mi va prelua locul este un băiat foarte sever.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule Prammer, spuse Rosemarie.

— Firma va trece în alte mâini.

Nu veţi mai avea un şef atât de indulgent ca mine, doamnă Dietrich, o să vedeţi dumneavoastră. Probabil toţi vor fi aruncaţi în stradă. Noi am fost prea generoşi.

Rosemarie primi ştirea totuşi cu spaimă, apoi îşi reaminti discuţia avută cu directorul Kaiser.

— Când are loc schimbarea? întrebă ea.

— În şase săptămâni.

— Şi cine va fi noul şef?

— Nu sunt în măsură să vă dau această informaţie. Treceţi la lucru, răspunse el furios.

Ea îşi văzu de lucru în continuare. Fu conştiincioasă ca totdeauna, dar mult mai liniştită în sinea ei, deoarece ştia că Gaby este bine îngrijită. Nu mai trebuia să plece înainte de douăsprezece, să se grăbească la şcoală pentru a o aduce pe Gaby acasă, să-i încălzească prânzul şi apoi să ajungă în cel mai scurt timp din nou la birou, uneori fără a fi înghiţit nimic, cu stomacul gol, deoarece în graba sa, aproape n-avea timp să pună ceva în gură. De această dată, mâncă şi ea la cantină. Colegii şi colegele o priviră miraţi, unii chiar consternaţi.

— Gaby este din nou la spital? fu ea întrebată.

— Nu, slavă Domnului, am găsit o bunică să-i poarte de grijă. Un surâs îi lumină faţa.

— Prammer răspândeşte grozăvii, spuse tânăra dactilografă Helga Mahnke. Că vom fi aruncaţi din nou în stradă.

— A primit cineva preaviz? întrebă Rosemarie destul de calm.

— Din câte ştiu, nu, răspunse Helga.

— Oricum, avem termen şase luni, spuse Rosemarie.

Prammer vrea doar să creeze o atmosferă proastă noului şef. Să aşteptăm, mai întâi.

— Dacă am şti măcar cine preia firma, spuse Helga. Dar despre asta, nimeni nu spune nimic.

— Mai rău nu poate fi, spuse Rosemarie. Cel nou ar fi un om de afaceri mai prost dacă ar lăsa lucrurile aşa cum sunt.

Şi din nou se întrebă în sinea sa cum de poate rămâne atât de liniştită. De fapt, Elisa Arnulf nu era chiar zâna bună din poveste, care putea să înlăture toate greutăţile. Sau poate totuşi? De câte ori se gândea la această femeie cumsecade, îi dispărea frica. Căci de duminica trecută trebuia să ia în considerare acest semn bun.

În ce fel se schimbase viaţa Elisei o spunea privirea minunaţilor săi ochi, când o văzu pe Gaby ieşind de la şcoală, părăsindu-şi prietenele şi fugind la ea să-i sară de gât.

— M-am bucurat atât de mult din cauza ta, bunică Lisa, încât nici n-am putut fi destul de atentă, ciripi ea. Pentru asta, va trebui să recuperez mult.

— O să reuşim să recuperăm, copilul meu scump, spuse Elisa duioasă. Vor veni la rând multe lucruri frumoase. Mai întâi vom mânca, după aceea ai să dormi o oră şi apoi vom face temele.

— Mă ajuţi la ele? întrebă Gaby.

— Dacă am să pot.

— Tu poţi orice, Buni-Lisa.

Gulaşul de viţel era o adevărată poveste, pe care Gaby încă n-o cunoştea. Şi ce gust avea!

— Nu este prea scump? întrebă Gaby. Asta e mâncare de duminică.

— A, sunt doar reţete mai vechi pe care le am de la mama mea, răspunse Elisa.

— Era precis tot atât de drăguţă ca tine.

— Da, era foarte scumpă, la fel de scumpă ca şi mami a ta.

— Sunt bucuroasă că şi tu o iubeşti pe mami, spuse Gaby.

— Merită să fie iubită, îşi spuse părerea Elisa.

— Domnul Prammer nu este amabil cu mami, explică Gaby. El se enervează mereu dacă mami ajunge cu câteva minute întârziere. De aceea, trebuie să se grăbească mereu. Dar acum nu mai are nevoie să alerge atâta. O privi din nou. Eşti o scumpă, Buni-Lisa. Nu vreau să te enervez deloc.

— Nici nu poţi, scumpa mea. Tu eşti un copil ascultător. Şi eu te iubesc foarte mult.

— Thommy n-are nicio mamă, spuse Gaby. Şi-ar dori şi el o bunică aşa de scumpă.

— Thommy trebuie să-şi scoată amigdalele. Am aflat astăzi de la doctorul Norden, spuse Elisa. Am putea să-i facem o vizită, dacă îţi face plăcere.

— Desigur, îmi face plăcere. Este rău dacă trebuie să-ţi scoţi amigdalele?

— Nu atât de rău. Trebuie doar să vorbeşti corect după aceea, încât corzile vocale să rămână în mişcare.

Gaby o privi îngândurată.

— Tu ştii foarte multe, spuse ea.

— Am mult timp să citesc, răspunse Elisa, uşor jenată.

— Tu citeai şi în camera de aşteptare, spuse Gaby. Se află astfel de lucruri în reviste? Mami spune că majoritatea lucrurilor care sunt scrise acolo, nu sunt adevărate.

— Dar unele sunt, răspunse Elisa.

— Mami are timp să citească doar cotidianul, spuse Gaby. De ăsta are nevoie, spune ea. La noi în clasă toţi copii au voie să se uite la televizor, doar eu nu. Noi n-avem nici televizor.

— Nu-i încă timpul pierdut, spuse Elisa.

— Şi mami spune la fel. Noi două mai bine ne jucăm sau stăm de vorbă una cu alta.

Elisa se gândea că acum multe, multe zile în urmă, şedea în faţa televizorului, doar pentru a avea sentimentul că nu este complet singură. Adesea se enerva, dar unele emisiuni erau instructive şi pentru copii.

— Există aici un televizor, spuse ea. Ai putea să te uiţi din când în când la el, Gaby.

— Mai bine mă duc în grădină, dacă am voie, spuse Gaby.

— Ai voie întotdeauna.

— Toate lucrurile frumoase trebuie să le luăm pe rând, spuse micuţa, cu o gândire matură. Mai întâi dormim, apoi facem temele şi apoi ne jucăm.

— Eşti foarte înţeleaptă, Gaby, spuse Elisa, cu mândria unei adevărate bunici.

Noi vrem ca tu să fii mereu sănătoasă.

Şi pentru ea îşi dorea ca acest noroc să poată fi păstrat pentru totdeauna.

O duru când Rosemarie sosi pe la cinci şi jumătate s-o ia pe Gaby.

— Rămâneţi la masa de seară, le rugă Elisa.

Rosemarie scutură negativ din cap.

— N-am planificat să vă exploatăm, dragă Buni-Lisa, spuse ea din inimă. A fost fără doar şi poate o zi lungă şi obositoare pentru dumneavoastră.

— O zi minunată, răspunse Elisa. Însă n-avea voie să fie egoistă. Timpul pe care Rosemarie îl putea petrece cu fiica sa era preţios. Nimeni, niciodată, nu avea dreptul să-i lase lui Rosemarie sentimentul că aceste ore nu-i sunt rezervate.

Guriţa lui Gaby nu tăcea nicio clipă. Avea atât de multe să-i povestească.

— Şi mâine îl vom vizita pe Thommy, spuse ea.

— Pe Thommy?

— Este băiatul pe care l-am cunoscut la cabinetul doctorului Norden, mami. Ţi-am povestit despre el. Thommy, cel care avea o menajeră. Acum nu mai are niciuna, iar el trebuie să-şi scoată amigdalele. Apoi va trebui să vorbească mult din cauza corzilor vocale, aşa spune Buni-Lisa şi de aceea mergem în vizită la el. Ce ai mâncat astăzi? Ţi-a plăcut? schimba ea mereu tema discuţiei, sărind de la un subiect la altul.

— A fost bun, răspunse Rosemarie, deşi varza îi stătea încă în stomac.

— Noi am avut bucăţele de carne mici într-un sos foarte bun. Buni-Liza are reţeta de la mama sa. A fost foarte gustos. Apoi am dormit şi după aceea am făcut lecţiile. Buni-Liza ştie mai multe ca învăţătoarea mea.

— Poate a fost şi ea învăţătoare, spuse Rosemarie după un moment de gândire.

— Am s-o întreb.

— Să n-o întrebi prea mult, micuţa mea.

— De ce nu? Eu pot să vorbesc cu ea la fel de bine ca şi cu tine.

De ce nu sunt deloc geloasă? se întreba Rosemarie. Nu stă mai mult timp cu Gaby decât mine?

— Ziua a trecut atât de repede, de parcă n-ar fi fost, mami, spuse apoi Gaby.

Şi cât se străduia ea singurică de multe ori să şi-o umple, se gândi Rosemarie. Înduioşată îşi cuprinse copila în braţe.

— Am avut mare noroc, spuse ea încet. Şi pot să lucrez mult mai liniştită acum.

— Noi ne gândim des la tine, mami. Tu trebuie să te odihneşti mai mult, spune şi Buni-Lisa. Poate avem un noroc mai mare.

— Ce ar trebui acum să ne mai dorim, scumpa mea?

— O locuinţă, mami, când va trebui să ne mutăm de aici. Dar Buni-Lisa spune că vrea să vorbească cu doctorul

Norden. Sus sunt două camere frumoase. Tu n-ai văzut toată casa, mami. Acolo este şi o baie. Şi cât de frumoasă e! Noi de ce n-avem de fapt aici baie, mami?

Uite, acum observă şi diferenţele, se gândi Rosemarie, deprimată. Şi ce-o să mai fie când va trebui să ne mutăm de aici?

— Asta e o casă veche, Gaby, răspunse ea încet. Însă noi nu ne putem permite o locuinţă scumpă.

— Ştiu asta, mami. Dar tu poţi aşa, câteodată să faci o baie bună la Buni-Lisa.

— Nu trebuie să exagerăm, Gaby. Mă bucur dacă tu te simţi atât de bine.

Niciodată nu şi-ar fi imaginat Rosemarie că Elisa îşi permite să savureze în această casă o libertate fără limite. Doctorul Norden ar putea să cedeze la cererea ei, căci dânsa este o doamnă. În gândurile sale, Rosemarie se întrebase de ce nu încearcă să scoată un câştig din această casă.

Apoi îşi reaminti că doctorul Norden nu era deloc un om de afaceri, care să alerge după câştig.

Cum va fi însă noul său şef? Domnul Prammer nu putea fi crezut, căci era părtinitor şi de această dată chiar putea fi înţeles. Firma fusese încondeiată în cifre înroşite în ziare, dar acum, după ce fusese preluată, era de aşteptat să fie reabilitată. Oare va face faţă noilor cerinţe, pe care acesta le va lua? Dacă ar putea să-şi facă cel puţin o imagine asupra felului în care arată.

În dimineaţa următoare, Rosemarie luă ziarul, pe care-l găsi la cutia poştală, cu ea la birou. Întrucât urma să mănânce din nou la cantină, avea timp să citească din el. Poate scrie totuşi ceva despre schimbarea proprietarului firmei, în pagina economică.

Ziua începuse ca de obicei. Elisa fusese din nou punctuală s-o ia pe Gaby.

— Nu o răsfăţaţi prea tare pe micuţă, Buni-Lisa,

spuse de această dată Rosemarie.

— Dar nu e niciun răsfăţ, îi răspunse Elisa. Astă seară rămâneţi şi dumneavoastră la masă. Am să fac ficat cu cartofi prăjiţi, ceapă şi mere. Trebuie să vă placă. M-am consultat cu Gaby.

— Atunci, particip şi eu la cheltuieli, spuse Rosemarie.

Dacă vrea neapărat, se gândi Elisa, trebuie să-mi păstrez rolul încă ceva timp.

În acest timp, Thommy era pregătit pentru operaţie. Pentru el era foarte interesant, tatăl său era însă foarte îngrijorat.

În această dimineaţă, i se finalizau şi afacerile. Nici operaţia de amigdale nu era lipsită de pericole şi acest gând îl făcea foarte emoţionat.

Era prematur pentru Lutz să creadă că vor exista alte lucruri care să-l emoţioneze la sfârşitul săptămânii; o femeie, pe care el de fapt nici n-o cunoştea!

Se schimbase atât de mult în aceste câteva zile. Multe îi legau acum pe el şi pe Thommy.

El mergea pe coridorul clinicii încolo şi încoace, în timp ce Thommy intrase în operaţie. Ştia de acum că într-un sens sunt douăzeci de paşi, iar în sens invers uneori doar nouăsprezece. Se oprea de fiecare dată câteva minute la o fereastră şi privea norii negrii care atârnau pe cer şi cum îi mişca vântul puternic. Soarele apărea şi dispărea, ascunzându-se din nou. Apoi, norii fură biruiţi şi vântul se domoli.

— Totul a mers bine, spuse doctorul Waller, aşezându-şi ochelarii cu ramă aurie. Fiul dumneavoastră este puţin toropit, dar puteţi să-l vedeţi, domnule Bendix.

Doctorul Waller gândi pentru sine că de multe ori părinţii sunt mai fricoşi decât copiii; mai cu seamă taţii sunt uneori mai răi decât mamele.

Thommy îi păru lui Lutz ca un copilaş, atât de slab şi

de palid. El încerca să vorbească, dar scotea doar sunete răguşite pe gură.

Apoi ochii li se întâlniră. Lutz îi mângâie părul umed, încâlcit de pe frunte.

— Micuţul meu, spuse el cu drag, scumpul meu copil.

Lui nu-i trecuse niciodată prin minte că Thommy era deja la o vârstă la care alţi tineri pun la cale cele mai rele lucruri.

Thommy era un tânăr bine educat, de asta se convinsese Lutz foarte repede în cazul Ilonei Hübner, dar referitor la astfel de griji, ca tată n-apucase să-şi pregătească fiul. Doar pentru amigdale.

Lutz suferea mai mult decât tânărul, care acum dormea liniştit. El se gândea că lângă patul băiatului nu era nicio mamă iubitoare, după cum ar fi fost de aşteptat. Dar Rita nu-şi putuse face timp pentru asta. Când a avut ea de fapt timp pentru copil?

L-ar fi luat pe Thommy cu ea în toată lumea şi de aceea nici măcar nu putea s-o urască, deoarece el îşi iubea fiul foarte mult şi fusese mai mulţumit că măcar i-l lăsase.

Capitolul 5

Rosemarie petrecu o dimineaţă liniştită la birou. Domnul Prammer nu părea că se gândeşte să predea lucrările noului şef. Era foarte tăcut şi gânditor.

La unsprezece şi jumătate se apropie de masa de scris a lui Rosemarie şi-i spuse că poate lua pauza de masă.

Acum, deveni ea bănuitoare. Oare dorea să-i dea de înţeles ceva, că şi postul ei fusese restructurat?

— Mă opresc cum termin, spuse ea.

— Cum doriţi, eu plec, mormăi Prammer.

Probabil că îşi face gânduri pentru viitorul său. Atunci, Rosemarie nu se gândise în niciun fel la ceea ce avea să afle spre surprinderea sa în zilele următoare şi anume că domnul Prammer avea un obraz gros ca un

elefant.

Deoarece nu avea altceva de făcut, scoase ziarul din geantă.

Din el voia să afle ce alte posturi sunt oferite, în caz că aici nu va mai avea de lucru. Şi de asemenea, o interesau ofertele pentru locuinţe, pe care putea acum să le parcurgă în linişte.

Ca de obicei, citea ziarul, începând cu ultima pagină. 79.000 de permise de circulaţie fuseseră ridicate după evidenţele statistice în prima jumătate de an; ştirea îi sări în ochi şi Rosemarie se gândi în primul moment că măcar vor muri mai puţini copii pe stradă, dacă se vor lua astfel de măsuri drastice. Toate maşinile care produceau zgomot trebuia să fie scoase din circulaţie.

Parcurse şi pagina economică, dar nu găsi nimic în ea referitor la cine ar prelua Euler KG. Probabil nu era o ştire aşa importantă.

Apoi, când vru să urmărească ofertele de locuinţe, privirea i se opri pe un anunţ tipărit cu caractere îngroşate la „Diverse”:

„Doamnă tânără, îmbrăcată în mantou, care s-a ciocnit de mine în timp ce fugea, pe 12 martie, aş vrea s-o rog să-mi telefoneze la numărul anunţat.

O rog foarte urgent. Semne de recunoaştere: ochi albaştri ca vioreaua, foarte urgent!”

Bătaia inimii lui Rosemarie se opri pentru o clipă. Involuntar, văzuse ochii bărbatului, ochii pe care şi-i reaminti acum. Şi ea simţise că se emoţionase atunci.

N-avea nevoie să încerce să-l recunoască. Ştia exact cum arată. Dar ce însemna asta? El credea că este doar o fetiţă, cum sunt unele, care îşi fac de lucru la birou şi caută o legătură cu el. Dar ea avea o fiică, ştia cât de repede te poţi aprinde şi apoi să ai parte de dezamăgire, mai ales când o femeie nu este independentă.

Şi totuşi, era conştientă cât de adânc ar fi

dezamăgită, dacă un bărbat pe care l-ar iubi nu i-ar accepta fiica de opt anişori.

Gaby era în concluzie mai importantă decât orice bărbat, dar cum încă nu avea treizeci de ani, îşi permise încă să viseze la el. Era un vis frumos, pe care dorea să-l revadă, exact ca acest bărbat. Dar era mai bine ca acest vis să fie păstrat, decât să ajungă să se trezească la realitate.

O privire, doar o secundă, şi el o plăcuse. Se gândise la ea. Se simţi mândră ca femeie, nu doar ca mamă. Se simţi tânără şi apreciată.

Tresări, când Helga se oprise în uşă.

— Mâncaţi din nou la cantină, doamnă Rosemarie? întrebă ea.

— Da, da, răspunse în grabă Rosemarie.

Helga râse.

— Dumneavoastră nu aţi dat curs nici invitaţiei lui Prammer de a lua pauză. Acest individ de rea-credinţă ar vrea să ne crucifice pe toţi. În aparenţă, cel nou şi-ar fi dat acordul să ne spioneze.

— Nu credeţi că mergeţi puţin cam departe, domnişoară Helga? întrebă Rosemarie.

— Eu îl cred capabil de orice şi dumneavoastră cred că la fel, doamnă Rosemarie, răspunse Helga înroşindu-se. Nu i-ar lua nimeni în nume de rău dacă ar vrea să facă pe omul bun în această situaţie. Cine îl mai vrea însă pe acest individ?

Altă dată, nimeni n-ar fi îndrăznit să vorbească aşa despre domnul Prammer. În aparenţă, alţii aveau mai multe noutăţi decât ea, îi trecu prin minte lui Rosemarie, apoi gândurile îi zburară din nou la anunţ.

Ea mergea în fiecare zi pe acelaşi drum, încolo şi încoace, la aceleaşi ore. Nu, la prânz nu mai trecea pe acolo de câteva zile şi atunci, când se ciocniseră, fusese ora prânzului.

Astăzi, porni încet după închiderea biroului, coborî la parter şi chiar rămase visând un timp în colţul intersecţiei unde se ciocniseră. Se uită în jur, căutându-l. Mulţi bărbaţi îi trecură prin faţă şi câte unul o privi cu interes. El nu era acolo. N-o privise cu interes, fusese surprins, dar ea nu observase atunci, în graba sa, acest lucru.

Îşi vârî mâinile ferm în buzunarele mantoului, căci sufla din nou un vânt rece. Ce trebuie să fac, se gândea ea? Nu pot să cred că zeiţa Fortuna şi zeul Amor şi-au revărsat deodată bunăvoinţa asupra mea. Mai important era ca Gaby să rămână sănătoasă, ca ea să nu mai trebuiască să trăiască încontinuu cu teamă că i s-ar putea întâmpla ceva rău copilei.

Între timp, Gaby se simţise întreaga după-amiază cel mai fericit copil din lume. Imediat după masă, fusese cu Buni-Lisa la clinica doctorului Waller. A fost un drum plăcut, care trecea prin străzi liniştite cu căsuţe frumoase.

Gaby luase cu ea o lanternă mică, viu colorată, pe care o comandase la magazinul lui Pappe. De fapt, trebuise să o primească de la Buni-Lisa, dar se gândise că Thommy se va bucura precis de dar, şi chiar aşa fusese. Dar cel mai mult se bucurase de vizita lor neaşteptată.

Vocea sa suna încă străin şi aspru, dar lumina din ochii lui albaştri spunea mult mai mult decât puteau să exprime cuvintele.

— De unde ai ştiut că sunt aici? întrebă el neclar.

— Buni-Lisa a aflat de la doctorul Norden, răspunse Gaby. Aşa-i că te miri Thommy, nu o recunoşti? Dânsa este cea mai scumpă bunică.

— Cum aşa? întrebă el.

— Pentru că se ocupă de mine cu toată dragostea, când mami este la serviciu. Ea are într-adevăr timp şi acum am voie să stau în fiecare după-amiază la dânsa. Buni-Lisa mă ia în fiecare dimineaţă, mă duce şi mă aduce de la şcoală şi am voie şi să mănânc la dânsa. Şi dânsa mi-

a spus că poţi veni şi tu la noi după ce te faci sănătos, şi dacă ai timp.

Cuvintele se rostogoleau peste buzele ei fragede şi privirea lui Thommy alerga într-una de la ea la Elisa.

— Îmi daţi voie să vin? întrebă el, de data aceasta clar.

— Sigur că da, răspunse Elisa. Dacă n-ai altceva în plan.

— Nu mi-am planificat nimic, spuse Thommy. Cel puţin nu acum, că Hübner a plecat.

— Cine e Hübner? întrebă Gaby.

— Menajera, spuse Thommy. Dar ce doamnă!

Elisa râse în sinea sa. Trebuie să vorbiţi mult cu el, le spusese doctorul Waller. Se vedea deja că de la un cuvânt la altul Thommy vorbea mai bine.

— Acum însă e bolnavă şi doamna Rixner şi atunci m-am gândit că este mai bine să-mi scot amigdalele. Aşa voi fi cel puţin câteva zile îngrijit aici, spuse Thommy.

— Cine este doamna Rixner? întrebă Gaby.

— Ea este foarte amabilă, ne ţine casa în ordine. Hübner n-a fost în stare să facă nimic. În urma ei a rămas ca într-o cocină.

Manifestarea părerii sale lăsa cu claritate să se vadă că nu-şi dorea nimic altceva. Devenise acum din nou plin de viaţă.

— Mai veniţi să mă vizitaţi? întrebă el.

Gaby o privi întrebător pe Elisa.

— Putem să venim în fiecare după-amiază, dacă nu te vizitează altcineva, răspunse Elisa.

— Cine ar trebui să mă viziteze? Tati vine dimineaţa şi seara. El trebuie să lucreze.

— Şi colegii tăi de şcoală?

— Ei nu ştiu nimic. Şi în afară de asta, sunt gălăgioşi şi fac numai prostii.

— La noi, ştrengarii fac cel mai des prostii, spuse

Gaby, şi fetele câteodată. Să te faci sănătos repede, Thommy. Atunci o să putem să ne jucăm. Buni-Lisa are o grădină foarte frumoasă.

— Chiar îmi daţi voie să vin? întrebă Thommy încet.

— Sigur că ai voie să vii, spuse Elisa.

— Te-ai simţit rău, când ţi-au fost scoase amigdalele? întrebă Gaby.

— Ei, aşa şi aşa, murmură el.

Dar atâta timp cât stătuseră în vizită, el nu acuzase niciun fel de dureri.

— Thommy este într-adevăr foarte drăguţ, nu-i aşa Buni-Lisa? întrebă Gaby în drum înspre casă.

— Da, este foarte drăguţ.

— Să sperăm că are un tată iubitor. Crezi că o să aibă o nouă menajeră?

— Nu ştiu, Gaby.

Dar fără o mână de ajutor nu pot s-o scoată la capăt.

— Bărbaţii nu pot să-şi facă singuri ordine? întrebă Gaby.

— Tatăl lui Thommy trebuie să se ocupe şi el de afaceri. Atunci, nu-i mai rămâne timp pentru celelalte lucruri.

Dar Elisa Arnuli se informase şi despre Lutz Bendix. Ea nu mai lăsă totul în voia întâmplării.

— Este vreun şef? întrebă Gaby.

— Da, este şef, răspunse ea.

— Să sperăm că nu este unul ca domnul Prammer.

Elisa îşi stăpâni un surâs.

— De obicei, copiii drăguţi au şi părinţi la fel de drăguţi, răspunse ea.

— Dar nu are bunică, sărmanul Thommy, îşi exprimă Gaby regretul. Eu sunt fericită că acum am bunică.

Astfel de declaraţii de dragoste auzea Elisa adesea acum, şi viaţa sa devenise din ce în ce mai veselă. Simţea o căldură binefăcătoare în inimă.

Un vânt rece se pornise din nou spre amiază. Ea îi strânse mai bine mantoul lui Gaby şi verifică dacă toţi nasturii sunt închişi.

— Mi-e cald, Buni, spuse Gaby, uitând să mai adauge şi Lisa.

— Trebuie să fim atente să nu răceşti, inimioara mea. Se pare că vremea bună s-a dus.

— Nu mai mergem mâine la Thommy, dacă plouă? întrebă Gaby.

— Atunci o să luăm un taxi, spuse Elisa şi fu şocată apoi, căci Gaby remarcă imediat:

— Dar este îngrozitor de scump. Nu putem să facem aşa ceva.

Ce mă fac, acum, să ies din încurcătură, se gândi Elisa. De-ar avea o idee bună, ca soţia doctorului Norden. Şi-i spuse:

— Uite, Gaby, am să-ţi spun un secret, zise ea, am câştigat ceva bani.

— Câţi? întrebă Gaby, mirată.

— O mie de mărci. Voi mi-aţi adus noroc.

— Noi? Mami şi cu mine? Dar noi n-am participat la nicio loterie. N-am câştigat niciodată nimic.

— Dar eu am cumpărat un loz şi am câştigat, spuse Elisa fără mustrări de conştiinţă.

— Un loz, spuse Gaby. Mami a intrat şi ea o dată într-o loterie, apoi i-a părut rău de bani, deoarece noi n-avem noroc, aşa credea ea.

Dar am avut noroc!

Afirmaţia ei sună surprinzător.

— Aţi câştigat şi voi ceva? întrebă Elisa.

— Da, pe tine, răspunse Gaby strălucind de bucurie. Ceva mai frumos nu puteam să câştigăm!

Elisa o strânse la piept şi o sărută pe frunte. Îi venea să plângă de fericire.

— Dar nu v-am câştigat doar pe voi, ci şi bani, şi de

aceea mâine o să cumpărăm un mantou călduros pentru tine şi o să putem să luăm şi un taxi ca să mergem la Thommy, dacă va fi din nou vânt şi ploaie.

— Îi spunem şi mamei?

— Imediat după masă, răspunse Elisa.

Acum, mulţumită acestei inspiraţii era mai liniştită, pentru că voia să facă neapărat ceva pentru a uşura viaţa lui Rosemarie.

Schimbarea vremii adusese cu sine şi efecte neplăcute. În cabinetul doctorului Norden era mare agitaţie. Sosiseră mulţi pacienţi tuşind şi strănutând, unii chiar cu febră, pe care el îi trimise imediat la pat. Dar dacă nu era neapărat, majoritatea nu voiau să rămână acasă în pat, pentru că trebuia să meargă la serviciu. Fiecare era îngrijorat de locul său de muncă.

Lutz Bendix nu trebuia să-şi facă griji pentru aşa ceva, dar nu voia cu niciun preţ să fie bolnav. El era în general foarte rezistent, dar în mod excepţional această zi îl luase prin surprindere.

Mai întâi avu dureri de cap, probabil din cauza emoţiilor care le avusese cu Thommy, să scape cu bine din operaţie, apoi începuse să-l doară în gât şi respiraţia devenise anevoioasă.

Aşa că îşi făcu şi el apariţia la cabinetul doctorului Norden.

— Trebuie să-mi daţi ceva, ca mâine să mă simt bine, spuse el. Nu-mi pot permite să stau în pat. Ce va crede băiatul meu? Sigur va crede că nu m-am ţinut de cuvânt.

— În niciun caz nu aveţi voie să mergeţi cu gripa aceasta la patul lui, în spital, spuse doctorul Norden cât se poate de serios. Thommy va înţelege. Este un tânăr cu judecată.

— Dar nu este nimeni cu el, nimeni care să se intereseze de el.

— De asta mă îndoiesc, spuse doctorul Norden

înviorat. Astăzi a avut deja vizita micuţei sale prietene, Gaby şi a doamnei Arnulf.

— Gaby? Am auzit de ea.

O fetiţă a cărei mamă lucrează undeva. Trebuie că ea i-a dat aripi fanteziei lui Thommy. Sunteţi foarte bine informat, domnule doctor Norden.

— Mă informez mereu despre pacienţii mei, răspunse Daniel Norden, râzând. Cu doamna Arnulf am o relaţie personală specială. Dânsa este o pacientă foarte amabilă şi chiar mai mult. Ea i-a cunoscut pe Gaby şi pe Thommy în camera de aşteptare a cabinetului şi acum a devenit bunica mult dorită a lui Gaby.

— Cum aşa, bunica mult dorită? întrebă Lutz, curios.

— Dânsa a aflat că mama lui Gaby este ocupată în câmpul muncii şi acum o îngrijeşte pe micuţă.

— Ce fel de femeie este? Există într-adevăr încă astfel de femei?

— Da, mai există, domnule Bendix. Este o văduvă, o pensionară. Dar ea nu face din ajutorul său nicio afacere.

— Nu puteţi să-mi spuneţi una ca asta, aşa ceva nu există. Eu aş vrea totuşi să ofer ceva, dacă aş putea găsi un astfel de om, care să poată avea grijă de Thommy al meu, să aibă în mod real grijă. Aş putea să-i pun la dispoziţie o locuinţă frumoasă cu tot ce are nevoie în ea, totul gratis, casă, masă şi de asemenea o sumă frumoasă de bani, dar nu găsesc pe nimeni, oftă el din greu. Dumneavoastră nu ştiţi cât este de greu să găseşti pe cineva care să aibă o inimă bună.

— Ba da, ştiu, îi răspunse doctorul Norden. Dar prin anunţurile din ziar, astfel de oameni nu pot fi găsiţi. Cei care au într-adevăr o inimă bună, se încred foarte puţin în anunţurile atât de promiţătoare, aşa cum vă încredeţi dumneavoastră în anunţurile de căsătorie.

— Adevărat. Dumneavoastră aţi negociat? întrebă Lutz.

— Ei acum, un pic m-am amestecat şi eu, răspunse Daniel.

— Aţi fi putut să vă gândiţi şi la Thommy, murmură Lutz.

— Dumneavoastră aveaţi o menajeră. Doamna Dietrich nu avea pe nimeni pentru copil. Şi de asemenea nu avea nici bani să plătească pe cineva.

— Doar nu vreţi să spuneţi că această doamnă, această pensionară, face asta gratuit? îşi exprimă uluirea Lutz.

— Ba da, aşa este, şi veţi fi uimit că se interesează şi de Thommy al dumneavoastră. Dar nu cumva să vă duceţi la ea cu vreo ofertă materială. Atunci va deveni foarte acră. Vă spun toate acestea doar ca să vă trataţi serios de răceală. Aveţi grijă de dumneavoastră şi nu-l puneţi pe Thommy în pericol, dacă vreţi să fiţi un bărbat puternic. Mergeţi acum acasă, faceţi o baie fierbinte, luaţi aceste tablete, pe care vi le dau. În final, veţi transpira bine. Şi daţi-i telefon lui Thommy şi spuneţi-i că v-am interzis vizitele ca să nu-i transmiteţi şi lui gripa. Am încă o grămadă de pacienţi de vizitat. După aceea am să trec pe la dumneavoastră, să vedem ce urmează să mai facem.

— Şi credeţi că această amabilă doamnă în vârstă o să-l viziteze pe Thommy?

— Nu este atât de bătrână, răspunse doctorul Norden, zâmbind pe sub mustaţă.

— Şi nu credeţi că ar veni la mine ca menajeră?

— Nu, nu vrea să facă aşa ceva. Are pentru asta argumentele sale puternice, pe care nu pot să vi le dezvălui. Dar se va interesa de Thommy cu siguranţă.

Acum însă gândiţi-vă la sănătatea dumneavoastră. Trebuie să vă spun: „Treceţi în pat!”

Capitolul 6

Elisa, Rosemarie şi Gaby şedeau în acest timp la masa de seară. Avea un gust minunat. Rosemarie se

deconectase. Nu mai voia să se gândească la anunţ, nu dorea să se mai gândească deloc la acel bărbat.

Îşi făcea acum gânduri cât costase această masă, căci fusese cel mai scump ficat de viţel şi încă toate celelalte pe deasupra.

— Am voie să-i spun mamei, Buni-Lisa? întrebă Gaby alintându-se.

— Ei, spune acum, îşi dădu acordul Elisa.

— Buni-Liza a câştigat, mami. Nu-i aşa că e frumos? Imaginează-ţi, a cumpărat un loz şi a câştigat.

— O mie de mărci, aruncă în treacăt Elisa.

Nu trebuie să-ţi mai faci niciun fel de gânduri, Rosemarie.

— Mă bucur foarte mult pentru dumneavoastră, spuse Rosemarie fără invidie. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne răsfăţaţi.

— A, un pic. Daţi-mi voie să mă bucur. Eu n-am nevoie de multe lucruri pentru mine, am deja de toate. Aşa, îmi daţi sentimentul că am o familie, asta înseamnă mai mult decât banii. Nu vreau să renunţ la aceste întâlniri.

— Nici eu, spuse Gaby sincer.

— Nici eu, conchise Rosemarie, dar trebuie să convenim asupra unei reguli rezonabile.

— Da, asta voiam şi eu să vă propun, spuse Elisa. Am vorbit cu doctorul Norden. Puteţi să vă mutaţi în camerele de sus.

Rosemarie rămase fără grai la întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Chiar şi Gaby rămăsese tăcută alături de mama sa.

— Buni-Lisa, dar eu nu pot plăti aşa o sumă, spuse Rosemarie blocată.

— Cum aşa? Vă costă aceeaşi chirie ca pentru vechea dumneavoastră locuinţă. Oricum, nu este mai mare.

— Dar este mult, mult mai frumoasă, şopti Gaby.

— Şi doctorul Norden s-a bucurat că nu voi mai sta singură în toată casa, introduse Elisa şi propria ei dorinţă, pentru că ştia oricum că doctorul Norden va fi de aceeaşi părere. Trebuie însă să vă mutaţi imediat, spuse Elisa şi nu trebuie să aşteptaţi până veţi fi evacuate de acolo.

— Dumneavoastră ştiţi deja de evacuare? întrebă Rosemarie, gânditoare.

— Mi-a spus doctorul Norden. Ne-am gândit împreună. Ăsta era purul adevăr şi Elisa fu foarte fericită să-l spună, era mândră mai ales cum reuşise să conducă discuţia.

— Nu te mai gândi atâta Rosemarie, spuse Elisa grăbită. Este cea mai bună soluţie. Eu sunt o bunică fericită şi mi-aş fi dorit să fiu mamă, copila mea.

Lacrimile începură să curgă şuvoi pe obraji lui Rosemarie. Gaby era şocată, căci n-o văzuse pe mami a ei plângând decât când se întâmpla ceva foarte rău.

— Nu trebuie să plângi, mami, şopti ea. Buni s-a gândit bine.

— Prea bine, murmură Rosemarie cu o voce înăbuşită.

— Doctorul Norden vrea să nu-l uităm, fără dânsul n-ar fi fost posibil, spuse Elsa şi-i întinse mâna lui Rosemarie.

— Eu aproape nu mi-am cunoscut mama, spuse Rosemarie cu glas pierdut. A murit când aveam trei ani. Am crescut apoi la o mătuşă, dar şi ea a murit când eram gata să-mi iau zborul. Tata se căsătorise din nou. Între timp, a decedat şi el.

O viaţă udată de lacrimi, gândi Elisa cu compătimire.

— Şi eu mi-am pierdut soţul, spuse ea, un om foarte bun şi iubitor. Nu mi-a fost dat să am copii. Găsesc că destinul ne-a unit în încercarea de a avea o compensare. Şi acum hai să priveşti mai bine locuinţa, Rosemarie. Aşa, înlătura şi ultimele stavile.

Gaby privea cu ochi mari şi strălucitori, cum mergeau cele două femei braţ la braţ şi realiză acum că lacrimile pe care le plânsese mami, erau lacrimi de bucurie.

Rosemarie mergea acum entuziasmată prin cele trei camere luminoase, în timp ce Gaby se mândrea cu baia, care ei îi părea impunătoare. Totul era foarte ademenitor.

— Doctorul Norden putea să primească pentru această casă o chirie foarte bună, spuse Rosemarie, care era obişnuită mereu să calculeze totul, pentru că nu-şi putea permite să piardă.

— Şi eu atunci ar trebui să stau pe stradă, spuse Elisa cu un zâmbet ascuns. Sunt sigură că dânsul nu vrea asta. Priveşte, copila mea, mobila îmi aparţine.

— E o mobilă minunată, spuse Rosemarie încet. Tu ai văzut şi zile mai bune.

— Desigur, se poate spune, dar şi cele de astăzi îmi plac mult. Le-am aşteptat destul. Acum să ne gândim la prezent. Eu îţi propun să-ţi împachetezi lucrurile.

— Mult de împachetat nu este, spuse Rosemarie încet. Locuinţa am închiriat-o mobilată. Doar câteva lucruri îmi aparţin. Când a murit soţul meu a trebuit să vând totul, tot ceea ce realizasem.

Gaby devenise uşor melancolică şi din când în când moţăia, privind la amândouă, care vorbeau despre un trecut dureros.

— Îţi propun ca Gaby a noastră să treacă în pat şi noi putem să povestim mai departe, spuse Elisa.

— Am voie deja să dorm aici, Buni? întrebă Gaby trezindu-se brusc.

— Poţi să-ţi alegi un pat, inimioară, răspunse ea moale.

— Şi mami poate să doarmă aici? întrebă Gaby.

— Da, va dormi aici, răspunse Elisa hotărâtă. O să bem acum un pahar de şampanie, asta nu e pentru fetiţele

mici. Şi tu ai să primeşti un suc de portocale. Este şi aşa destul de târziu şi noi am făcut astăzi un drum lung.

— Sunt obosită. L-am vizitat pe Thommy, mami. Ştii tu, tânărul pe care l-am cunoscut la cabinetul doctorului Norden.

Rosemarie era atât de buimăcită, încât nu putea nici să mai audă bine. Îi trebuia ceva timp să digere totul.

Gaby adormi cu un surâs fericit pe buze, după ce Buni şi mami o sărutaseră cu dragoste. Era un copil pentru care totul era acum frumos şi ea recunoştea că nu avea a se plânge.

* * *

— Nu pot să realizez, Lisa, spuse Rosemarie încet. Este ca un vis din care nu vrei să te trezeşti.

— Mâine dimineaţă trebuie să mergi la birou. Zilele ce vor urma îţi vor dovedi că nu este un vis. Mă întreb mereu cum ai putut să le duci pe toate; serviciul, grija casei, copilul.

— Gaby este un copil bun, altfel n-aş fi reuşit, spuse Rosemarie în şoaptă.

— Că este un copil bun, ştiu, totuşi au fost prea multe pentru umerii tăi.

— Trebuia să mă descurc. Cum altfel aş fi putut să procedez? O să avem un nou şef, Lisa, şi nu ştiu dacă nu voi fi concediată. Directorul Kaiser iese la pensie şi…

— Kaiser, scăpă Elisa fără să vrea.

— Îl cunoşti?

— Ştiam cândva un bărbat cu numele Kaiser. Însă este un nume atât de des întâlnit, încât nu cred că este el. Scuză-mă, îmi vin în minte mereu amintiri când aud câte un nume care îmi sună cunoscut.

— Este foarte amabil, spuse Rosemarie. Iar, Prammer, şeful compartimentului, cu care eu oricum nu m-am înţeles, este dat afară, deoarece aparţine familiei vechiului proprietar. El ne-a informat că se vor face unele

schimbări. Îţi spun toate acestea pentru că s-ar putea să devin şomeră. Nu-mi pot permite să te las să rişti.

— Dar trebuie să evacuezi locuinţa veche, asta e sigur, deci va trebui să te muţi. Ar fi chiar de râs dacă n-ai încerca să-ţi găseşti o nouă slujbă, în cazul în care ar trebui să dai crezare informaţiilor primite. Cine preia însă firma?

— Asta este încă un mare mister. Probabil este tot un astfel de boss care cumpără tot ce-i iese în cale şi posibil să nu-l vedem niciodată. S-ar putea să aibă oameni care să rezolve totul în numele lui. Pentru firmă poate fi un lucru bun, dar cine se gândeşte la angajaţi? Aş vrea să ştii totul şi că va trebui să mă confrunt cu alte greutăţi.

— Nu mai ţine totul în tine, Rosemarie. Cu mine poţi să vorbeşti orice. În orice caz, despre locuinţă nu trebuie să-ţi faci niciun fel de griji. Cu atât mai bine dacă n-ai multe de împachetat. O soluţie rapidă este pentru toţi cea mai bună. De aici, nici Gaby nu este atât de departe de şcoală. Drumurile încolo şi încoace sunt şi ele eliminate.

— Dar aş vrea să vorbesc mai întâi cu doctorul Norden, spuse Rosemarie. Să-mi spună el însuşi dacă-i convine şi de asemenea ce chirie trebuie să plătesc. Eu am o bănuială că tu vrei să ne subvenţionezi din câştigul tău şi asta chiar nu pot să accept.

— O să mai vedem cum ne descurcăm, îşi dădu Lisa cu părerea

— Până acum, noi suntem doar cele care primim, aşa nu se poate, spuse acum Rosemarie, cu un ton ferm.

— Într-o adevărată familie, se ajută toţi unii pe alţii, spuse Elisa. Eu eram îngrozitor de singură, Rosemarie. Nu poţi să crezi ce a însemnat pentru mine să vă găsesc.

Rosemarie îi luă mâna.

— Crezi că, pentru noi este altfel? Eu nu pot încă realiza acest noroc, dar vreau să fie foarte clar că nu pot şi nu vreau să accept niciun fel de avantaje financiare.

— Ştiu asta, Rosemarie. Uite, dacă aş fi avut un nepot, i-aş fi cumpărat cu mare plăcere tot felul de lucruşoare drăguţe. Asta trebuie să-mi permiţi. Asta îmi oferă mie însămi bucurie.

— Cu tine nu se poate ajunge nicăieri, Buni-Lisa. Pot să-mi bat gura vorbind degeaba şi la sfârşit tu faci tot ce simţi.

— V-am îndrăgit foarte mult, spuse Elisa.

Doctorul Norden tocmai trecea prin faţa casei.

Văzu lumina arzând, deşi era spre ora zece şi se gândi că doamna Arnulf nu poate fi singură. Dacă totul decursese cum spera, nu putea fi decât mulţumit.

Pentru o încheiere reuşită a acestei zile obositoare, îşi programase încă o vizită scurtă la domnul Lutz Bendix. Din nefericire, nu află aici încheierea atât de aşteptată a zilei, căci Lutz se afla într-o stare alarmantă. El personal îi deschisese uşa doctorului Norden, dar abia putea să se ţină pe picioare.

Daniel Norden rămase consternat. Cu tabletele pe care i le dăduse domnului Bendix, obţinuse mereu rezultate bune. Erau foarte eficiente în cazul răcelilor asociate cu febră. Lutz avea însă febră mare şi nu putea fi lăsat singur în niciun caz. Trebuia să meargă la clinică.

— Nu există nicio salvare, spuse el jalnic. Desigur, numai din cauza acelui cocteil.

— V-aţi îmbătat cu un cocteil? întrebă Daniel îngrozit, căci asta ar fi explicat totul.

— Se poate, dar totul a decurs atât de repede, se bâlbâi Lutz. Faţa sa era roşie ca focul şi transpirată. Făcuse o reacţie alergică, tipică în cazurile în care tabletele sunt înghiţite cu alcool.

În acest caz însă, puteau să survină suplimentar puternice perturbaţii circulatorii. Daniel îşi făcea reproşuri că nu-l atenţionase în mod special pe Lutz Bendix că n-are voie în niciun caz să ia pastilele cu alcool. Dar el ştia

precis că pentru Lutz Bendix nu era vorba de aşa ceva. Îl putea considera un abstinent convins.

Lutz era complet sleit de puteri. Nu se putea controla aproape deloc. Daniel îl ajută să se îmbrace, îl trase după el până în maşină, îl înveli cu o pătură călduroasă, căci era scuturat tot timpul de frisoane.

Îl duse la clinica Behnisch, unde toate paturile erau ocupate. Lutz fu aşezat pe patul din camera doctorului. Doctorul Behnisch şi doctorul Norden erau prieteni atât de buni, încât se ajutau reciproc tot timpul, dacă era posibil.

În acest caz, Daniel putea să descrie foarte exact de ce starea pacientului său se înrăutăţise. El ştia că Lutz se îngrijise corespunzător.

Din fericire, avea o inimă sănătoasă şi de asemenea o constituţie rezistentă.

— Ar fi putut să arate mult mai rău dacă nu era atât de puternic, spuse doctorul Behnisch.

— Nu trebuie să-mi spui asta, Dieter. Sunt conştient că sunt vinovat.

— Cum poate să se aleagă praful de un astfel de bărbat, când nu are alături o femeie, îşi exprimă părerea Jenny Behnisch.

— Cât adevăr, spuse Daniel. Nu avusese Rita alături de ea un bărbat tandru şi delicat, de ce trebuia să plece să-şi caute un altul?

— Din păcate, există puţine femei serioase şi amabile, spuse Dieter.

— Nu te-ai gândit să te recăsătoreşti, Rosemarie? întreba cam în acelaşi timp Elisa Arnulf. Eşti încă atât de tânără.

— Nu, nici nu se pune problema, răspunse Rosemarie, lepădându-se astfel de visul său, pe care abia îl începuse după ce citise anunţul.

— Creşterea lui Gaby nu trebuie să fie tulburată. Este destul de rău când un copil îşi pierde tatăl aşa devreme.

Iar acum are şi o bunică dornică s-o despăgubească pentru multe!

Thommy fu foarte impresionat când, a doua zi, Gaby şi Buni-Lisa veniră să-l viziteze din nou. Doctorul Norden fusese la el pe la prânz şi-i explicase că tatăl său este foarte răcit şi n-are voie să vină să-l vadă la spital.

Thommy îi spuse că ieri nici la telefon nu putuse vorbi cu el.

— Aşa este, aproape nu putea să vorbească, îi confirmă doctorul.

— Dar cine-l îngrijeşte? Acasă nu mai este nimeni.

— De asta am avut eu grijă şi l-am dus la clinică, spuse Daniel.

— O, cerule, asta desigur n-o să-i placă deloc. Lui nu-i plac deloc spitalele. Eu credeam că mă păcăleşte când spunea că nici aerul de aici nu-i place.

— Crede-mă, ar fi vrut cu mare plăcere să vină să stea cu tine, decât să se chinuie cu tusea şi strănutul, îi explică Daniel.

Acum, Thommy îşi făcea griji pentru tatăl său. Elisa îşi manifestase pe loc compătimirea şi-i promise că se va duce să se intereseze de el.

— Dar dacă este molipsitor, nu este bine să te duci la el, spuse Thommy. Mai bine îl întrebi pe doctorul Norden.

— Aşa am să fac, Thommy. Şi-i mângâie uşor părul ciufulit.

— Toate se întâmplă deodată, spuse el mirat. La aşa ceva nu ne-am gândit.

— O să mai venim să te vedem, spuse Gaby. Precis ai să te faci sănătos în curând.

— Însă dacă tati e în spital, chiar nu pot să merg acasă, spuse Thommy.

— Atunci ai să vii la noi, spuse Elisa. O să aranjăm deja. Iar tatăl tău se va face şi el repede bine.

Era o mare mângâiere pentru Thommy că le

cunoscuse pe Gaby şi pe Elisa. Şi după ce rămase singur şi putu să se gândească liniştit, îşi spuse că aşa a fost mai bine, că tatăl său a fost de asemenea internat, decât să fi stat singur acasă cu doamna Hübner. Puţintel se gândise şi el la ea. Atât de mic oricum nu mai era.

Lutz Bendix avea o zi rea. Se întorcea în patul său când pe o parte când pe cealaltă, nu putea nici să gândească limpede. Totul părea că se învârte cu el şi în jurul său nu vedea pe nimeni, totul îi apărea învăluit în ceaţă.

Apoi, îşi dădu seama că lucrase prea mult şi nu încercase deloc să se deconecteze.

În câteva zile, o astfel de boală nu putea fi înfrântă, deşi doctorul Behnisch rămăsese surprins că doar un cocteil adăugat unei răceli puternice la plămâni putuse să-l aducă în halul acesta. Mai degrabă era o reacţie alergică îngrozitor de puternică, însă nu chiar atât de rea ca o durere organică.

Alergia trebuia să treacă într-un interval de timp mediu, însă după ce Lutz ajunsese cam la jumătatea vindecării, începuse să vorbească numai de Thommy.

— Acum totul e în ordine, aş vrea să vorbesc cu doctorul Norden, îi spusese de mai multe ori surorii care avea grijă de el.

În clinică domnea în această dimineaţă o agitaţie destul de mare după cele apărute într-un articol de ziar. Sora Martha, care nu putea fi scoasă atât de repede din calmul ei, era complet iritată.

— Aş vrea să ştiu cine a putut permite să se întâmple una ca asta, explică ea cu voce tare. Dumneavoastră vreţi să ne spuneţi nouă surorilor în viitor „doamne” şi să adăugaţi numele de familie respectiv. Asta e cea mai mare prostie. Aşa ceva probabil că au gândit-o câteva femeiuşti, pentru care meseria le serveşte doar ca să-şi câştige existenţa. Prin asta se distruge întregul raport de

încredere între sora de caritate şi pacient. Cum va fi denumită în viitor atunci meseria noastră? Cum, „doamne de caritate”? Persoana ar trebui să fie concediată pe loc. Sunt de treizeci de ani soră de caritate şi nu vreau să fiu apelată cu alt nume decât cel de acum. Există printre noi cineva care vrea să fie apelată mai bine cu titlul de „doamnă” urmat de numele de familie?

Nimeni nu mai voia să discute asupra subiectului, dar toate care se adunaseră în jurul ei, fură de această dată de aceeaşi părere, deşi părerile ei nu întotdeauna întruniseră acordul lor deplin.

— Asta poate fi doar o glumă sau o exuberanţă, spuse sora Lore.

— Exuberanţa s-a dus, spuse sora Martha mânioasă, iar întâi aprilie n-a venit încă.

— Poate că este o păcăleală anticipată de întâi aprilie, îşi dădu cu părerea şi sora Kathi. Pe mine nu mă impresionează. Dacă cineva mă cheamă brusc cu doamna Spinner, îmi vine să râd. Nu că aş vrea să-mi schimb numele, dar soră Kathi sună cu totul altfel. Cei care au avut această idee, trebuie că au mult timp la dispoziţie.

Noi nu avem. Aşa că, haideţi la treabă.

Jenny Behnisch ascultase un timp şi apoi căzuse pe gânduri. Acum se hotărâse să vorbească şi cu soţul său.

— Poate că societatea se autodistruge încet, puţin câte puţin, spuse ea. Denumirea de soră s-ar putea ca unora să le sune prea personal. Noi mergem împotriva epocii depersonalizării.

— Trebuie mai întâi să citesc exact ce scrie. Poate că s-a înţeles greşit.

— Nu cred. Dacă şi Martha a deschis gura, totul are un cap şi o coadă, spuse Jenny.

— Dă-mi şi mie articolul, Jenny, o rugă el. Totuşi, mă interesează şi pe mine.

Jenny îl căută pe afară. Undeva, unde îl citise şi ea,

bănuia deja cum va reacţiona soţul ei. Exact aşa a şi fost. El luă problema în serios.

— Aşa ceva nu poate fi adevărat! Dar ce rost are să discutăm între noi, surorile trebuie să-şi spună răspicat punctul de vedere. Ele şi-au ales meseria din motive etice, cel puţin marea lor majoritate, şi au dorit întotdeauna să aibă o relaţie umană faţă de pacienţi.

— Şi faţă de medici, aş vrea să adaug, completă Jenny şi asta se vede în fiecare loc din spital, oriunde intri chiar şi pentru scurt timp şi de asemenea trebuie luate în considerare şi anumite dificultăţi inevitabile meseriei.

— Ai dreptate ca totdeauna, draga mea Jenny. Aici, la noi, vom păstra totul aşa ca şi până acum. Nici nu vreau să mă gândesc că ar putea fi altfel. Într-un stat democrat trebuie să aibă valoare şi libertatea de decizie personală.

— Altfel Martha noastră pleacă pe baricade, spuse Jenny râzând. Nu te mai preocupa acum de prostia asta, se vor îndrepta toate. Dacă aceşti oameni s-ar gândi, ce ar însemna pentru bolnavi să reţină toate aceste nume? La necaz, chemarea „soră” este mult mai uşoară decât „doamnă” sau „domnişoară”.

Dieter zâmbi.

— Am putea să le apelăm şi cu „madame”.

— Aşa ar fi poate mai uşor, spuse Jenny râzând. Deci, domnule doctor, să mergem acum la lucru.

— La ordin, doamnă doctor, răspunse el.

Capitolul 1

Elisa se interesă telefonic de starea domnului Lutz Bendix.

Gaby asculta cu urechile ciulite.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez din nou, începu Elisa, dar este vorba de domnul Bendix. Thommy îşi face griji pentru dânsul. Pot face ceva pentru tatăl său?

— Domnul Bendix trebuie să rămână încă în clinica Behnisch, doamnă Arnulf. Acum însă este la mine doamna

Dietrich.

Asta trebuia să fie ca o atenţionare pentru dânsa, să nu spună prea multe.

Rosemarie a trecut deci la fapte, gândi în acel moment Elisa.

Pe de o parte se bucura de constatare, pe de alta nu se îndoise niciun moment de Rosemarie.

Doctorul Norden fusese luat prin surprindere cumva, când Rosemarie venise cu întrebarea dacă într-adevăr vrea să-i închirieze locuinţa. Din fericire, îşi aduse aminte discuţia cu doamna Arnulf şi se lumină.

— O, da, spuse el grăbit. Am vorbit deja despre asta cu doamna Arnulf.

— Dar această chirie mi se pare mult prea mică pentru confortul care se oferă şi n-aş vrea în niciun caz să contribuie doamna Arnulf. Dânsa ar trebui totuşi să se gândească şi la propria bunăstare şi să-şi restrângă bunătatea sa fără de margini.

Doctorului Norden îi plăcură mult cuvintele lui Rosemarie. Nu doar la doamna Arnulf, ci şi la Rosemarie Dietrich se gândise adesea cu simpatie.

— Cel puţin ştiu cine locuieşte acolo, explică el cu răbdare.

— Pot să vă întreb ce chirie aţi stabilit? întrebă Rosemarie hotărâtă, şi cu această întrebare îl puse în încurcătură. Cum ar fi putut să spună că de fapt n-a vorbit cu doamna Arnulf despre asta.

— I-am spus doamnei Arnulf că nu trebuie să ceară decât suma pe care aţi plătit-o dumneavoastră până acum, răspunse el ezitând.

— Aşa mi-a spus şi dânsa, îi răspunse Rosemarie uşurată. Mi-am făcut gânduri. I-am spus şi dânşii acelaşi lucru, că această casă poate fi închiriată cu o chirie mai mare. Dar doamna Arnulf mi-a zis că atunci ar însemna ca ea să fie aruncată în stradă. Şi cu aşa ceva dumneavoastră

desigur nu aţi fi de acord, domnule doctor.

— Asta nu mi-ar plăcea şi nu mi-ar conveni în niciun fel, îşi exprimă el cu hotărâre răspunsul. Aceasta este cea mai bună soluţie pentru toată lumea. Sper să fiţi pe deplin mulţumită, doamnă Dietrich.

Ea se înroşi toată.

— Foarte mulţumită. Cum aş putea să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine?

— Doamna Arnulf a fost cea care m-a îndemnat, nu eu.

El se simţea acum jenat.

— Dumneavoastră sunteţi de o bunătate fără margini. N-aş fi crezut niciodată că voi avea vreodată un astfel de noroc.

— Da, este o femeie extraordinară, un om excepţional, care merită cu adevărat să fie iubit şi respectat.

— Despre asta precis nu va putea să se plângă. Noi o iubim foarte mult. Gaby are o bunică, iar eu, domnule doctor, încep să cunosc ce înseamnă dragostea de mamă. Vă promit că nu va rămâne niciodată singură. Şi sper ca într-o zi să vă pot răsplăti atât pe dânsa cât şi pe dumneavoastră pentru tot. Ea ezită. Cred că doamnei Arnulf i-a mers cândva foarte bine.

— Da, se poate spune, dar i-a lipsit mereu ceea ce are nevoie o femeie atât de sensibilă. Un copil, sau mai bine mai mulţi copii. Ea se va bucura foarte tare, dacă… Se întrerupse, căci tocmai vorbiseră despre casă, apoi continuă precipitat. Viaţa sa s-ar fi umplut cu râsul copiilor. Pot să spun doar că şi pe mine acest lucru mă bucură nespus.

El răsuflă uşurat după plecarea ei, iar Rosemarie se eliberă astfel de neliniştea sa interioară. Slavă Domnului, ce frumos era să se poată bucura, eliberată de atâtea greutăţi prin acest noroc, să nu trebuiască să-şi caute alt

cămin, un cămin adevărat, unde să n-o aştepte teama că Gaby ar fi putut păţi ceva, să nu stea cu teama în suflet că într-o zi va fi aruncată în stradă.

Şi cât este de bine că i s-au întâmplat toate acestea. Poate ar fi cazul să răspundă anunţului din ziar, să-şi încerce norocul de a mai fi femeie.

Precis va fi o dezamăgire, gândi ea mai departe. Bine că îmi rămân economiile. De la Lisa nu va veni nicio dezamăgire.

Ce ar fi vrut să ştie despre acest Bendix? Cine era? Unde mai auzise numele lui?

Gaby veni bucuroasă s-o întâmpine şi-i povesti imediat că domnul Bendix este şi dânsul internat.

— Dar cine este domnul Bendix? întrebă ea.

— Ai auzit, Buni? Mami are o memorie slabă. Este desigur tatăl lui Thommy.

Elisa veni din bucătărie, puţin încălzită şi de asemenea puţin neliniştită, pentru că şi ea îşi făcuse gândurile sale despre ce vorbise Rosemarie cu doctorul Norden.

O sărută pe obraz pe Rosemarie drept salut, şi primi înapoi o sărutare afectuoasă, care-i alungă nesiguranţa.

— Cred că încă nu i-am spus mamei că Thommy poartă numele de familie Bendix, dulceaţo, lămuri Elisa.

— Aşa, spuse Rosemarie, acum îşi aminti că mai auzise acest nume în altă împrejurare.

— Am să mă interesez mâine, când Gaby este la şcoală, la clinica Behnisch cum se mai simte, spuse Elisa. Dacă rămâne bolnav mai mult timp, îl vom lua pe Thommy la noi, căci nu trebuie să mai stea mult acolo.

— Tu eşti bunătatea personificată, Lisa, spuse Rosemarie. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, totul este gata, copilaşilor.

Gaby îi arătă după masă noul ei mantou. Era încântător, modern, ecosez, în carouri roşii.

— O, Doamne, trebuie că a costat o mulţime de bani! exclamă Rosemarie, când văzu şi căptuşeala ţesută, verde.

— Chiar atât de rău n-a fost, spuse Elisa şi în afară de aceasta, este un cadou de ziua de naştere a lui Gaby.

— Dar nu e ziua ei de naştere, spuse Rosemarie.

— Pentru mine, este. Pentru mine, ziua ei de naştere este ziua în care a venit la mine.

— Şi tu primeşti ceva, mami, şopti Gaby.

— Dar nu ceva cumpărat, spuse Elisa repede, căci mantoul modern de flanel, pe care şi-l cumpărase pentru ea însăşi, îl îmbrăcase de două ori şi cum Rosemarie era de aceeaşi talie cu ea, poate chiar ceva mai subţire, spera să i se potrivească.

— Pe acesta l-am primit de la o cunoştinţă, dar este prea lung pentru mine, spuse ea.

Altfel, este aproape nou.

— Putem să-l scurtăm, spuse Rosemarie.

— Nu, ia-l tu. Eu n-am nevoie de atâtea, ce am îmi este de-ajuns.

Două şifoniere şedeau drept dovezi de netăgăduit în cameră, pline de lucruri pe care nu le mai purtase în ultimul timp, ca Rosemarie să nu se simtă îndreptăţită s-o refuze. Se bucură mult când Rosemarie probă mantoul, care-i venea turnat şi se potrivea cu vremea de afară. Acum avea cu ce să se schimbe. Însă trebuise să fie foarte precaută, să umble cu ocolişuri ca să reuşească. Ştia acum că Rosemarie nu aparţine genului de oameni care sunt fericiţi când primesc şi mai puţin când dau, aşa că se pregătise să-i ofere ce avea nevoie. Şi ca să obţină acest rezultat, Elisa părea că devenise zgârcită.

Mult timp, Elisa păru că nu observă neajunsurile, dar mai întâi dorea ca Rosemarie să fie gata mutată aici şi apoi, când vor sta împreună în zilele de sfârşit de săptămână, va acţiona.

Elisa însă nu mai avea răbdare să aştepte până

atunci. Trebuia să rezolve multe încă în timpul săptămânii.

Dimineaţa următoare o conduse pe Gaby la şcoală. În acelaşi timp, Rosemarie plecă şi ea de acasă, căci era de la sine înţeles că şi ea dormise aici.

Rosemarie se surprinse că pornise pe un drum ocolitor pentru a trece pe strada pe care-l întâlnise pe bărbatul cu ochii de culoare albastru deschis. Şi din nou rămase câteva clipe în intersecţie. Dar şi de această dată privi în jur zadarnic. Eşti o proastă, Rosemarie, îşi spuse ea sieşi, ieri erai bucuroasă că poţi să treci peste această întâmplare. Aceasta ar fi sincer cea mai proastă mulţumire pentru Lisa, dacă te-ai lăsa antrenată într-o aventură, căci precis tipul face parte din această categorie. Dar ar fi dat el un anunţ, dacă dorea într-adevăr doar o aventură?

Poate că a făcut asta doar în glumă, gândi ea mai departe şi poate multe femei au socotit că ar corespunde. Şi poate chiar mi s-a părut şi mi-am imaginat singură scenarii. Deci, să înlăturăm astfel de gânduri!

Ajunse din nou prea devreme la birou şi de această dată fu primită chiar de domnul Kaiser.

— Rândurile se răresc, spuse el. Cine şi-a găsit o nouă slujbă, se ridică, mai joacă puţin rolul bolnavului şi gata. Domnului nostru Prammer îi place asta în orice caz, să se refugieze într-un spital. Domnului Bendix n-o să-i placă una ca asta.

— Bendix? se miră Rosemarie.

— Da, secretul a fost deconspirat. Domnul Bendix este noul şef. Dacă va apărea pe aici, este o altă întrebare. El mai are şi alte firme.

— Mă gândeam eu că este un astfel de om, spuse Rosemarie.

— Deştept, foarte deştept, spuse domnul Kaiser. Cu mine deja nu mai vine în contact, dar aş fi bucuros dacă aş putea să-i las afacerea cu bună-cuviinţă în mâinile sale, căci întotdeauna este de folos pentru cei ce n-au altă

şansă, să aibă locurile de muncă asigurate. Îmi daţi voie să vă susţin, doamnă Dietrich? Mă gândesc, măcar moral? Ar fi pentru mine dureros să rămână în urmă o harababură, cu atât mai mult cu cât tocmai am aflat că domnul Bendix este bolnav.

Nu putea fi deci nicio îndoială. Domnul Bendix era tatăl lui Thommy.

Şi abia acum realiză Rosemarie când auzise numele lui, chiar alaltăieri, când Prammer vorbise la telefon.

— Bendix? strigase el, ăsta e o bucată tare! Acest parvenit! Ce a construit de fapt cu forţele lui proprii?

Ce-i drept, nu pusese deloc în legătură numele rostit cu noul proprietar.

— Eu cred că domnul Bendix nu este deloc un bărbat rău, spuse directorul Kaiser. El a pornit de la o afacere mică, este însă bine fundamentat şi n-a luat niciodată pentru sine. Vă veţi înţelege precis cu el, doamnă Dietrich. Dumneavoastră faceţi performanţă şi nu vă jucaţi ca aceste găini opărite, care doar cotcodăcesc şi nu produc nimic. Scuzaţi-mi vă rog această comparaţie, dar eu am fost crescut în alte timpuri. Atunci se cereau rezultate la cerinţe justificate, dar dumneavoastră vă puteţi prezenta în acest fel, asta aş vrea să vă transmit din inimă. Dumneavoastră veţi decide, ca totdeauna. Eu pot doar să vă spun că mi-am dat silinţa să scot pentru dumneavoastră un salariu mai bun, însă a fost zadarnic, deoarece dumneavoastră înşivă n-aţi depus nicio cerere.

— Dar nu puteam, spuse Rosemarie, nu-mi permiteam să risc.

— Haideţi să stăm puţin. În curând, se cheamă că ne luăm rămas-bun.

— Dar poate domnul Bendix are nevoie de dumneavoastră, cel puţin câţiva ani.

— De mine, un bătrân? O, Doamne, ar fi frumos dacă aş mai putea face ceva, dar trebuie să vă rog acum să nu

mă întrebaţi cât am îmbătrânit? Trebuie să facem loc şi tinerilor să muncească. Eu nu vreau să neg meritul nimănui. Dar să fii atât de inactiv, asta nu-mi pot propune.

Era ciudat, să lucrezi ani de zile sub acelaşi acoperiş şi abia în faţa despărţirii să ajungi să stai de vorbă. Deşi, aici, în acest birou, domnul Prammer ar fi avut ocazia s-o spună.

— Eu privesc cu plăcere în trecut, domnule director, spuse Rosemarie gânditoare. Accidental, domnul Bendix nu-mi este necunoscut. Nu-l cunosc personal, însă… ah, asta este o problemă cam încurcată.

— În ce fel? Poate nu vreţi să-mi spuneţi?

Aşa relată Rosemarie întreaga poveste, cum Gaby şi Thommy s-au cunoscut şi ea a intrat în vorbă cu Elisa Arnulf. Era atât de adâncită în povestire, încât nu observă că domnul Kaiser ascultase mai întâi cu mare atenţie şi apoi, de atâta încordare, părea că aţipise. Şi cum părea căzut pe gânduri, observă şi ea într-un târziu, că tăcea şi se gândea prea mult.

— Acum, domnul Bendix ar fi obligat de două ori faţă de dumneavoastră, spuse el cu un zâmbet de neînţeles, care îl făcea să pară deodată cu mult mai tânăr. Povestea pe care mi-aţi spus-o sună foarte nostim. Este încurajator să poţi spera că în aceste vremuri mai există astfel de oameni.

— Doamna Arnulf este o doamnă minunată, spuse Rosemarie.

— Da, ar trebui să-i meargă bine, spuse el cu o intonaţie ciudată. Mai am astăzi de terminat în afara casei încă câteva lucruri, doamnă Dietrich. Vreţi să fiţi atât de amabilă să-mi rezolvaţi corespondenţa?

Dacă ar fi fost mereu aşa, gândi Rosemarie, dar totul părea acum să se schimbe spre bine, de când Elisa Arnulf intrase în viaţa sa, ca o adevărată zână bună!

Aşa gândea şi Lutz Bendix, când Elisa apăru în

clinică. Şi lui îi era oarecum mai bine. Putuse chiar să mănânce ceva de dimineaţă.

Desigur, nu-i plăcea să stea lungit în pat şi să primească vizita unei doamne, era pentru prima dată în viaţa lui, dar grija pentru Thommy cântări mai greu decât scrupulele sale.

— Am crezut că pot să contribui la liniştea şi la însănătoşirea dumneavoastră, domnule Bendix, dacă veţi afla că Thommy poate rămâne la mine până veţi fi complet sănătos. El este de acord.

— Asta pot să-mi imaginez, spuse Lutz. Voi şti să preţuiesc amabilitatea dumneavoastră. Este o situaţie de-a dreptul fatală pentru mine. M-a surprins în cel mai nepotrivit moment.

— Până la urmă totul va fi bine, spuse Elisa blajin.

— Cât mai repede posibil, mormăi el.

— Nu trebuie să ne supraestimăm forţele, spuse ea.

Ea îl observă cu bunăvoinţă. Îi plăcu mult tatăl lui Thommy.

— Thommy va avea nevoie de câteva lucruri, spuse Lutz oftând. Dacă v-aş da cheia casei, aţi putea să i le duceţi? Aş putea să-mi permit să vă rog? spuse el şi se simţi din nou foarte jenat.

— Absolut. Îmi acordaţi o mare încredere, răspunse Elisa.

— Fără ezitări, răspunse el.

— Elisa surâse rafinat. Sunt totuşi o străină pentru dumneavoastră.

— Nu mai sunteţi. Şi în afară de aceasta, doctorul Norden mi-a povestit multe despre dumneavoastră. Eu aş fi vrut să vă rog să acceptaţi să ne fiţi menajeră.

— Această ofertă trebuie s-o refuz, răspunse ea prietenoasă, ceea ce nu înseamnă însă că Thommy nu este binevenit la mine în orice moment. Vom vedea cum aranjăm. Copiii se înţeleg deja bine.

Apoi el îi dădu cheia şi scoase câteva hârtii de o sută de mărci din portofel.

— Pentru început, spuse el jenat. Vă rog să-i luaţi…

Elisa scutură negativ din cap.

— Să fie foarte clar, spuse ea energic. Acum staţi să vă faceţi sănătos, domnule Bendix.

Ne vom revedea mai des, cred.

— De ce puteţi dumneavoastră să dispuneţi, doamnă Arnulf? Atunci, mulţumirile mele din toată inima, deocamdată.

Aşa cum mergea în drum spre casă, îi trecu prin minte un gând care-i aduse un zâmbet larg pe faţă. Ce sens minunat luase acum viaţa.

Apoi, în această dimineaţă, avu o surpriză uriaşă. În faţa casei sale se plimba un bărbat, încolo şi încoace, iar când se apropie, el rămase pe loc şi o privi uimit.

— Nu pot să-mi cred ochilor, spuse el mirat, într-adevăr, Elisa Arnulf.

— Iar tu eşti Sebastián Kaiser, spuse Elisa cu un uşor surâs. Ce este lumea dacă nu un sat?

— Da, niciodată destul de mare. Dar să te fereşti din calea cuiva, deşi locuieşti în acelaşi cartier?

— Eu nu m-aş fi ferit din calea ta, dacă aş fi ştiut că locuieşti în acest cartier, Sebastián.

— Nu mi-am putut închipui că locuieşti aici, Lisa. Cărţile de telefon nu sunt pe cât se pare lecturile noastre preferate, ale amândurora.

— Eu bănuiesc însă ce te-a adus la mine, spuse ea.

— Doamna Dietrich, aprobă el.

Am stat astăzi de dimineaţă de vorbă cu ea şi am aflat lucruri uimitoare.

— Şi eu m-am mirat când mi-a vorbit de un director Kaiser. Sper că ai totuşi puţin timp. Vino înăuntru, trebuie să pregătesc masa înainte de a mă duce s-o iau pe Gaby de la şcoală.

— Ce casă frumoasă, Lisa, stabili el pe loc. Cât despre povestea cu pensionara, dă-mi voie să n-o cred. Un director de tribunal lasă în urma sa totuşi o femeie bine situată.

— O, Dumnezeule, sper că nu i-ai spus ceva lui Rosemarie!

— Niciun cuvinţel. A trebuit întâi să fiu convins că nu e vorba de o potrivire de nume. Dar de ce acest joc ascuns, Lisa?

— Am fost prea des dezamăgită, dragă Sebastián. De fiecare dată când cineva simţea că am bani, primeam câte o lovitură. Am devenit bănuitoare. Va trebui să taci în continuare, îi ceru ea energic.

— Pe cuvânt de onoare! Nu vreau să-mi stric relaţia cu tine după ce atâţia ani de zile nu ne-am văzut. E frumos. Au rămas atât de puţine lucruri din zilele de altă dată.

Apoi se desfătară cu amintiri din copilărie, cum crescuseră împreună, când locuiau în case învecinate în Berchtesgaden. De fapt atunci, pentru cei unsprezece ani ai lui, micuţa Lisa era copila pe care Sebastián trebuia s-o protejeze.

Mai târziu se revăzuseră întâmplător în München, amândoi deja căsătoriţi.

— Da, apoi am fost plecat zece ani în Hamburg, spuse Sebastián. Mi-a plăcut mult acolo, însă soţia mea s-a îmbolnăvit. Se îmbolnăvise deja după naşterea celui mai mic dintre băieţi. Klaus este acum director de hotel în Tenerife, iar Günther este fizician în fizica atomului în Statele Unite. Iar eu voi fi în curând pensionar. Tu arăţi excelent, Lisa.

— Şi tu te-ai menţinut bine, spuse ea. Dacă aici vor fi toate clarificate, ne vom întâlni mai des să stăm la o şuetă, dar voi pune cărţile pe masă abia după ce Rosemarie va locui aici şi de asemenea, totul va fi în ordine cu slujba sa. Trăiesc din nou, acum de când este ea aici. Îl privi

cercetător.

— Cum aşa, de ce te interesezi de Rosemarie?

— Sper că nu mă acuzi de intenţii necinstite, glumi el. N-am avut prea mult de-a face cu ea. Prammer a fost şeful ei de birou. Dar am auzit că trebuie să predea locuinţa şi am avut într-adevăr intenţia s-o invit să stea la mine, deoarece vreau să mă restrâng.

— Rosemarie are acum locuinţă.

— Da, ştiu. Şi mai ştiu că a tras un mare loz norocos cu tine. De altfel, Bendix va prelua firma.

— O, dragă Doamne, spuse Elisa. Asta poate rezolva toate problemele.

— Cu asta se ocupă deja doamna Dietrich. Dar eu nu văd niciuna. Ea este un executant excelent. Şi sper că va primi şi o mărire considerabilă de salariu.

Nu trebuie să aibă nicio teamă.

— Aş vrea s-o păzesc. L-am vizitat astăzi pe Bendix. E un bărbat foarte simpatic.

— Te mişti foarte repede, spuse Sebastián Kaiser, uimit.

— Acum ştiu pentru ce trăiesc. Eram gata să mă resemnez. Nu e deloc bine să ai de toate şi totuşi nimic, Sebastián. Mi-am luat în casă un băiat de suflet, iar el m-a adus la realitate într-un mod şocant. Şi încă multe altele.

— Cu vreun bărbat? întrebă el.

— M-a ferit Dumnezeu, să mă gândesc să mai am o relaţie, nu mi-a trecut niciodată prin cap. Aveam cândva atâtea cunoştinţe, credeam că mă voi bucura de multă prietenie. Ca femeie rămasă singură, m-am trezit deodată în faţa unor străini. Mi-a făcut rău. Se întâmplă să nu mai fi tânăr, să fii în stare să-ţi cauţi noi prieteni.

— Ei, acum ne-am găsit, spuse el încet. Poate vei avea, în ciuda tuturor misiunilor care te fac fericită, puţin timp şi pentru bătrânul tău prieten, care va rămâne complet singur, după ce nu va mai merge la muncă.

Chiar şi Elisa Arnuli se gândea în această dimineaţă, de ce totul trebuie să se întâmple acum, aşa deodată. Mai întâi toate necazurile, şi apoi, într-o succesiune destul de rapidă, cele mai frumoase şi mai fericite evenimente. Şi se gândea că totuşi este adevărat că în viaţa fiecărui om există perioade diferite, una mai rea, alta mai bună, între care barometrul stării de spirit este obligat să oscileze.

Capitolul 8

Veni sâmbăta. În sfârşit! Elisa salută dimineaţa cu un oftat adânc, de uşurare, iar ochii ei începură să strălucească mai puternic decât de obicei, când Rosemarie sosi cu valizele cu lucruri.

Repede, toate fură aşezate în ordine. Şi Gaby ajutase, ca o fată vrednică. Se arăta a fi o zi de primăvară însorită, care te ademenea la plimbare, iar ele doreau oricum să-şi facă plimbarea zilnică la Thommy.

— Hai cu noi mami, o rugă Gaby. Thommy se va bucura precis dacă va putea să te cunoască.

Rosemarie avea însă temeri, căci se gândea că Thommy este fiul viitorului său şef.

— Există încă destule de făcut, Gaby, spuse ea.

Poate vin mâine cu voi.

Elisa putea să-şi imagineze ce se petrece în capul lui Rosemarie, dar nu scăpă niciun cuvinţel.

Thommy le pregătise o surpriză. El le aştepta gata îmbrăcat.

— De fapt, am voie deja să plec acasă, spuse el brusc. Aici s-au bucurat foarte mult că le eliberez patul mai repede decât se aşteptau. Nostalgic, îşi aruncă privirea afară, pe fereastră.

— Atunci te luăm cu noi imediat, spuse Elisa. Ochii lui Thommy străluciră. Se poate? întrebă el timid.

— De ce nu? Dar comandăm un taxi, spuse Elisa.

— Am voie la aer curat, aşa a spus doctorul Waller. Tare aş vrea să ies afară!

Elisa se interesă prevăzătoare la doctorul Waller, pentru a fi cu conştiinţa împăcată. Da, avea voie. Nu fusese vorba de fapt de o boală, îşi exprimase el părerea.

Thommy avea o constituţie robustă. Trebuie însă să evite eforturile mari.

Aşa că o luară pe jos. Gaby se interesa din când în când dacă drumul nu i se pare prea obositor.

— Eşti tare palid, spuse ea.

— Când cineva trebuie să stea îndelung într-o cameră, nu e de mirare, răspunse Thommy. Nu vreau să ştii cum mă cicăleşte tati.

El presupusese în orice caz corect, căci Lutz se ferea să facă publice nemulţumirile sale. Simpatica soră de caritate n-a vrut să-l întristeze. I-ar fi crescut şi mai mult febra. Îşi dădu şi el seama, după ce se plimbă de câteva ori prin cameră.

— Aş vrea să-l pot vizita pe tati, spuse Thommy. Nu l-am văzut de o veşnicie.

Da, câteva zile pot fi câteodată o veşnicie şi Elisa fu înduioşată cât de mult ţinea la tatăl său.

— Nu cred că doctorul Behnisch ne va permite, eşti abia în convalescenţă, Thommy, spuse ea. Dar poate are voie să iasă la fereastră. Vom vedea ce se poate face.

Ei îi trecu prin minte că ar putea folosi această ocazie pentru a-i face o a doua vizită domnului Bendix şi pentru a-i spune ce-i stătea de fapt pe suflet.

— Aţi putea să vă plimbaţi puţin prin parc, spuse ea copiilor, dar nu vă aşezaţi pe bancă, s-ar putea să fie totuşi prea rece.

Pot să am încredere în voi?

— Desigur, Buni, răspunse Gaby. Am eu grijă de Thommy.

Lui Thommy îi plăcu ideea şi-i întinse mâna.

Elisa nu se putu abţine să se mire de iniţiativa tânărului şi-l mângâie pe frunte fără reţineri.

Lutz tocmai citea ziarul, când îi bătu la uşă. Un surâs prietenesc îi înflori pe faţă când intră Elisa.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, să veniţi să mă vizitaţi din nou, spuse el.

— Da, am venit să vă spun că l-am luat pe Thommy de la spital. Copiii sunt jos. Puteţi să-i vedeţi de la fereastră, dar înainte aş vrea să vă mai spun ceva, domnule Bendix.

— Este cumva ceva în neregulă acasă? întrebă el.

— Acolo totul e în ordine. Am luat deja câteva lucruri pentru Thommy. Aş vrea însă să vă vorbesc ceva despre mama lui Gaby. Ea lucrează chiar la firma pe care aţi cumpărat-o dumneavoastră. Am aflat asta din întâmplare.

— Deci nu mai este niciun secret, spuse el. Stau aici ca pe cărbuni, în timp ce atâtea lucruri sunt de rezolvat. Dar să vorbim despre dorinţa dumneavoastră, doamnă Arnulf.

— Doamna Dietrich îşi face griji că se va face o schimbare de personal. Ea însă nu trebuie să afle în niciun caz că am vorbit cu dumneavoastră despre asta.

— Rămâne secretul nostru, spuse el zâmbind pe sub mustaţă. Eu nu cunosc încă niciun angajat. În ce birou lucrează dânsa?

— Şeful ei a fost un domn Prammer.

Lutz îşi încruntă fruntea.

— Oh, ce om! bombăni el.

— Nici lui Rosemarie nu i-a plăcut de el. Vedeţi, pentru Rosemarie ar însemna foarte mult dacă ar putea să-şi păstreze locul de muncă. Şi ea stă acum pe cărbuni şi tot caută prin ofertele de muncă. Eu cred însă că aţi pierde o forţă de muncă excepţională, dacă n-o veţi păstra.

— Dacă dumneavoastră spuneţi asta, doamnă Arnulf, sunt convins. Oricum, mă simt dator faţă de dumneavoastră.

— Nu asta am vrut să spun. O cunosc pe Rosemarie.

Este conştiincioasă şi foarte cinstită. M-aş bucura dacă n-ar mai trebui să stea în nesiguranţă.

— Voi pune totul în ordine la firmă. Ar fi fost bine dacă nu m-aş fi îmbolnăvit. Vă spun că într-adevăr s-a întâmplat în cel mai nefericit moment.

— Poate aţi mai putea să-l reţineţi totuşi şi pe directorul Kaiser, deşi el împlineşte în curând şaizeci şi cinci de ani. Rosemarie ar aprecia foarte mult acest gest.

Prea multe nu voia să-i spună. Totuşi Lutz îi aruncă o privire cercetătoare.

— Vă ocupaţi acum să ocrotiţi oamenii, ca un înger păzitor, doamnă Arnulf. Îmi place foarte mult. Aş vrea să vă iau drept consilier în probleme de personal.

— Nu pot să ajut decât oamenii pe care-i cunosc, răspunse ea înroşindu-se uşor.

— Îl cunoaşteţi şi pe directorul Kaiser? întrebă Lutz.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Dar asta Rosemarie nu ştie. Nu pot să vă explic acum totul, domnule Bendix. Cândva, a trebuit şi eu să mă descurc cumva. Vă rog, credeţi-mă că nu sunt o vrăjitoare.

— Hei, asta ştiu deja. Totul este în ordine, doamnă Arnulf. Mă pregătesc să ajung la fereastră. Fiul meu îmi lipseşte foarte mult.

Apoi, când ea îi întinse mâna, el o duse la buze şi o sărută respectuos. Asta o aduse pe Lisa înapoi în marele său trecut.

— Nu cunosc secretele dumneavoastră, spuse Lutz cu un surâs şi asta mă reţine încă, dar simt deja că voi trăi multe surprize plăcute alături de dumneavoastră. În orice caz, este un mod de lucru fermecător şi plin de dragoste. Nu-mi permit să vă mai ofer bani, dar aveţi toată veneraţia mea.

— Acum m-aţi zăpăcit de tot, spuse ea, şi ieşi repede din încăpere.

Lutz se ridică din pat şi se duse la fereastră. Îi văzu

imediat pe cei doi copii, mână în mână, plimbându-se în runde ocolitoare şi vorbind cu duioşie unul cu celălalt. El nu se făcu observat imediat, iar când fetiţa se întoarse şi căută din priviri fereastra, o văzu, ar fi putut s-o recunoască imediat.

Apoi apăru Elisa mergând spre copii, şi imediat amândoi începură să-i facă semne cu mâna. Acum, deschise fereastra.

— Vă rog însă s-o închideţi repede, strigă de jos Elisa şi copiii fluturând din mânuţe, Thommy mai furtunos şi Gaby mai sfioasă. Inima îi bătea cu putere. Imediat, îşi dădu seama de ce. Îl cuprinse o bucurie tainică şi simţi că se va însănătoşi grabnic.

* * *

Pe drumul de întoarcere, se întâlniră cu doctorul Norden. Tocmai venea de la ultima vizită, făcută acasă la un bolnav. Pentru el nu fusese deloc un sfârşit de săptămână liniştit, dar se bucură când îi recunoscu pe Elisa şi pe copii.

— Hei, pe cine văd? strigă el în întâmpinare.

— L-am luat pe Thommy de la clinică şi am trecut repede şi pe la tatăl său, spuse Gaby, care era încă foarte impresionată de toate aceste evenimente. Iar acum, Thommy va rămâne la noi.

— Sunt sigur că te bucuri, îi spuse doctorul Norden lui Gaby.

— Şi eu mă bucur, spuse Thommy.

— Şi bunul Dumnezeu, desigur, fu de părere doctorul Norden. În curând, toţi bolnavii vor fi iarăşi sănătoşi, îi surâse el Elisei. Atunci, vă urez un sfârşit de săptămână frumos, doamnă Arnulf.

— Şi dumneavoastră la fel, răspunse ea. La noi va fi sigur frumos.

Rosemarie devenise totuşi puţin neliniştită, deşi n-ar fi vrut să recunoască de când îl văzuse pe Thommy.

Apoi, când îl privi mai atent pe tânăr, se schimbă la faţă.

— Mă bucur că eşti din nou sănătos, Thommy, spuse ea. De auzit, am auzit deja multe despre tine, dar în sfârşit, abia acum am ajuns să te cunosc.

— Şi eu mă bucur, spuse Thommy.

— Aţi mers destul, acum haideţi să vă odihniţi puţin, spuse Elisa. Cred că vă este şi foame.

— Am pus eu masa, spuse Rosemarie. Trebuie doar să mai pun un tacâm pentru Thommy. Ce are voie să mănânce?

— De toate, răspunse Thommy, mai puţin terci cleios, cum am primit la spital.

Bariera fusese înlăturată. Râseră cu toţii şi Rosemarie uită că pe Thommy îl cheamă Bendix şi că era fiul viitorului său şef.

Fac şi Daniel Norden găsiră timp în această după-amiază să facă o scurtă vizită prietenilor lor, Dieter şi Jenny Behnisch. Copiii dormeau şi Leni cea bună îi supraveghea.

Doar un păhărel de vin, îi îndemnase Jenny, însă când începură cu poveştile, timpul trecu foarte repede.

Ca subiecte de discuţie nu le lipsise niciunul.

Începură cu discuţii profesionale, apoi câteva cazuri interesante, care există întotdeauna, căci amândoi doctorii erau activi.

Din cazul lui Lutz Bendix, doctorul Behnisch mai învăţase ceva, cu toate că acesta nu putea fi descris ca un caz dramatic. Întotdeauna putea să tragă concluzii dintr-un caz pe care să le poată extinde asupra altora, care altfel ar fi putut avea un sfârşit dramatic. O concluzie, care spunea că reacţia între anumite medicamente şi alcool ar putea duce câteodată chiar la deces, dacă pacientul ar avea şi alte vătămări organice.

— Dacă ar fi fost vorba de boli ale inimii sau

rinichilor, explică Behnisch, dar din fericire Bendix are o constituţie robustă. Nu sunt suficient de drastice instrucţiunile medicamentelor, ca să te atenţioneze cu ce urmări groaznice te poţi confrunta. Nu trebuia să fie un cocteil foarte tare, chiar şi un pahar de bere era suficient.

— Nu ne desprindem de meserie deloc, oftă Jenny.

— Avem atât de puţin timp să stăm de vorbă, spuse şi Fac. Este de mirare cum pot să te destindă câteva ore cu prietenii.

Acum erau mulţumiţi că putuseră să se întâlnească, şi soţii Norden plecară alături pe străzile liniştite spre casă. Mergeau strâns apropiaţi unul lângă celălalt, ca o pereche de îndrăgostiţi. Frunţile lor erau îndreptate spre cer, gurile zâmbeau prietenos, gata să-ţi dăruiască o vorbă bună. În orice caz, formulă Fac, astfel de seri îi fac plăcere şi lui Dumnezeu.

— Aşa zic şi eu. Cred că mai curând devine posomorât dacă este deranjat din liniştea sa de locuitorii curioşi ai acestui pământ, spuse Daniel după o scurtă meditaţie.

— Ştii, tare aş vrea să ştiu dacă există alte planete, care s-au obişnuit cu modul de viaţă al oamenilor, spuse Fac gânditoare.

— Universul este atât de mare, atât de departe, draga mea, iar noi pe planeta noastră avem încă atâtea de pus în ordine, încât chiar nu trebuie să ne spargem capul cu celelalte, spuse Daniel. Mie-mi ajung problemele noastre.

— Noi doi n-avem însă niciuna, spuse Fac mulţumită.

— Ar trebui să fie bine.

— Se vorbeşte deja că în viitor copiii se vor naşte în cosmos.

— Da, da, pot să sper doar că bărbătuşii şi femeiuştile vor genera noi vlăstare în aceeaşi măsură, probabil există încă probleme omeneşti cu care oamenii de

ştiinţă nu s-au confruntat încă. Dar în ce mă priveşte, draga mea, recunosc că nu vreau să întâlnesc copii ai căror părinţi trebuie să-i programez la consultaţii.

— Şi aşa eram pe punctul de a distruge toate sentimentele, spuse Fac. Cum de ne-om fi găsit noi aşa o pereche de oameni superdeştepţi, dacă dragostea nu e decât o greşeală? Eu găsesc ideea asta îngrozitoare, dacă tot despicăm firul în patru, ce altceva face viaţa frumoasă.

— Nu ne vom lăsa antrenaţi în disputa asta, scumpa mea, şi Domnul fie lăudat, există încă oameni, care chiar dacă sunt persoane mai modeste decât aceşti superinteligenţi, caută pentru noi toţi soluţii realiste. Da, draga mea Fac, cred că luna râde de noi de acolo de sus.

— Trebuia să ştiu că vei face ca totdeauna, să mă aduci pe pământ sau, cum se spune: „există unii care orice ai face tot îţi înfig dinţii în picior”, spuse Fac râzând încet. Îmi place luna, aşa cum tronează acolo sus pe cer.

— Bun vers, Fac. Iar mâine va fi din nou soare.

— Spre a noastră încântare, scoase ea încă un vers.

Şi ce soare apăru! Nimeni nu se putea plânge de aşa o duminică.

Complet mulţumită, Rosemarie se răsfăţa încă în patul lat şi frumos şi cât de plăcut era să poţi să-ţi odihneşti privirea prin grădina înverzită, în locul pereţilor cenuşii.

Păsările cântau şi zburau dintr-un pom în altul, apoi din nou pe peluză, în căutarea unei râme grase.

În camera de alături, Gaby şedea pe pervazul ferestrei şi se uita la o veveriţă care se căţărase pe un trunchi de copac cu viteza fulgerului.

O cameră mai încolo, Thommy şedea în patul său şi trăgea cu urechea dacă ceilalţi se vor fi sculat.

Încet, cu grijă, Elisa pregătise în bucătărie masa de dimineaţă. Era cu totul altceva când se adunau acum cu toţii în jurul mesei, decât când trebuia să stea doar ea

singură.

În acest timp, Lutz şedea singur în faţa mesei de dimineaţă şi îşi arunca din când în când, nostalgic, privirea afară, pe fereastră, spre cerul de un albastru strălucitor. Singura sa consolare era că nu trebuia să mai stea încă o duminică în spital. Doctorul Behnisch îi promisese că în câteva zile va fi gata refăcut, dacă nu-şi va permite nicio extravaganţă.

Nu-şi dorea nicio extravaganţă. Doar să ajungă din nou la lucru şi la Thommy şi… era foarte curios s-o cunoască pe Rosemarie Dietrich, pe care Elisa Arnulf o avea atât de dragă la inima sa.

El îşi pusese de mai multă vreme ochii pe această firmă, aşa încât fusese primul când intrase în discuţie schimbarea obligatorie a proprietarului. De angajaţi încă nu se interesase. Pentru asta îşi alocase un anumit timp. În orice caz, prevăzuse, după bilanţul care-i fusese înmânat, că sunt obligatorii câteva schimbări. Despre concentrare şi raţionalizare nu se putea vorbi în această întreprindere.

Lutz era un întreprinzător dinamic. El înţelesese dintotdeauna să-şi adune colaboratori pe care să se poată baza, dar uneori, aşa cum era şi într-o familie, între ei nu exista niciun acord, iar despre prietenii reciproce nici nu putea fi vorba, nu se mai mira deloc de această dilemă existentă şi în noua achiziţie.

Lutz nu trebuise să se preocupe deloc pentru câştigarea acestei firme. Fusese chiar bucuros că nu găsise pe nimeni care să participe la licitaţie. Practic îşi asumase un risc, care îi adusese ulterior multe nopţi de nesomn, acum însă îi era deja mai bine. Directorul Kaiser îi fusese simpatic, doar că nu-i acordase prea mare încredere, însă dacă doamna Arnulf îi luase partea, trebuia să se intereseze mai amănunţit de el, decât o făcuse la prima întâlnire.

Nu trebuia să pară ciudat, dar Lutz o privea pe Elisa

într-adevăr ca pe o mică vrăjitoare.

Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânără, se gândi el s-ar fi însurat cu ea pe loc.

Dar nu gândise oare la fel şi despre altele? Gândurile sale rătăceau, se pierdu în vise, ajunse apoi la o oboseală totală şi căzu într-un somn adânc, în care putea să-şi continue visarea.

— A trecut de partea grea a bolii, spuse doctorul Behnisch către soţia sa, când intră şi se apropie de patul lui Lutz şi-l lăsă să doarmă liniştit mai departe. Nu ne mai putem aştepta la o recidivă.

Capitolul 9

Thommy mâncă tot. El se arătase obişnuit cu lucrurile bune şi acum se simţea fericit, încât ceru permisiunea să se adreseze şi el cu „Buni-Lisa” doamnei Arnulf, iar mamei lui Gaby să-i poată spune simplu Rosemarie.

Tocmai terminaseră masa de prânz, când sună telefonul. Era Lutz, care abia se trezise şi le spuse cu bucurie că doctorul Behnisch îi dă voie lui Thommy să-l viziteze.

— Aţi putea să mergeţi cu mine? întrebă Thommy.

— Am fi cam mulţi, aşa deodată, fu de părere Elisa. Aşa că te vom duce doar pe tine şi te vom aduce înapoi.

— Ar putea merge cu mine măcar Gaby, spuse Thommy. Tati, sunt sigur, abia aşteaptă s-o cunoască.

— Asta-i mai lipsea, îl consolă Elisa, în timp ce Rosemarie părea neliniştită.

— Hai să nu presupunem prea multe despre el. Tăiaţi câteva flori din lalelele cele mai frumoase.

— Câte să tăiem? se interesă Gaby calculând.

— Cinci, răspunse Elisa. Am pregătit şi un vas pentru flori. Trebuie doar să avem grijă să nu stăm mult în spital.

— Te gândeşti la toate, Buni, spuse Gaby. Şi dacă îl spargem pe drum?

— Vom vedea, cioburile aduc noroc.

Rosemarie se convinse din nou că Elisa era foarte generoasă, dar în niciun caz ca o femeie care trebuie să-şi calculeze mereu banii. Uneori rămânea totuşi uimită, chiar şi vasele ei nu păreau să fi fost ieftine.

Totul era atât de rafinat, iar Elisa se mişca printre ele cu o naturaleţe, cu care ea şi oricine altcineva nu ar fi fost obişnuit. Pentru toate acestea, Rosemarie păstra încă o anumită rezervă.

Şi ori de câte ori Rosemarie o privea cercetător, Elisa se retrăgea în trecut.

Cu multă atenţie şi grijă, copiii tăiară lalele, aşa încât să nu se observe lipsa lor, iar stratul să arate la fel de minunat.

— Buni-Lisa este o scumpă, nu-i aşa, Thommy? întrebă Gaby.

— Tare scumpă. Şi mama ta la fel, răspunse el.

— Noi nu ne-am gândit niciodată că va fi totul atât de frumos, spuse Gaby.

— Casa noastră este la fel de frumoasă. Trebuie s-o vezi o dată, Gaby. Totuşi, aici îmi place mai mult. Şi tatii o să-i placă.

— Acum poate să ne viziteze şi el. Buni n-are precis nimic împotrivă. Şi dacă el se va întoarce din nou acasă, ai să vii totuşi la noi, accepţi?

— Aş vrea, dacă nu este prea mult pentru Buni-Lisa.

— Ei cum, ea este încă tânără. Eşti de acord că este încă tânără?

El dădu din cap aprobativ, însă se gândea la altceva.

— Dacă mami a ta ar fi la noi menajeră, nu s-ar supăra? spuse el gânditor.

— Ea lucrează însă la un birou şi în afară de asta, mă are pe mine, iar majoritatea acestor oameni poate nu le place niciun copil.

— Tatăl meu nu e aşa, lui îi plac copiii. Dar voi o aveţi

acum pe Buni-Lisa.

Gaby îi mângâie uşor braţul.

— Nu fi trist, Thommy şi mie îmi place de ea, noi vom rămâne mereu prieteni, de acord?

— Dacă tati nu ar fi spus că vrea să se însoare, dacă ea ar fi fost drăguţă, oftă Thommy. Dacă ar fi făcut asta cu adevărat, s-ar fi strecurat desigur ca un vierme, spuse el gândindu-se la fosta menajeră. Acum, măcar este mai confortabil.

— Vorbeşte din nou cu el, spuse Gaby. Vouă nu vă trebuie nicio femeie, dacă Buni are grijă şi de tine.

Acum erau uniţi. Şi Lutz era fericit, când Thommy intră la el cu buchetul de lalele.

— De ce n-ai venit şi cu mica ta prietenă? îl întrebă el imediat.

— Pentru prima vizită am fi prea mulţi, s-au gândit Buni-Lisa şi cu Rosemarie. Vin să mă ia înapoi. Trebuie însă să-ţi transmit multe salutări, tati.

— Ţi-e bine, băiatul meu?

— Foarte bine şi ţie cum îţi este, tati?

— Deja mult mai bine. Boala îmi mai lipsea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, mai ales dacă acum îţi este mai bine, spuse Thommy. Eu mănânc bine. La Buni-Lisa nu există conserve. Vrei să-ţi povestesc ce am mâncat astăzi?

— Mai bine nu, eu sunt încă la dietă, dar cel târziu miercuri vin şi eu acasă.

— Şi atunci îţi începi din nou lucrul, spuse Thommy întristat.

— Dar voi avea cea mai mare grijă de tine. Cum este mama lui Gaby?

Thommy avu imediat o altă strălucire în ochi.

— Frumoasă, spuse el cu o admiraţie adâncă.

Are nişte ochi, tati, nu poţi să crezi. Şi se poartă mereu frumos. Ea lucrează însă la un birou şi nu poate

veni la noi ca menajeră. Ai fi vrut să faci asta, dacă n-ar fi avut-o pe Gaby?

De fapt, Lutz ar fi trebuit să-i răspundă „da”, dar cuvântul nu-i veni pe buze. Şi nici n-ar fi putut să-i explice lui Thommy de ce n-ar fi fost de acord să angajeze o femeie cu copil, deşi avusese astfel de oferte. Pur şi simplu era o prejudecată. Însă nu se înşela că Rosemarie Dietrich va fi în curând angajata sa. Solicitase hârtiile sale personale prin altcineva, iar mâine urma ca directorul Kaiser să i le aducă.

Însă aprecierile entuziaste ale lui Thommy despre Rosemarie erau acum pentru el chiar mai importante. Era o mamă bună şi iubitoare. Nu era o femeie ca Rita, care-l făcuse să fie precaut faţă de toate femeile tinere pe care le cunoscuse întâmplător.

Thommy era incoruptibil în aprecierile sale, asta ştia deja.

Îl lăsă să-i povestească şi se bucură că Thommy se simţea fericit.

Apoi îi dădu bani lui Thommy.

— Să cumperi ceva frumos cu ei pentru Buni-Lisa, Rosemarie şi Gaby, îi spuse el. Dar ceva foarte frumos Thommy, mă bazez pe tine.

Thommy strălucea de bucurie şi Lutz primi un sărut din inimă.

— Poţi să ai încredere în mine, tati, îi spuse el. Mă bucur tare mult că ai să fii din nou sănătos.

— Nu ştii, cât mă bucur eu, spuse Lutz cu un oftat adânc. Şi cât te invidiez.

Thommy simţi că asta trebuie s-o transmită neapărat mai departe.

— Tati mă invidiază şi s-a bucurat foarte mult de lalele. Şi trebuie să vă mai transmit multe salutări şi mulţumiri că îmi daţi voie să stau la voi. Iar miercuri îi dă voie acasă şi atunci vă va mulţumi personal.

Elisa îi aruncă o privire cercetătoare lui Rosemarie. Apoi, mult timp nu mai spuse nimic.

Copiii nu observaseră nimic. Ei vorbeau fără întrerupere. Gaby îl invidia acum puţin pe Thommy, deoarece el putea să mai rămână câteva zile acasă, până când avea voie să meargă la şcoală. Elisa era chiar mulţumită, căci astfel, cum încă nu ştia, avea să afle mai multe de la tânăr, când va putea rămâne singură cu el.

Nimeni nu simţi cât de repede veni ziua următoare.

Rosemarie plecă la birou, Elisa o duse pe Gaby la şcoală. Thommy ar fi vrut să meargă cu ele, dar cerul se înnorase din nou şi vântul începuse să sufle, aşa că Elisa se gândi mai bine să nu rişte.

Thommy făcu puţină ordine, până când auzi pe cineva umblând la broasca de la intrare. Nu se gândi la nimic rău, căci Elisa trebuia oricum să se întoarcă dintr-un moment în altul. Poate are amândouă mâinile ocupate, cum venea uneori doamna Rixner şi atunci nu nimerea cu cheia exact în broască.

Thommy deschise uşa, dar în faţa lui nu apăru Buni-Lisa, ci un bărbat tânăr de talie mijlocie cu părul negru. Thommy rămase şocat; aparent şi tânărul se blocase.

— Ce faci tu aici?

— Aici locuiesc, răspunse Thommy, încă cuprins de teamă, deoarece ochii bărbatului nu-i plăcură deloc.

— Unde este tanti Lisa? întrebă tânărul.

— Tanti Lisa, îngăimă Thommy şi nu ştiu ce ar trebui să creadă, cum putea această înfăţişare întunecată cu blugi murdari şi geacă de piele să aibă ceva în comun cu Buni-Lisa.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Cine eşti tu de fapt? Eu sunt Peter.

Despre Peter nu auzise Thommy niciodată.

— Ce vreţi dumneavoastră de fapt? întrebă el.

— Să vorbesc cu tanti Lisa şi să iau câte ceva, micule.

Fă-mi loc. Eşti cumva singur?

Privirea care însoţise întrebarea nu promitea nimic bun. Thommy se trase înapoi, dar deveni curajos.

— Nu, nu sunt singur, răspunse el. Tati e în grădină.

— Tatăl tău? Tânărul, pe nume Peter, încercă să-l prindă de mâini pe Thommy, apoi însă se lăsă păgubaş.

— Cum să facem, flăcăule? Ce faceţi voi aici în casă?

— Aici locuim, îi explică Thommy aproape tremurând, dar ferm, deoarece nu mai putea să închidă uşa.

— Aşa va să zică, voi locuiţi aici şi unde locuieşte tanti Lisa a mea?

Pe Thommy îl luară cu năduşeli, dar făcu un pas înainte.

— De unde să ştiu eu unde locuieşte tanti Lisa a dumneavoastră, strigă el tare şi cuprins de o frică fără margini. Nu cunosc niciun Peter. N-aveţi ce căuta aici!

Urmă o tăcere de moarte. Elisa, care auzise totul, când Thommy strigase aşa de tare, rămase afară, aşteptând.

Thommy trăgea cu urechea. Peter răsufla din greu. Thommy îl observa atent.

— Poate vreţi să spuneţi doamna Arnulf? întrebă el din nou tare.

— Exact, aşa, flăcăule.

— Dânsa este menajeră aici, spuse Thommy.

— Cum, este menajeră? întrebă Peter.

Acum Elisa nu mai aşteptă, căci era responsabilă pentru Thommy. Ea urcă cele câteva trepte.

— Thommy! strigă ea.

— Aici sunt! strigă el răspunzând, e un bărbat aici.

Elisa se opri în pragul uşii, foarte palidă şi pregătită pentru orice.

— Ei, în sfârşit, tanti Lisa, spuse Peter.

— Ei, eu sunt, răspunse ea.

— Ce baliverne îndrugă flăcăuaşul ăsta, că tu faci pe

menajera aici? întrebă el batjocoritor.

— Nu e nicio baliverna, aşa este. Casa nu-mi mai aparţine. M-ai costat prea mult, Peter. Nu mai ai nimic de luat, trebuie să-mi câştig singură bani să mă întreţin. Vrei să verifici?

— Ceva mărunţiş trebuie să ai pentru mine, spuse el, doar ceva mărunţiş, mătuşico.

Cu faţa albă ca varul, Thommy privi în tavan, Buni-Lisa nu-i mai putea veni în ajutor.

— Am eu bani, şopti el. Mi-a dat tati. Vă dau eu.

— Ce tânăr drăguţ, spuse Peter batjocoritor. E tocmai pe gustul meu. Hei, scoate banii, micule! Grăbeşte-te!

Thommy căută în buzunarul pantalonilor şi scoase o hârtie de o sută de mărci.

— Asta e tot. Dar vreau să-l chem pe tata.

— Stai, ţine-ţi gura, spuse Peter, în timp ce Elisa stătea ca împietrită.

— Adă-i încoace, spuse tânărul, îi smulse banii din mână şi fugi prin faţa Elisei afară, în stradă.

— Tati, tati! strigă Thommy şi Peter începu să alerge şi mai repede.

— Acum a plecat, spuse Thommy, întinzând mâna Elisei.

— Da, a plecat, şopti ea. Şi strânse cu putere mâna micuţă a copilului. Atât de puternic fusese Thommy şi ea atât de slabă. Se aşeză în bucătărie pe un scaun şi lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

— Te rog, nu mai plânge, Buni-Lisa, şopti Thommy cu căldură, acum a plecat. De ce îi dai voie să-ţi spună tanti Lisa?

— Am să-ţi explic, băiatul meu, spuse ea. Trebuie doar să mă liniştesc puţin. Nu ţi-a făcut nimic?

— Nu, mi-am dat seama imediat că ceva nu e în ordine. Ochii săi se uitau aşa ciudat. I-am spus că locuiesc aici.

— Tu eşti un băiat foarte inteligent, şopti Elisa. Hai, vino lângă mine. Sunt bucuroasă că Gaby n-a fost aici.

— Nu te mai agita, spuse Thommy. Acum este din nou bine. El voia doar bani.

— Da, el vrea mereu bani, spuse Elisa. A fost un copil de stradă, Thommy. L-am luat la mine, deoarece eram atât de singură şi am crezut că fac o faptă bună. M-a furat, m-a minţit şi m-a înşelat. Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar fi făcut dacă n-ai fi fost atât de curajos.

— Şi eu sunt puternic, spuse Thommy. M-aş fi apărat. Te rog, nu te mai agita. Doar că nu mai pot să cumpăr nimic pentru voi. Pentru asta îmi dăduse tati bani. Însă lui i-am spus că tati e în grădină şi asta l-a speriat.

— Thommy, nici nu bănuieşti cât de mult m-ai ajutat, spuse Elisa încet. Şi apoi îl cuprinse pe Thommy în braţe fericită că nu fusese singură, mulţumindu-i încă o dată că dovedise atâta prezenţă de spirit.

— Tu ajuţi întotdeauna celorlalţi, sunt bucuros că măcar puţin am putut să te ajut şi eu pe tine. O mângâie pe obraji şi pe păr. Şi eu te iubesc pe tine Buni. Dar ai spus că nu-ţi mai aparţine casa. A fost casa ta?

Elisa respiră din greu, apoi îl luă lângă ea.

— Acum, am să-ţi spun ceva, Thommy, pentru că ai fost atât de curajos. Casa este încă a mea, dar Gaby şi Rosemarie nu ştiu asta. Tu afli primul. Şi apoi îi spuse tânărului toată povestea, iar Thommy fu nespus de mândru că avea acum atâta încredere în el.

— Mă iubeşti la fel ca pe Gaby? întrebă el.

— Nu există nicio deosebire, răspunse ea. Şi acum, ai să-ţi primeşti banii înapoi.

— Dar nu-i vreau.

— Dar parcă voiai să cumperi ceva, spuse ea, şi acum în sfârşit putu să râdă iar. Nici tatăl tău nu trebuie să afle imediat pe ce ai dat tu banii, altfel n-o să-i mai placă de mine.

— Trebuie însă să-i spun să-ţi instaleze un interfon. Există chiar la noi în magazin. Atunci nu trebuie să deschizi imediat uşa dacă vine cineva. Eu voi merge în curând la şcoală şi nu pot să fiu aici să am grijă.

— Probabil că n-o să mai vină. Tu l-ai convins. Acum crede că de la mine nu mai are ce lua.

— S-a păcălit, spuse Thommy.

Înţeleg deja că ai fost tare tristă. Aşa i-a mers şi tatii cu femeile, deoarece Rita a şters-o. Asta trebuia să fie mama mea. Mai de mult, acum aproape nu mi-o mai amintesc. Ştiu doar cum îşi făcea geamantanele. Exact ca şi Hübner, menajera, apoi a plecat. Însă este mult de atunci. Aşa o mamă ca a lui Gaby n-are fiecare, şi când te gândeşti că trebuie să şi muncească.

În acelaşi timp, Sebastián Kaiser venise la Lutz Bendix. Adusese cu el toate hârtiile de care aveau nevoie.

— Nu trebuie să renunţaţi nici la doamna Dietrich, spuse el. Este extraordinar de corectă şi este foarte bine pregătită. Domnul Prammer n-a ştiut s-o aprecieze corect. Şi dacă-mi permiteţi o constatare, a fost plătită sub valoarea sa.

— Am luat la cunoştinţă, spuse Lutz. La dumneavoastră n-aş vrea să renunţ în niciun caz, dacă sunteţi pregătit să mai munciţi câţiva ani, domnule Kaiser.

— Credeţi asta în mod serios? întrebă Sebastián Kaiser, consternat.

— Este o ofertă. Putem să discutăm despre asta. Este vorba de un domeniu pe care dumneavoastră îl cunoaşteţi.

— Nu pot să ascund că a fost scos atât de mult capital, spuse cel mai în vârstă.

— O să mă informaţi exact. În concluzie, v-am cumpărat, spuse Lutz râzând. Şi de asemenea, nu trebuie să apară nicio nelinişte printre angajaţi. Am nevoie de toţi care sunt de bună-credinţă, cu excepţia desigur a domnului Prammer. I-aş lua cu plăcere postul.

— Asta ştiu deja.

— Cred că ne-am înţeles, spuse Lutz. Acum mă mai odihnesc doar două zile. Vă dau eu telefon, după ce voi vedea aceste hârtii. Este bine că am puţin răgaz să mă ocup de ele. Totul va fi cum am vorbit, rămâne însă între noi, domnule Kaiser.

— Puteţi să aveţi încredere, domnule Bendix.

— Atunci, să ne vedem cu bine, spuse Lutz.

Doctorul Norden era din nou pe drum, să viziteze bolnavii. În cabinet fusese ceva mai multă linişte, deoarece existau mai mulţi bolnavi care trebuiseră să rămână la pat. Aceste gripe de primăvară apăreau mereu în diferite forme.

Chiar pentru un medic cu experienţă, nu era uşor să găsească doctoriile adecvate.

Plin de grijă, le atrăgea acum mereu atenţia fiecăruia, să evite orice cantitate de alcool, cât timp iau medicamente. La unii din pacienţi chiar se temea că nu se vor putea abţine de la alcool, aşa cum continuau să fumeze deşi tuşeau puternic şi nu puteau fi convinşi cu niciun chip să renunţe la ţigări. Chiar subliniaseră că ar vrea să se abţină, dar doctorul Norden ştia câtă credibilitate să le acorde.

Tocmai ieşise de la un astfel de pacient şi se îndrepta spre automobilul pe care trebuise să-l parcheze din nou pe o stradă laterală, când un tânăr traversă în fugă strada. Doctorul Norden îl văzu şi-l recunoscu.

Era Peter. Doctorul Norden rămase şocat. Peter în această zonă, asta nu putea să însemne decât că fusese la doamna Arnulf. Însă şi Peter îl recunoscu, trase o înjurătură şi fugi spre altă stradă transversală.

Plin de grijă, Daniel Norden conduse maşina spre casa Elisei Norden. Deveni încă şi mai îngrijorat, deoarece sunase de două ori şi nimeni nu deschidea uşa.

— Eu sunt doctorul Norden, strigă el tare.

Abia acum se deschise uşa, doar cât o crăpătură. Apoi Thommy rămase surprins când îl văzu şi se simţi uşurat.

— Primiţi o vizită? întrebă doctorul Norden.

— Hmmm, făcu Thommy. Buni este la bucătărie.

Ea şedea încă acolo şi urmele lacrimilor se puteau vedea pe obrajii săi.

— Peter, spuse doctorul Norden, l-am văzut.

— Thommy a fost salvatorul meu, spuse ea încet. Apoi îi povestiră amândoi ce se întâmplase.

— Să sperăm că nu va reveni, spuse Elisa.

— Cum ar fi dacă i-aţi spune doamnei Dietrich întregul adevăr? spuse doctorul Norden. Ar fi posibil ca Peter să afle cum stau lucrurile în realitate. Prost nu e.

— Da, cred că ar fi mai bine, spuse ea. Thommy ştie deja totul. De ce n-a învăţat Peter nimic din greşelile sale?

— Cu unii, strici degeaba orzul pe gâşte, spuse Daniel. Îl bătu pe umăr pe Thommy.

— Grozav, că doamna Arnulf are un astfel de apărător. De data asta nu s-a înşelat.

— Cu noi precis nu, îl asigură Thommy.

Doctorul Norden plecă înapoi la cabinet. El o luă pe drumul care ducea spre piaţa centrală şi acolo văzu o mare agitaţie. Era chiar şi o maşină de poliţie.

Alt accident, se gândi el şi opri. Dar nu era niciun accident, ci o bătaie, care îl duse înapoi la consideraţiile pe care tocmai le făcuse.

Un tânăr scandalagiu plin de sânge zăcea pe jos, în timp ce pe un altul îl ţineau doi poliţişti. Acesta dădea într-una din picioare, încercând să scape.

Cel bătut, de jos, era Peter. Şi asta încă, se gândi doctorul Norden. Flăcăul era inconştient. Automobilul notarului intra în piaţă. Doctorul Norden nu mai trebuia să intervină.

„Oh, acest flăcăiandru prost!”, gândi el şi se

îndepărtă. Ce bine ar fi putut s-o ducă. Singur a distrus totul. Era bine însă că o păgubise pe doamna Arnulf doar prin ce investise în el, bani şi multe alte ajutoare. Să sperăm că acum va fi lăsată în pace.

După-amiază, când găsi şi el puţină linişte, telefonă la spital. Ceru legătura cu doctorul de gardă, care-i puse însă o întrebare uluitoare: „Ce are el de-a face cu acest caz?”

— Peter a fost pacientul meu, răspunse el. L-am văzut căzut pe caldarâm.

Şi primi răspunsul că imediat după internare, Peter murise din cauza unei contuzii puternice la cap.

Un sfârşit neaşteptat al unei vieţi tinere ratate. Toate posibilităţile îi fuseseră larg deschise lui Peter, mulţumită bunătăţii Elisei Arnulf, dar el n-a înţeles niciodată să le folosească şi n-a ştiut niciodată să-i mulţumească. Acum, era mort.

Dar ce i-ar fi făcut mamei adoptive, dacă Thommy n-ar fi fost atât de curajos şi atât de inteligent? Doctorul Norden realiză că nu merită să-şi piardă timpul gândind la ce ar fi putut fi.

Aşa că o sună pe Elisa şi-i spuse ce s-a întâmplat.

În timp ce ea vorbea încă la telefon, sosi acasă Rosemarie, însă fu oprită la uşă de o femeie între două vârste, care voia să-i adreseze câteva vorbe. Locuia într-o casă din apropiere.

Pe un ton foarte arogant, femeia o întrebă dacă locuieşte aici şi dacă doamna Arnulf a vândut casa.

Rosemarie fu luată pe neaşteptate.

— Nu ştiu, de fapt ce doriţi? spuse ea uimită.

— Suntem interesaţi să cumpărăm casă, spuse femeia. Pentru doamna Arnulf este oricum prea mare. Mai bine s-o vândă decât s-o închirieze, gâfâi ea. Iar atâţia copii nu ne fac plăcere, puteţi să-i spuneţi şi asta doamnei Arnulf.

Rosemarie rămase atât de uluită, încât nu-i dădu femeii niciun răspuns. Gândurile sale se învălmăşeau. Aflase însă că această casă aparţinea doamnei Arnulf. Şi cum să interpreteze asta?

Elisa ieşise din cameră. Convorbirea cu doctorul Norden se terminase, dar faţa ei era încă serioasă şi gânditoare. N-o întâmpină cu salutul său prietenos, ca de obicei.

— Unde sunt copiii? întrebă Rosemarie.

— Meşteresc. Nu te-au auzit venind, Rosemarie. Lasă, aşa o să putem să vorbim împreună.

Vocea Elisei era tremurătoare. Rosemarie o privi întrebătoare.

— Pe mine m-a oprit afară o femeie. Întreba dacă ai vândut casa.

— Vino, stai jos copilă, a fost o zi foarte agitată. Am să-ţi explic totul.

Povestirea însă dură destul de mult. Între timp, Gaby şi Thommy văzuseră că e târziu şi îşi făceau gânduri.

— Mami încă nu a venit? întrebă Gaby, îngrijorată.

Ea coborî şi-i auzi vocea din sufragerie.

— Ba este aici, spuse Gaby. Ce au de discutat?

— Adulţii au uneori câte ceva de vorbit, spuse Thommy, căci el îşi putea imagina despre ce e vorba. Vino, hai să punem masa.

Şi intrară în bucătărie. Elisa îşi făcuse însă treaba, cu toată agitaţia. Veni şi Elisa, chipul ei arăta acum din nou luminos.

— Astăzi vom mânca distins, spuse Elisa. Cu cea mai bună veselă a mea şi vom servi masa în sufragerie. Iar voi ţineţi-i mamei companie. Trebuie încă să mai fac nişte farmece.

— Poţi şi asta, Buni? întrebă Gaby.

Ce farmece faci?

— O masă fermecată.

Gaby chiar credea că se poate. Thommy zâmbi înţelegător şi-i făcu cu ochiul Elisei.

Rosemarie era încă bulversată de toate cele câte le aflase, dar şi tristă în acelaşi timp pentru cât trebuise Elisa să sufere.

Totuşi, o oră mai târziu şedeau împreună în jurul unei mese festive, deasupra căreia lumina un candelabru scump cu patru lumânări, iar pe masă fuseseră servite mâncăruri rafinate.

— Ai reuşit să faci o masă fermecată, spuse Gaby cu adâncă mirare. Ce nu poţi tu să faci de fapt, Buni?

— Să schimb lumea, răspunse Elisa încet, însă sunt fericită să vă am pe voi.

Capitolul 10

Această zi agitată a avut totuşi un final fericit, următoarea a trecut cu repeziciune şi iată sosi miercuri, ziua în care Lutz Bendix avea voie să părăsească acum clinica.

— O luaţi cu încetul, îi aminti doctorul Behnisch.

— Am promis, răspunse el. Îi voi înhăma pe alţii. Nici nu bănuiesc ce noroc îi aşteaptă.

Acestea fuseseră restricţiile impuse de doctorul Behnisch pentru a-i da drumul din clinică, deoarece îl ştia pe Lutz ca un om dăruit muncii, care îl acapara în totalitate.

Recomandările erau normale în această situaţie, dar pentru el trebuia să existe o susţinere energică pentru a-i impune să le onoreze.

Rosemarie fusese anunţată de directorul Kaiser că-şi poate lua această după-amiază liberă.

— Cum aşa? întrebă ea.

— Mâine vine noul şef, şi atunci vom stabili programul. Probabil va trebui să rămânem cu toţii mai mult.

Cu sentimente amestecate, Rosemarie plecă spre

casă. Viaţa ei devenise neasemuit de frumoasă de când vorbise deschis cu Elisa şi totuşi se temea de ziua în care Lutz Bendix îşi va face apariţia ca şef.

Găsi casa goală, însă conştiincioasă cum era, Elisa lăsase un bilet:

„Noi suntem în casa domnului Bendix să facem puţină ordine în întâmpinarea sa. S-ar putea să întârziem puţin, deoarece nu ştim când soseşte domnul Bendix”.

Elisa nu se gândise că Rosemarie ar putea veni acasă atât de devreme, însă nici că Lutz se va duce mai întâi în strada Rozelor.

Rosemarie nu apucase încă să fiarbă cafeaua, că se auzi o bătaie în uşă.

Deschise şi în faţa sa apăru bărbatul cu ochii albaştri ca viorelele, pe care tocmai se străduise să-l uite. Tot sângele i se urcă în obraji, dar şi faţa bărbatului se îmbujoră.

— Cum m-aţi găsit? se miră ea.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Da, asta mă întreb şi eu. La anunţul meu n-aţi răspuns în niciun fel.

Apoi se întâmplă ceva, ceva la care Rosemarie nu se aşteptase. Două braţe o cuprinseră şi o strânseră la piept.

— Ăsta e cel mai frumos lucru ce mi se putea întâmpla, îi şopti el la ureche. Este de neînţeles, Rosemarie.

— Îmi ştiţi deja numele? întrebă ea cu vocea pierită.

— Eu sunt Lutz Bendix, iar fiul meu, Thommy, mi-a vorbit atât de mult despre ochii frumoşi ai doamnei Rosemarie, încât trebuia să vin personal să mă conving că aceşti ochi sunt cei pe care i-am avut mereu în faţa ochilor.

— Lutz Bendix, spuse Rosemarie tremurând.

Mai mult nu putu să articuleze, căci buzele lui se apropiară de ale ei şi nu mai putu gândi altceva decât că un vrăjitor sau ceva asemănător acţionase. Sau o

vrăjitoare? Doctorul Norden sau Elisa Arnulf? Dar ce rost mai avea să se gândească, acum când era atât de fericită?

— Poate n-ai citit anunţul meu, spuse Lutz între două sărutări.

— Ba da, l-am citit, dar între timp s-au întâmplat atâtea şi apoi chiar nu puteam bănui că te gândeşti serios la mine. Nu ştiai nimic de Gaby.

— Acum ştiu totul. Tu eşti regina din basm. Dar este atâta linişte, unde sunt ceilalţi? Buni, Thommy şi Gaby?

— Tocmai îţi pregătesc o primire festivă la tine acasă, spuse Rosemarie, iar eu am primit liber de la firmă, acea firmă pe care un anumit Lutz Bendix a cumpărat-o.

— Da, numitul Lutz Bendix, spuse el plin de umor, care ar vrea s-o facă pe numita Rosemarie Dietrich secretara sa şefă şi căruia i-ar plăcea în mod deosebit dacă ar accepta să fie soţia şi partenera sa. De colaborarea ta nu mă pot dispensa, Rosemarie, dar acum avem o bunică, în stare să se îngrijească de copii. Mie îmi vine ameţeală. Poţi să-mi dai o cafea? îi simt deja mirosul.

— Ai voie să bei cafea? îl întrebă ea cu un surâs ştrengăresc, nu te suprasoliciţi cam mult deodată?

— Dragostea este cel mai bun medicament, răspunse el râzând. Întreabă-l pe doctorul Norden, dacă nu mă crezi. El ştie din experienţă. Apoi o sărută din nou.

— Acum, totul este frumos. Acum tati, poate să vină, spuse Gaby.

— Şi dacă nu-i dă drumul astăzi, atunci se ofilesc toate florile, spuse Thommy.

— Aud ceva, spuse Elisa. Nu uitaţi cuvintele de salut.

Ei le uitară însă cu totul când Lutz intră la braţ cu Rosemarie.

— Tati! strigă Thommy.

— Mami! strigă Gaby.

— O, dragă Doamne, spuse Elisa.

— Vă prezint pe logodnicii Rosemarie Dietrich şi Lutz

Bendix, spuse Lutz. Şi acum mai bine luaţi loc, căci trăim cu toţii un basm cu urmări.

— Acum chiar sunt curioasă, spuse Elisa fără suflare.

— Apoi ai voie să fii, scumpă Buni, spuse Rosemarie cu duioşie.

— Deci, începu Lutz. Era odată un bărbat, care tocmai încheiase o afacere. Maşina sa se defectase şi astfel trebuise să meargă pe jos. Ceea ce fu pentru el un adevărat noroc, căci o femeie care venea în fugă îi căzu în braţe şi-i plăcu atât încât ar fi reţinut-o pe loc, însă… se uită la Rosemarie.

Povesteşte tu mai departe.

— Da, exista şi o femeie, care se grăbea foarte tare să ajungă la birou, deoarece avea un şef care era foarte restrictiv asupra prezenţei. În ce zi se întâmpla nu se mai ştie, dar cerul îi dăruise între timp o excepţională bunică. Şi apoi urmară deodată unele după altele tot felul de evenimente. Firma la care lucra fusese vândută.

— Buni intră în acţiune, aruncă Elisa zâmbind satisfăcută.

— Thommy intrase în spital şi tati de asemenea, spuse Thommy, care dovedi încă o dată cât de repede şi de logic putea să gândească.

— Eu tot nu înţeleg, spuse Gaby, tristă.

Lutz întinse mâna spre ea şi o luă pe micuţă în braţele sale.

— Îţi explic eu, Gaby. Eu m-am îndrăgostit pentru totdeauna de mama ta, atât de tare, încât voiam s-o revăd neapărat şi de aceea am dat un anunţ. Doream s-o regăsesc şi apoi a intervenit această febră urâtă.

— Iar astăzi, m-am trezit cu el în faţa uşii tale, Elisa, completă Rosemarie. N-aveam nicio idee că el ar fi Lutz Bendix.

— Asta e minunat. Este cel mai frumos lucru pe care l-am trăit în viaţa mea, spuse Elisa încet.

— Şi acum, trebuie să mă sfătuiesc serios cu fiul meu, spuse Lutz. El mi-a spus nu cu foarte mult timp în urmă, că mă pot căsători liniştit, dacă şi lui îi place viitoarea mea soţie. Are într-adevăr o privire foarte pertinentă. El a decis s-o alungăm pe doamna Hübner, pentru că a observat că mă urmărea peste tot.

Aşa că trebuie să clarificăm şi acest lucru. Şi trebuie deci să-l întreb pe Thommy dacă este de acord să mă însor cu Rosemarie.

— Vrei să fii mama mea, Rosemarie? o întrebă Thommy cu un chiot de bucurie.

— Acesta e fiul meu, explică Lutz cu dragoste.

Gaby îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Lutz.

— Şi tu eşti tati al meu, iar Thommy fratele meu? şopti ea.

Lutz aprobă.

— Mi-am dorit mereu să am o fiică, spuse el duios.

— Şi noi ne-am dorit o bunică, spuse Thommy imediat împreună cu Gaby. Acum suntem cu toţii.

— Eu nu mai pot spune nimic, şopti Elisa.

— Este foarte simplu, Buni-Lisa, spuse Lutz, ai deodată o familie mare şi asta trebuie să te întărească.

Privirea Elisei alerga de la unul la altul. Apoi luă copiii în braţe, care se lipiră imediat de ea.

— A trebuit să înving răul, şopti ea, pentru ca acum să fiu din nou fericită.

— Şi acum, te rog să-mi dai voie să am grijă de tine, spuse Lutz.

— O, Doamne, oftă Elisa şi asta vrei?

— Tu nu ştii totul, Lutz, spuse Rosemarie. Buni a noastră nu este o pensionară necăjită, cum credeam. Ei îi aparţin casa şi toate celelalte ce sunt în ea.

— Mi-ai tăiat cuvântul, gemu Lutz.

— Dar n-am nevoie de nimic, îşi permise Elisa să adauge.

Iar casa este un dar de nuntă pe care i-l fac cu drag lui Rosemarie. Şi acum, totul este în regulă. Sper doar că îmi veţi permite în continuare să rămân Buni a voastră.

Copiii nu înţeleseseră chiar totul, dar se lipiră şi mai tare de braţele sale, iar ea nu auzi decât vorbele lor: „scumpa noastră Buni”, în timp ce lacrimi mari curgeau pe obrajii lui Rosemarie, căci tot ce se întâmplase era puţin cam mult. Lutz însă îi sărută lacrimile, iar braţul său o cuprinse ocrotitor peste umeri, încât niciun pericol să nu poată s-o mai ameninţe şi s-o convingă că tot ce trăia acum era adevărat. Privirile lor se întâlniră şi totul în jurul lor păru că dispare.

Elisa se ridică şi luă copiii de mână.

— Noi mergem acasă să facem de mâncare, spuse ea liniştită. Tati şi mami precis mai au de vorbit.

— Şi îmi mai explici totul o dată, Buni, de acord? o rugă Gaby. Mami nu s-a uitat doar niciodată după un bărbat.

— O dată, totuşi, după cum am aflat, spuse Elisa cu blândeţe.

— Şi s-a aprins scânteia, spuse Thommy. Ştii, Gaby, acum eşti sora mea, dar dacă vei simţi vreo dată ca mama ta, atunci am să mă însor cu tine şi asta se poate, deoarece nu eşti sora mea adevărată.

— Nici asta nu pricep, spuse Gaby.

— Ai să înţelegi când ai să fii mai mare, îi explică Thommy.

— Iar eu nu mai vreau să-mi sparg acum capul cu voi, spuse Elisa. Este timp destul şi să sperăm că nu va trece aşa de repede.

Pentru prima dată timpul părea că zboară. Lutz nu se gândea deloc să facă un secret din dragostea sa. În zilele următoare o prezentă pe Rosemarie personalului noii sale firme drept viitoarea lui soţie şi acum angajaţii puteau să-şi spargă singuri capul dacă el cumpărase firma din cauza

ei sau nu. O altă explicaţie nu primiseră. Sebastián Kaiser şedea liniştit şi râdea în sinea sa, gândind că poate fusese şi mâna Elisei la mijloc.

Totuşi, această poveste de dragoste nu putea fi trecută în contul ei. Fusese doar cea care urgentase întâlnirea între Lutz şi Rosemarie.

Ea jucase doar rolul întâmplării care venise în calea destinului. O privire doar! Şi doi oameni, amândoi grăbiţi, fiecare ocupat cu grijile sale, au fost puşi faţă în faţă, doi oameni pe care soarta a decis să-i unească.

O privire fusese destul, pentru el, ca şi pentru ea, şi totul a fost clar între ei, nimic nu trebuia schimbat, căci visaseră unul la celălalt.

Dar şi ei avură parte de o surpriză, când Elisa le spuse că Sebastián Kaiser fusese prietenul său din copilărie.

Ea se bucură nespus de mult că Lutz îi oferise posibilitatea să mai lucreze câţiva ani. Acum când şi ultimul secret fusese dezvăluit, Elisa răsufla uşurată.

— Te măriţi cu el, Buni? întrebă Thommy, în timp ce lua cu o linguriţă din crema gustoasă de ciocolată.

— Să mă mărit? Dar n-a fost vorba de nicio căsătorie, spuse Elisa consternată. Pentru asta suntem puţin cam bătrâni.

— Ce vârstă are domnul Kaiser? întrebă Gaby.

— În curând împlineşte şaizeci şi cinci, răspunse Elisa fără gând să cedeze.

— Este bătrân, tati? întrebă Gaby.

— După cum arată, nu s-ar putea spune. Este încă în putere, răspunse Lutz.

— Şi atâta timp cât poate încă munci, un bărbat nu e bătrân, spuse Thommy.

— Dacă te-ai mărita cu el, atunci am avea şi un bunic, spuse Gaby. Ar fi într-adevăr minunat.

— Ceea ce v-ar plăcea foarte mult, râse Elisa. Sper că

ţie n-o să-ţi treacă prin gând, Lutz, să începi să-i povesteşti lui Sebastián!

Lutz nu-şi făcea gânduri pentru asta. Rămăsese problema locuinţei. El avea casa lui, Elisa avea acum casa ei, în care se desfăşura de fapt viaţa tuturor.

Lutz se gândea la viitor. În concluzie se putea ca ei să mai aibă şi alte vlăstare. El îşi dorea din toată inima. Nu avea nimic împotrivă s-o ia pe Elisa în casa lui. O alergătură între cele două case nu-şi găsea rostul, iar ei aveau atât de multe pentru care să-i mulţumească Elisei, încât nimeni nu se gândea s-o lase singură.

Şi iată că apăru Sebastián Kaiser, care locuia deja de mult singur în casa sa cea mare.

Impulsiv, aşa cum era atunci când lua o hotărâre, Lutz îi spuse lui Rosemarie:

— Trebuie să găsim o soluţie, scumpo.

— În ce problemă? Totul merge bine, aşa cum ai aranjat, Lutz, răspunse ea.

— Nu e vorba de afaceri, e vorba de viaţa noastră privată, Rosemarie. Poimâine ne căsătorim.

— Sunt probleme asupra termenului? întrebă ea, şireată.

— Ar fi tare frumos! Dacă ar fi după părerea mea, s-ar termina toate înainte de a se ajunge la termen. E vorba de Buni.

— Ea n-are nimic împotrivă să ne căsătorim, spuse Rosemarie.

— Vrei s-o lăsăm din nou singură? întrebă el.

— Nici nu se pune problema.

— Crezi că îşi va părăsi casa? Despre asta n-am vorbit deloc.

Dar cu copiii, Elisa vorbise deja. Copiii fuseseră de acord cu ea.

— Nu vrei să te muţi la noi, Buni? întrebase Thommy.

— Nu, rămân aici. Nu părăsesc casa. Am să mă bucur

foarte mult dacă veniţi voi să mă vizitaţi. Mai întâi că vă aparţine, şi apoi nu trebuie să fie a altcuiva.

— Atunci însă, vom veni în fiecare zi, spusese Gaby încet.

— Ar fi frumos, continuase Elisa cu melancolie.

Atât de scurt fusese oare norocul ei, poate aşa-i fusese hărăzit, dar în niciun caz nu voia să stea în calea norocului tinerilor.

— Dacă veţi veni cu plăcere la mine, atunci totul va fi bine, continuase ea decisă.

— Dar aşa singură nu vrem să te lăsăm, spusese Thommy.

— Locuim atât de aproape unii de alţii, spuse Elisa curajoasă.

— Noi putem să stăm şi la tine, se gândise Gaby.

— Dar voi sunteţi ai părinţilor voştri şi nu e frumos aşa.

— Tu eşti însă bunica noastră şi noi nu vrem să cauţi acum un alt copil, explică Thommy.

— Mami a spus că noi aparţinem unii altora pentru totdeauna, continuă Gaby.

— Şi tati la fel, conchise Thommy.

— Şi aşa rămâne, chiar dacă nu vom sta sub acelaşi acoperiş, spuse Elisa.

Doctorul Norden făcuse între timp cunoştinţă cu un nou pacient. Se numea Sebastián Kaiser.

Un pacient? Doctorul Norden nu-i putuse stabili nicio suferinţă.

Tensiunea era normală, pulsul nu putea fi mai bun. Electrocardiograma arăta excelent.

— Îmi permiteţi să vă întreb ce dureri acuzaţi, domnule Kaiser?

— Dureri n-am niciuna, răspunse Sebastián Kaiser. Vreau însă să ştiu ce aţi găsit, domnule doctor Norden.

— Nimic, răspunse Daniel.

— Nimic? Cât timp mai am de trăit? întrebă Sebastián Kaiser.

— Asta nu pot să prezic. După starea actuală şi dacă veţi continua să vă păstraţi sănătatea, puteţi să ajungeţi cel puţin la o sută de ani.

— Asta nu vreau. Cel puţin nu, dacă Lisa nu-mi supravieţuieşte, sosi răspunsul.

— Vreţi să începeţi o nouă căsătorie? întrebă Daniel mirat.

— Da, asta vreau, dacă şi ea va fi de acord. Dar ea este cu unsprezece ani mai tânără decât mine şi a fost căsătorită cu un bărbat care era cu un an mai mare ca mine. Ea nu trebuie însă să mă accepte şi apoi să fiu pentru ea ca un nod în gât, un bolnav de îngrijit. Vorbesc despre Elisa Arnulf, domnule doctor.

— Bun e Dumnezeu, oftă Daniel.

— Mâine se căsătoresc copiii, adică Lutz şi Rosemarie şi trebuie găsită de asemenea o soluţie şi pentru locuinţă. Dumneavoastră trebuie să mă înţelegeţi. Vreau să am grijă de Lisa. Ea nu trebuie să stea să mă îngrijească.

— Da, dacă aşa puneţi problema, spuse doctorul Norden râzând, pot doar să spun că niciunul nu va trebui să-şi facă griji pentru celălalt. Pot doar să vă fac recomandarea amândurora să vă bucuraţi de viaţă.

— Am putea zbura o dată spre America şi o dată spre Tenerife? întrebă Kaiser.

— Puteţi să faceţi şi ocolul lumii, râse doctorul Norden.

— Mai mult de trei săptămâni nu vom fi pe drum. Ne cheamă mereu locurile acestea. Eu vă spun toate dumneavoastră şi încă n-am întrebat-o pe Lisa.

— Atunci, faceţi asta fără teamă, domnule Kaiser, răspunse Daniel.

Chiar fără teamă nu era Sebastián. Şi începu cu

multă diplomaţie. Că pentru el casa pe care o are este prea mare. Şi dacă Rosemarie şi Gaby vor locui acum în casa lui Lutz, căci altfel nu este de conceput, poate i-ar da voie lui să locuiască sus, la etaj, în locul lor. Ar mai fi de cântărit că ei amândoi nu sunt chiar atât de bătrâni, pentru a putea lua în considerare că… Până aici îl lăsă Elisa să vorbească. Apoi îl întrerupse.

— Te-au prelucrat copiii, Sebastián? îi luă ea vorba. Că ei vor să aibă şi bunică, dar şi bunic. Tu ai deja un nepot.

— Ce are una cu alta? îşi spuse el părerea. Putem să-i vizităm şi gata. Doctorul Norden crede că nu ne stă nimic în cale, dar eu nu vreau să trăiesc în altă parte, decât aici. Aici este patria mea.

— Şi a mea la fel, Sebastián. Ce ai vorbit cu doctorul Norden?

— Am vrut să ştiu cât de sănătos sunt. El este de părere că pot să trăiesc o sută de ani. O călătorie în jurul lumii spune că ne este permisă, pentru că şi tu eşti sănătoasă.

— Şi pentru asta i-ai luat din timpul de consultaţii? întrebă ea.

— Nu vreau să fiu un bolnav de îngrijit pentru soţia mea, pe care o admir atât de mult, răspunse el.

Elisa râse încet.

— Tu îmi spuneai „mucoaso”, vezi că n-am uitat.

El îi luă mâna şi o sărută.

— Dar acum mă ierţi, da? spuse el. Te iubesc şi te preţuiesc, Lisa.

Şi acesta a fost finalul pentru toate. Elisa iubea şi era iubită, cea mai frumoasă împlinire.

Lisa şi Sebastián ajunseră martori de cununie pentru Lutz şi Rosemarie. Gaby şi Thommy fură cei mai emoţionaţi participanţi la ceremonie.

Chiar dacă Elisa şi Sebastián nu pecetluiseră încă

legătura lor pentru tot restul vieţii, cei doi copii ştiau că primiseră în dar atât părinţi cât şi bunici, şi deşi amândoi îi numeau râzând „bătrânii”, simţeau că viaţa lor era de acum plină de dragoste şi de noroc.

Lutz şi Rosemarie se sărutau, iar Lutz îşi ţinea soţia iubită în braţe minute în şir.

— Nu vreau să avem nici grija viitoarelor noastre vlăstare, iubito, spuse el drăgăstos. Ei se vor bucura să aibă fraţi mai mari şi bunici ca în cărţile cu poveşti.

— Şi de asemenea un unchi, doctor bun, spuse Rosemarie cu un surâs cald, căci el o iubea foarte mult.

Comentariul lui Thommy fu scurt.

— Acum suntem compleţi, spuse el, şi apoi fugi cu Gaby trecând printre Sebastián şi Elisa, afară, la soarele strălucitor al zilelor de vară.

Sfârşit